

Fénysugarak

2025 2. félév

segítség a Biblia naponkénti
tanulmányozásához

A kiadásért felel: a Bethánia CE Szövetség Iratmissziója
Nyomtatta: O. A. Invest Kft.

27. hét

„Örüljetek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljetek!” (Fil 4,4)

Mindnyájan aggodalmaskodunk, küszködünk magány-nyal, szomorúsággal és reménytelenséggel, és olykor nem tudunk igazán örülni az életnek. Harcolunk is ez ellen, de önerőből legyőzni nem tudjuk, és gyakran olyan, mintha egy hullámvasúton utaznánk. Keressük a boldogságot, és kisebb-nagyobb örömmel igyekszünk betölteni a hiányérzetünket.

Az életöröm fontos, de az Úrban örülni többet jelent: a Szentlélek gyümölcse, mert hiszem és tudom, hogy Isten megváltott gyermeke vagyok, Krisztus a vérén vásárolt meg a bűneimből, és hozzá tartozom. A gonosz hatalmától megszabadított, és úgy megőriz, hogy egy hajsza sem eshet le a fejemről az én mennyei Atyám tudta és akarata nélkül. Őbenne vagyok, és Ő én bennem lakik, a Szentlélek által.

Neked is szükséged van erre az örömről, mert kétszer is hangsúlyozza az ige. Keresd a forrást, Jézus Krisztust, mert Ő megismerteti veled is az élet útját, és örökké tartó teljes örömet találsz.

Tóthné Kovács Margit

„Pétert tehát a börtönben őrizték, a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez.” (5. v.)

A Szentlélek ereje által egyre jobban terjed a keresztyénség, de közben tombol a gonosz. Heródes király Jakabot kivégeztette, Pétert börtönbe záratta, és szigorúan őrizteti. Hisszük, hogy *„ahol az Úr Lelke, ott a szabadság”* (2Kor 3,17), és az ő akaratát sem a katonák, sem a vasrácsos börtön, sem a bilincsek nem tudják megakadályozni. Elküldi az ő angyalát, és csodálatos módon kiszabadítja Pétert a halál fogságából. A gyülekezet, bár reménytelennek látja Péter ügyét, mégis buzgón, kitartóan, egy szívvel és egy lélekkel imádkozik Istenhez.

Ma csendes időket élünk, minket nem üldöznek Krisztus nevéért, de lehet az életünkben olyan fizikai, lelki vagy szellemi rabság, amelyből nem tudunk szabadulni. Ha magány, félelem vagy betegség szorongat, ha kilátástalan a jövő, tudd, hogy Istennél nincs lehetetlen, Ő a Szabadító ma is, és te is fontos vagy neki, neked is akar és tud segíteni. Keresd Őt és azt az imádkozó gyülekezeti közösséget, ahol Krisztussal és egymással egységben lehet gyógyulni és hitben erősödni.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 18,1–6; 2Tim 1,9; Jak 5,16

„A kitűzött napon Heródes felöltözött királyi ruhába, és a trónjára ülve beszédet intézett hozzájuk. A nép pedig felkiáltott: Isten hangja ez, és nem emberé! Az Úr angyala pedig azonnal lesújtott rá, amiért nem Istennek adta a dicsőséget.” (21–23 v.)

I. Heródes Agrippa Palesztina királyaként hatalmat kapott Istentől, de az uralkodás megszedítette és kegyetlenül bánt az alattvalóival, főleg a keresztyénekkal. A bűn nem maradhat büntetés nélkül, és aki az Isten népét bántja, az ő szeme fényét bántja (Zak 2,12). A király egy sikeres békekötés után nagy lakomát rendezett, és pompás ruhában remekül szónokolt. A nép istenként ünnepelte, és bár ismerte Izráel Istenét, mégsem utasította azt vissza, mert az önistenítés és az önteltség elvakította.

Isten az ő dicsőségét másnak nem adja, mert az egyedül Őt illeti meg, és most az angyal az Isten ítéletét és a halált hozza számára.

Az Úr angyala nemcsak a szabadítás, hanem az ítélet eszközeként is beavatkozhat a történelembe és az emberek egyéni életébe is. Isten akarata viszont az, hogy minden ember megtérjen, és éljen, és ezért szól az ő igéje ma is. Higgy te is az Úr Jézusban, mert neki adatott minden hatalom és dicsőség! Ne légy akadály a Isten kegyelmi ajándékának sem a saját életedben, sem másokéban.

„Egyszer, amikor az Úrnak szolgáltak, és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket. Akkor böjtölés, imádkozás és kézzrátétel után elbocsátották őket.” (2–3 v.)

Az evangélium terjedése a népek között nem emberi elhatározás alapján indult el, hanem az Úr terve és útmutatása szerint. Az antiókhiai keresztyén gyülekezet vezetői élő hittel, összhangban voltak a dicsőség Krisztusával, ezért böjtölve, csendességben és imádságban világosan megértették, hogy mi az Isten akarata. A Szentlélek vezetése alatt választják ki az első missziói útra Sault és Barnabást. Ünnepestyes keretek között kézzrátétel által szentelik fel és indítják el őket a szolgálatra. A gyülekezet kitartóan imádkozott értük és Isten ígéjének a terjedéséért. Ahonnan elindultak, abba a közösségbe vissza is tértek az út végén, és beszámoltak mindenről, amit Isten általuk végzett el.

Nagy erő van abban, ha valaki tudja, hogy a gyülekezete imádkozik érte. A mai gyülekezeteink mennyiben hasonlítanak az első gyülekezetekhez, és van-e kapcsolatunk az élő Jézus Krisztussal? A példa előttünk van, és Isten ilyen kapcsolatot szeretne veled és a gyülekezeteddel. Tedd meg te is azt, amire Ő elhívott!

„A törvény és a próféták felolvasása után a zsinagóga elöljárói hozzájuk küldtek, és azt mondták: Atyánkfiai, férfiak, ha van valami buzdító szavatok a néphez, szóljatok!” (15. v.)

Pál és Barnabás az első missziói útjuk során megérkeznek a piszidiai Antiókhia-ba, és először a zsinagógát keresik fel. Itt találkozhatnak a zsidó nép fiaival, közöttük istenfélőkkel is. Az istentiszteleti rend szerint a törvény és a prófétai könyvek felolvasása után Pál szól a néphez. Isten csodáit hirdeti, melyeket a népével tett emberöltőkön át. Élő történelem, évezredek átívelő isteni akarat valóságos eseményeit követhetjük végig. A nép hűtlensége ellenére az a csodálatos örömhír, hogy Isten hűsége Jézus Krisztusban valósággá lett.

Mi is ebben az Úr által meghatározott időben élünk, és az életünk minden eseménye része Isten üdvösségre vezető tervének ma is. Ő név szerint ismer mindenkit, munkálkodik az életünkben, és hűséggel adja az áldásait még azoknak is, akik elutasítják Őt. Az új szövetség gyermekeiként tegyünk bizonyosságot mi is a személyes megtapasztalásainkról, adjuk át, mutassuk meg az élő Jézus Krisztust a következő nemzedéknek. Ebben a munkában rád is szüksége van az Úrnak.

„Ennek az üdvösségnek az üzenete nekünk küldetett.”
(26 v.)

Pál apostol szavai a zsinagógában hatalmas erővel szólnak, mert beszéde Isten határozott üzenete az ő népének. Az apostol a Szentlélek ereje által hirdeti Ábrahám fiainak, hogy hatalmas dolgot cselekedett az Úr, hiszen az írások szerinti ígéreteit teljesítette be Jézus Krisztusban. A bűnből való szabadulás már nem egy várva várt távoli remény, hanem megtörtént, valóságos eseményen alapul. Krisztus által itt van az üdvösség napja, méghozzá kegyelemből, hit által. Sokan beleragadnak a törvény és a hitetlenség mocsarába, és megkeményedett szívvel nem akarnak emlékezni a próféták szavaira.

A pogány világ fiaiként Istentől elszakadva éltünk, de az ő végtelen szeretete és kegyelme által miénk is ez az ígéret, mi is részesei lehetünk az örök dicsőségnek. Aki meghallják és megértik Krisztus hívó szavát, azok hittel követik Őt még üldöztetések és szenvedések ellenére is. Te se utasítsd vissza ezt a nagy kegyelmet, hogy örökké élhess te és az utódaid is. Ne legyen hiábavaló Krisztus érted is vállalt áldozata!

28. hét

„Tanuljátok meg tehát, szeretett testvéreim: legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra, mert az ember haragja nem szolgálja Isten igazságát.” (Jak 1,19–20)

Meg kellett tanulnom, hogy az ember haragja nem szolgálja Isten igazságát. Nincs jogom haragudni a felebarátomra. Krisztus tekintete előtt semmivé válik minden vallásos gőg, hiúság vagy okoskodás. Jakab, Jézus testvére mindenkinél jobban tudta, hogy milyen erős késztetés a törvény védelmében haragra gerjedni. A törvény értelmezésében ő volt az apostolok legszigorúbb tagja, óriási tekintély, Pál kapcsolattartója (Gal 1,19) és mártír. Az ő megfogalmazásában még hitelesebb a törvény, a szeretet és a cselekedetek egységére való felhívás, a szelídség és tisztaság parancsa. Megtanulta az Úrtól, hogy hogyan kell hűnek, szelídek és alázatos szívűnek lenni (Mt 11,29). Tanuljuk meg ma mi is együtt, fogadjuk be a testvérünket Jézus nevében, áldjuk és ne átkozzuk, hordozzuk imában, és bátorítsuk!

Gellén Márton

„Áldjátok az Urat, ti, seregei, szolgái, akaratának végrehajtói!” (21. v.)

Ki ne szeretne a mennyei trón körül sürgölődni-forgolódni? A világban, de az egyházban is szokás egymást letiporni, hogy a „tűz közelébe” keveredjünk. A mennyben viszont az a törvény, hogy a saját akaratom helyett az Úr akaratát kell végrehajtanom, saját dicsőségem helyett az Úr dicsőségét kell zengenem. Nem könnyű az engedelmesség, ha nincs bennem szeretet az Úr iránt. Nem részesülök a felsorolt csodálatos áldásokból sem, ha azokat csak saját gondolatom szerint használom fel. A református gyülekezetek 65%-ában nincs ifjúsági munka. Hány szép, felújított templom kong az ürességtől? A testvérek eljutottak odáig, hogy saját gondolatuk szerint kitakarítottak, megtették a felújítást, de az Úr akaratáról, hogy szóljon az evangélium, szó sem esik... Testvérem, nem kellene ennek így lennie! (Jak 3,10)

Ma, ha bánatod van, áldjad az Urat és egész bensőddel szent nevét! Ha örömed van, áldjad az Urat, és meg ne feledkezz semmi jótéteményéről! Ossz ma áldást, és tapasztald meg az áldásokat!

„A tanítványok azonban megteltek örömmel és Szentlélekkel.” (52. v.)

Ki mondta, ki hitette el történelminek nevezett felekezeteinkben, hogy az evangelizációnak Lélek és öröm nélkül kell történnie? Túl sokan és túl sokszor próbálkoztak ezzel. Meg is van az „eredménye”: Magyarország lakosságának már csak 44%-a keresztény a Központi Statisztikai Hivatal szerint. Talán csak nem arról van szó, hogy az aktuális hatalmasságok „*elteltek irigységgel*”? (45. v.) Bizony, hányszor volt és hányszor van ma is, hogy akik bátran hirdetik a bűnök bocsánatát, azoknak nagyon is szükségük van a bátorságra, mert bizony, kiűzik őket a társadalom peremére, de még a templomokból, gyülekezetekből is! Bámulatós módon azonban ez a kiűzetés a nagy összegyűjtést szolgálja. A bizonyágtevőket elkergetik, de így még több emberhez, újabb „célcsoportokhoz” jut el az evangélium. Vegyél te is Szentlelket Jézustól, testvérem! (Jn 20,22) Ajándékozzon örömeből neked az Úr, és hirdesd a bűnök bocsánatát mindenkinek, aki örömmel fogadja!

Ajánlott igeszakasz: Ézs 49,1–6

„Mégis hosszabb időt töltöttek ott, és bátran szóltak az Úrban bízva, aki bizonyosságot tett kegyelmének ígéje mellett, és megadta, hogy jeleket és csodákat vigyenek véghez.” (3. v.)

A presbiterek a lelkészek ellen, a gondnok a presbiter ellen, az esperes, a püspök... Ne gondold, testvérem, hogy a bizonyágtétel elleni ellenségeskedés csak a bibliai zsidók és görögök sajátossága! Ismerek olyan történelmi felekezetet, ahol a jó lelkészeket üldöztetés útján választják ki ma is. A többiek meg folyamatosan mérlegelnek, mert többre tartják az emberek elismerését, mint Istenét (Jn 12,43), közben Istenre hárítják a felelősséget, hogy nem gyarapszik a gyülekezet, sápítoznak, hogy nincs ifjúság, szitkozódnak, ha próbák érik őket... Ha viszont valahol bátran szólják az ígét, és hirdetik a megtérés evangéliumát, ott maga az Úr tesz bizonyosságot kegyelmének ígéje mellett, és megadja, *„hogy jeleket és csodákat vigyenek véghez.”* (3. v.) Íme, az ébredés: bátran kell szólani az evangéliumot, és maga az Úr tesz bizonyosságot, amint azt meg is ígérte. *„Mondom nektek: ha valaki vallást tesz rólam az emberek előtt, az Emberfia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt.”* (Lk 12,8)

„Állj a lábadra egyenesen! Ekkor az talpra ugrott, és járt.” (10. v.)

Egy egyházfő megjegyezte, hogy ma már gazdagságunk folytán nem mondhatjuk, mint Péter, hogy „ezüstöm és aranyam nincsen”, de azt sem, hogy *„kelj fel, és járj!”* (ApCsel 3,6). Egyházaink jogosan mondhatják: *„Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire”* (Jel 3,17a). Közben *„nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szárnalmas és a szegény, a vak és a mezítelen”* (Jel 3,17b)? Nem mondjuk, hogy *„Állj a lábadra egyenesen!”*, de nem is állunk készen, hogy megkövezzenek. Inkább szépen elfogadjuk a hálaáldozatot, az emberek nagyrabecsülését, csak nehogy a bűn és a megtérés szükségessége szóba kerüljön. Szerinted, testvérem, mi a logikus következménye mindennek? Az Úr megkezdte, sőt, meg is kezdte tisztító műveletét: az övéit mindig felsegíti, erőt ad nekik, mindig megújítja, felruházza. És mi lesz azokkal, akik képmutatók, akik a maguk erejében, igazságában, kegyességében bíznak? Nem a mi dolgunk. A mi feladatunk, hogy hirdessük a kegyelem idejét: *„Állj a lábadra egyenesen!”*

Ajánlott igeszakasz: Ez 2.

„Erősítették a tanítványok lelkét, és bátorították őket, hogy maradjanak meg a hitben, mivel sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába.” (22. v.)

Aki Krisztusé, az együtt szenvedhet vele. Ez egy vérségi kapcsolat, ami a nehéz időkre is vonatkozik. Tudomásul kell vennünk, hogy az ellenség által megszállt területen vagyunk, a küzdelem jelenleg is zajlik, és egyáltalán nem lesz könnyebb. Ha azonban olyan könnyű lenne a hívő élet, ha a világ csodálva támogatná a bizonygatót, akkor az vajon mennyiben szolgálná az Isten dicsőségét? Milyen lenne, ha végignézne seregén az Úr, és azt mondhatná, hogy íme, az én seregem, akik mindig, mindenben a könnyebb utat választották? Ugye, milyen nevetséges? A küzdelem nagyon is valódi, megtanulunk általa imádkozni, egymás lelkét erősíteni, bátorítani, hogy maradjunk meg a hitben, és maradjunk meg Krisztus győzelmében, aki nagy dolgokat tett velünk már eddig is, és fog ezután is. A mi feladatunk, hogy a megpróbáltatások idején hozzá kiáltsunk, az örömben neki adjunk dicsőséget, várjuk, amíg eljön, és ez már nem túl hosszú idő.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 118.

„A szíveket ismerő Isten pedig bizonysgot tett mellettük, amikor éppen úgy megadta nekik is a Szentlelket, ahogyan nekünk.” (8. v.)

A törvényeskedés hányszor megoltotta már a Szentlelket! Hányszor volt, hogy az ébredési emberek megkapták, hogy ők valójában ellen-egyház, akik nem fogadják el a református tanokat, de hányszor volt, hogy az ébredésiek valakiket megbélyegeztek, hogy azok karizmatikusok, vagy a karizmatikusok közül valakiket kiebrudaltak valamilyen indokkal...? A testvérek ritkán fukarkodtak az ítélettel, ha a testvérüket kellett elítélni. De *„ki vagy te, hogy más szolgálja felett ítélsz?”* (Róm 14,4) Tudomásul kell venni, hogy az ígét nem lehet Lélek nélkül, és a Lelket nem lehet ige nélkül hirdetni, mert a kettő egy. Az ígével csak most ismerkedő pogányok ugyanazt a Lelket kapták, mint az írásokat „anyanyelvi szinten” ismerő zsidó keresztények. Az Isten maga tett bizonysgot, és a szigoráról ismert Jakabbal az élen ezt elfogadták azzal, hogy a személyes életszentséget fenn kell tartani (19. v.). Ha ébredést akarunk, itt az idő, hogy Lélekben és igazságban imádjuk, és keressük az Urat! (Jn 4,24)

Ajánlott igeszakasz: Jak 5,7–20

„Olyan emberekkel, akik életüket tették kockára a mi Urunk Jézus Krisztus nevéért.” (26. v.)

Mi magyarok általában könnyen hozunk döntést, de a végrehajtás akadozik, mert hajlamosak vagyunk keresztbe tenni a közös döntésnek. Ma az a sikeres egyházi vezető, aki sok pénzt hoz, megoldja, hogy lesz intézmény, projekt, felújítás, stb., vagyis aki garantálja a gondtalan, szenvedésmentes életet, miközben zavartalanul fürdünk morális felsőbbrendűségünkben, és bátran bírálunk bárkit.

Az apostoli gyűlés teljesen más. A közös elhatározást tett követi: a tanítványok követeket küldenek, akik tisztázzák, hogy hogyan kell véget vetni a törvényeskedésnek úgy, hogy közben a személyes élet-higiénia követelményének is eleget kell tenni. Az apostoloknál körülményesnek látszik a döntéshozatal, de a végrehajtás olyan személyekkel történik, akik szenvedéseikkel garantálják, hogy amit mondanak, azt komolyan is gondolják. Krisztus ma is szenvedésre hív, de győzelemre is. A szenvedés biztosítja, hogy Krisztusban elrejtett győzelmünket komolyan is vegyük.

29. hét

„De ha újra meggondolom, reménykedni kezdek: Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged!” (JSir 3,21–23)

Sokszor gondolok erre az igeversre, amikor küzdelmeim vannak kívül és belül. A legnehezebb harcok azok, melyeket önmagammal, az óemberemmel folytatok. Ilyenkor szomorúság tölt el... Sokkal könnyebben megy másoknak megbocsátani, hiszen tudom, hogy gyarló, esendő emberek. De mi a helyzet magammal? Miért olyan nehéz megbocsátani? Túl nagyok az elvárásaim? Ki várja el tőlem, hogy tökéletes legyek? Hálás vagyok az Úrnak, hogy nem támaszt velem szemben lehetetlen elvárásokat, és nem várja el, hogy tökéletes legyek. Nem úgy a környezetem vagy a munkahelyem... Nem várja el az Úr, hogy tökéletes legyek, és nem az én hűségem/hűtlenségem alapján ítél meg, hanem az ő el nem fogyó nagy szeretete, irgalma szerint... Köszönöm, drága Jézusom, hogy ha nem magamra, hanem rád tekintek, újra reménykedni kezdek! Köszönöm az új napot, az új reggelt, az új kezdetet. Kérlek gyógyíts meg, tisztíts meg, szabadíts meg (a gonosztól), hogy hirdethessem a te nagy hűségedet!

Tokodiné Baji Tímea

„Vess véget a bűnösök gazságának, és bátorítsd az igazat, szívek és vesék vizsgálója, igazságos Isten!”
(10. v.)

Dávid imádkozik, énekel az Úrnak. Őszintén elmondja, hogy a benjámini Kús üldözi, aki az életére tör. Milyen szép a magyar nyelv, csak egy betű eltérés van a két szó között: gaz és igaz, mégis teljesen ellentétes a jelentése. Igen, vannak az életünkben helyzetek, történetek, amikor úgy érezzük, ok nélkül bántanak, kigúnyolnak, kiközösítenek. Ilyenkor őszintén elmondhatjuk: *„Uram, Istenem hozzád menekülök! Szabadíts meg üldözőimtől, és ments meg engem.”* (2. v.) Dávid az Úrhoz kiált, benne bíz, tőle várja a megoldást, hisz egyedül Isten tudja, mi lakozik az emberben... Látja az indítékokat, ok-okozati összefüggéseket. Nyitott könyv előtt az ember élete, és igazságosan ítél, nem hagyja magára a hozzá kiáltót. Sokszor megsegített engem is, de az igazi megoldást mégsem ezek a részigazságok hozták meg, hanem maga Jézus Krisztus! Mi mind „gazok” vagyunk, egyedül Jézus igaz! Ő az *„út, az igazság és az élet”* (Jn 14,6)! Általa, az ő nevében mehetünk az Atyához imádságban, és vihetünk oda másokat, akár az ellenségünket is... Meg tudjuk ezt tenni, van elég hitünk, van bátorságunk?

Ajánlott igeszakasz: Jn 14,1–6

„Barnabás azt akarta, hogy vigyék magukkal Jánost is, akit Márknak hívtak. Pál azonban úgy tartotta helyesnek, hogy ne vigyék magukkal...” (37–38a. v.)

„Az ujjunk sem egyforma” – tartja a közmondás. Igen, minden ember más. Isten egyedivé és különlegessé, mégis saját képmására formált minket. Látjuk ebben a részben, hogy Pál nem ért egyet Barnabással abban, hogy János Márkot magukkal vigyék a második missziói útra. Össze is veszhettek volna, de számukra a cél fontosabb volt: továbbvinni, hirdetni az evangéliumot. Ezért elváltak. Barnabás magával vitte János Márkot – akinek korábban még gyenge volt a hite –, Barnabás viszont Szilászt. Más irányba indultak, mégis egyet munkáltak: minél többen megismerjék Jézust mint Urukat és Megváltójukat! Ma azt látjuk, hogy sokszor az egyházak, a gyülekezetek nem a célra néznek, fontosabb kinek-kinek a maga vélt vagy valós érdeke, igazsága. Vizsgáljuk meg magunkat! Vajon mi nem emberekre vagy önmagunkra nézünk Jézus helyett? Vajon minket elvinne Pál, vagy elvinne Barnabás az útra? Mindenki kapott legalább egy „talentumot”. Ne ásd el, használd azt Isten országának építésére!

Ajánlott igeszakasz: Zsid 12,1–3

„Azután átmentek Frígia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában.” (6. v.)

Nincs misszió és missziói út Jézus Lelke nélkül. A gyülekezetek ma is úgy tudnak erősödni a hitben, hogy Isten emberei hirdetik az evangéliumot. Sokszor megyünk a magunk feje után, és sokszor koppanunk. Nem baj, ha az ember tervez, sőt szükséges eltervezni, mikor hová megyünk és mit csinálunk. Azonban a hívő ember mindig keresi Isten akaratát, és enged neki, a legnagyobb „rendezőnek”. Pál apostol is tervezi az útját, de Isten végzi... *„Az embernek az értelme terveli ki útját, de az Úr irányítja járását.”* (Péld 16,9) Milyen jó, hogy Pál enged Isten akaratának, és nem Ázsiába, hanem Európa felé veszik az irányt. Így juthatott el az evangélium hozzánk is. Látomásban szólt az Úr Pálnak: megjelent egy makedón férfi, és kérlelte, hogy legyen segítségükre. Isten ígéjén és Szentlelkén keresztül ma is szól és gyűjt népet magának. Engedj a Léleknek, tegyél bizonyosságot, hirdesd az igét minden időben! Légy türelmes, feddj, ints, biztass, taníts!

„Követte Pált és minket, és így kiáltozott: Ezek az emberek a magasságos Isten szolgálói, akik az üdvösség útját hirdetik nektek!” (17. v.)

Az ördögök is hisznek és rettegnak az Istentől. Ebben a történetben egy lánnyal találkozunk, akiben nem Jézus Lelke, hanem jövődömondó lélek van. Egy „megszállott” lány, aki nyitott a szellemvilágra, akit kihasználnak, aki jóslásával hasznot hoz. Egy lány, aki felismeri az Isten szolgálóit, akik az üdvösség útját hirdetik. Egy lány, aki vágyik Isten közelébe, de „gazdája” nem akarja elengedni, hiszen akkor oda a pénz... Egy bátor lány, aki – Pál apostol közbenjárására – mégis megszabadul. Aki előtte több napon át kiáltozza, hirdeti, hogy közel jött az Isten országa, az üdvösség útja! Te kitől, mitől félsz? Mi tart vissza attól, hogy hozzá kiálts és megszabadulj? Félelem, szorongás, csüggedés, valamilyen függőség? Istennek van hatalma megszabadítani! Kitartóan kiálts hozzá, mert nem fordul el attól, aki segítségül hívja Jézus Krisztus nevét. Nemrég az alábbi ének érintett meg egy gyülekezetben, ahol vendégként voltam jelen: „A neved élet, a neved gyógyír, neved erő. Láncokat tör szét, szökik az árnyék fénye elől.” (Hívlak Jézus című ének)

Ajánlott igeszakasz: Lk 11,14–20

„Éjfél tájban Pál és Szilász imádkozott, és énekkel magasztalta az Istent, a foglyok pedig hallgatták őket.”
(25. v.)

Jézus nevére egyszer minden térd meghajol majd. Ahol hirdetik Isten országát, ott a pokol megremeg, és csodálatos szabadulások történnek. Ezt láttam meg pl. a Ráckeresztúri Drog (és alkohol) terápiás Otthonban, amikor látogatóban voltam. Sok a derékba tört élet, mégis nagy öröm van a mennyben, amikor egy bűnös megtér. Pált és Szilászt jól megverik és börtönbe vetik, mert hirdetik Isten országát, szabadítását, Jézust. Ez fájdalmas és reménytelen helyzetet idézhetne elő. Pál és Szilász azonban imádkozik és énekel!? Létezik egy olyan öröm, ami a körülményektől független: Jézus Krisztus meghalt az én bűneimért is! Nemrégiben láttam „A fény a sötétségben” című filmet. John Light a börtönben éli át ezt a szabadulást, megtér, majd a kinti világban a mentora segíti a boldogulásban. Van, hogy visszavágyik a zárt világ biztonságába, a börtönben átélt örömeire. Mondd, te vágysz a szabadulás örömére? Tudod imádni és énekkel dicsőíteni a nehézségeidben? Ha igen, boldog ember vagy!

„Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi Krisztus Jézus napjára.” (6. v.)

Annyira biztató és felszabadító ez az igevers! Nem az én munkám, szolgálatom, erőlködésem végzi bennem a „jó munkát”, hanem aki elkezdte, Isten Szentlelke. Azt már megtanultuk, és jól tudjuk, hogy senki nem tud önmagától megtérni, hanem csak az, aki az Atya vonzásába kerül, és igent mond a hívásra. De mi van a megtérés után? A jó hír az, hogy a folytatás is az ő kezében van, dolgozik rajtunk, hogy készen legyünk az utolsó napra... Ebben nagy szerepe van a közösségnek, a közös igeolvasásnak, közös imádságnak is. Pál egy imádkozó közösséget keresett és talált Filippiben a tengerparton. Közösséget vállaltak vele az evangélium hirdetésében, de akkor is, amikor börtönbe került. Együtt részesültek a megváltás kegyelmében, és együtt követték Jézust. Nagyon hálás vagyok a CE Bethánia miskolci közösségeért és a gyülekezeti Kövess Engem körért, mert együtt, egymás hite által növekedhetünk, gazdagodhatunk a szeretetben! Halleluja! Van közösséged? Ha (még) nincs, keress!

Ajánlott igeszakasz: Jn 6,43–47

„Fogságom körülményeiből bizalmat merítve félelem nélkül, bátran szólják Isten igéjét.” (14b. v.)

Börtönben, fogságban, bezártságban, bilincsek közt lenni nem igazán felemelő állapot. Mégis hogyan lehet imádkozni, énekelni, sőt örülni ebben a helyzetben!? Úgy, hogy Pál hitte: aki Istent szereti, annak minden a javára (mások és maga üdvösségére) szolgál. Sőt, ez a helyzet az evangélium terjedését szolgálta, sokan merítettek erőt, bátorságot és bizalmat Pál példáján keresztül, hogy hirdessék Jézust. Ezt tette pl. Richard Wurmbrand lelkész és felesége, Sabrina a börtönben és a munkatáborban. Az volt a bűnük az ateista, kommunista román rezsimben, hogy istentiszteleteket tartottak és bizonyosságot tettek Jézus Krisztusról. Nem törtek meg a fogság idején sem, nem adták fel a reményt, mindketten kitartóan beszéltek az embereknek (fogva tartóknak, raboknak) a megváltásról, Jézus Krisztusról. Sokan merítettek erőt szenvedéseik közt megélt hitükből. Az erőforrás ma is Isten felfoghatatlan szeretete: a golgotai kereszt, melyen a „menny Királya halt”! Ha kimerültél, „csatlakozz rá”, töltsön be Szentlelke!

30. hét

„A tanítványokat pedig Antióchiában nevezték először keresztyéneknek.” (ApCsel 11,26b)

A keresztyén szó krisztusi embert jelent, olyan valakit, aki Krisztus követője, és olyan a jelleme, mint az övé. Nem homo sapiens, hanem homo christianus, (Gyökössy) újjá-született ember. Abban az időben gúnynév volt, mert viselkedésük merőben eltért a kor világi lelkületétől, és a kegyeskedő, csupán a rituálékon alapuló vallásos életformától is (ApCsel 2,37–47). Sajnos ma is sokszor gúny tárgya a keresztyénség, de pont ellenkező okok miatt. A mai keresztyénség intézményesült, elvilágiasodott, és üres vallásos formát öltött. Nézz szét Európában, vajon nem Isten ítéli-e az ő népét? *„Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.”* (Ef 5,14,b) Tanulmányozzuk a Filippibeliekhez írt levelet, figyeljük meg, milyen mintát mutat a keresztyén lelkületről, az igazi testvéri közösségről, és könyörögjünk Isten Lelkének kiáradásáért, ébredésért.

Hajdu Zoltán

„Dávidé. Uram, szolgáltass nekem igazságot, mert feddhetetlenül éltem, az Úrban bíztam ingadozás nélkül!” (1. v.)

Dávid menekül az Úrhoz, mert igaztalanul vádolják. Nem tudjuk, melyik korszaka ez, és azt sem, hogy ki és mivel vádolta. Istent hívja bizonyásául, és kiönti a szívét előtte. Ha felületesen olvassuk ezt a zsoltárt, úgy tűnik, mintha egy önigazult ember a maga érdemeit, erényeit sorolná fel, és dicsekedne az Úr előtt. Olyannak tűnik, mint a farizeus imádsága a jeruzsálemi templomban. Azonban ha figyelmesen elolvassuk, felismerjük a vámszedőt is (Lk 18,9–14). Dávid nem vallja magát büntelennek, és nem menekül a maga igazságába. Két kérése árulkodik erről: *„Vizsgáld meg, Uram, és próbáld meg, kutasd át szívemet-lelkemet!”* (2. v.) Ezzel azt mondja ki, hogy: „csak Te vagy igaz, csak Te látsz tisztán. Te látod rejtett bűneimet is. Csak a Te világod által látok világosságot. Kérlek kutasd át vesémet, szívemet.” Szoktál-e így állni az Úr elé: Vizsgáld meg engem? Főleg akkor, amikor felháborodsz vagy méltatlankodsz vélt sérelem miatt. A másik kérés: *„váltss meg, és könyörülj rajtam!”* (11. v.) Ezzel azt mondja ki: „csak Te tudsz megtartani.” Mi mást mondhatna az ember, ha Isten Lelke bevilágít szívünk, lelkünk zugaiba?

Ajánlott igeszakasz: Lk 18,9–14; Zsolt 139.

„Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél; de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak.” (23–24. v.)

„Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.” (21. v.) Ez kell legyen a hitvallása minden hívőnek, aki a Krisztusban új életet nyert. Így kell gondolkozzon életről és halálról. Mit ért Pál az élet alatt? Nem a pusztá létet, nem csupán a bioszt, ami minden halandónak van, és ami egyszer véget ér, hanem az örök életet, a dzoét, ami CSAK Krisztusban van. *„Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.”* (1Jn 5,12) Azt is vallja, hogy számára „a meghalás nyereség”. Ez csak akkor igaz, ha a mondat első fele igaz. A halál sohasem megsemmisülés, hanem elköltözés, átváltozás, Isten gyermekeinek pedig célba érés, a boldog hazatérés, és a színről színre látás pillanata. Meg van-e benned ez a reménység, honvágy? Az életre mindig a halálon át vezet út. Hogy átmenjünk az örökkévalóságba, előbb le kell vetni földi porsátorunkat. A Krisztussal való közösség feltétele pedig önmagunk halálba adása és a világgal való szakítás. *„Aki meghalt értem, élni Annak, Hogy meghalva önmagamnak Egy szenvedély ejtsen rabul: Elégni égő áldozatul.”* (Varga Gyuláné)

Hogy kicsoda neked a Krisztus, az számodra élet-halál kérdés.

Ajánlott igeszakasz: Gal 2,15–21; Ef 2,1–10

„Csak ti Krisztus evangéliumához méltóan viselkedjétek, hogy akár odamegyek és látlak titeket, akár távol vagyok, azt halljam rólatok, hogy megálltok egy Lélekben, egy szívvel, együtt küzdve az evangélium hitéért.” (27. v.)

Nap mint nap szemem előtt van egy felirat: „Jézus mit szól hozzá?” Teljességgel méltatlanok vagyunk Isten szeretetére és kegyelemére, de ha elnyertük, ahhoz méltóképpen kell járnunk a világban. Pál minden levelében inti a híveket, hogy szent életben járjanak és növekedjenek. Ő maga is gondosan ügyelt rá, hogy méltatlanná ne váljon (1Kor 9,27). Az evangélium továbbadása, hirdetése küldetésünk lényege, de ugyanilyen fontos az evangélium megélése. Legyetek *„Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban”* (Fil 2,15). Ma nagyon sok szennyfolt van gyülekezeteink, egyházunk életében, de te, Isten embere, vigyázz, méltatlanná ne válj! Ki válik méltatlanná? Aki nem az evangélium szerint él, és magatartásával, viselkedésével gyalázza az Úr nevét, népét. Aki nem vállalja a keresztet, a gyaláztatot, az érte való szenvedést. Aki bomlasztja a közösséget és szakadást idéz elő. Aki gyűlöli testvérét. Akik szájukkal dicsőítik az Urat, de életükkel tagadják. Ne tartozzatok közéjük, *„ellenben az Urat, Krisztust tartsátok szentnek szívetekben!”* (1Pt 3,15)

„Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt.” (5. v.)

Mi jellemzte az Úr Jézus életét? Egyrészt az Atyával való harmonikus szeretetkapcsolat, a neki való tökéletes engedelmesség, másrészt a mentő szeretet, amely mindent elszenvedett értünk, bűnösökért, és elment egészen a kereszthalálig. Hogy milyen a te „indulatod”, attól függ, hogy milyen lélek van benned. Akiben a Krisztus Lelke van, annak életén keresztül látható az ő ábrázata és jelleme. *„Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt.”* (1Jn 2,6) Jézusnak megvolt az emberi arca és az isteni természete. Aki őbenne van, az nem önmagának él, nemcsak másokért, hanem elsősorban Isten számára él. Milyen szomorú, hogy ez az „indulat”, beállítottság bennem időnként megtörik, meglankadok, belefáradok. Ez is emberi. Ilyenkor eszembe jut Jézus szava: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű”* (Mt 11,28–29a). Talán ma téged hív. Jézus győztes életre hív. *„Legyőzték őt (a Sátánt) a Bárány vérével és bizonygatták igéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálig.”* (Jel 12,11)

„Félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind a szándékot, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően.” (12b–13. v.)

Ki munkálja az üdvösséget? Én vagy Ő? Én is, Ő is? NEM! Az üdvösséget nem lehet kiérdemelni, megfizetni vagy megdolgozni érte. Az üdvösség kegyelemből van. Jézus Krisztus golgotai áldozata és feltámadása által lehet azoké, akik hittel megragadják. Isten ajándéka az örök élet, és Isten Lelke ebben bizonytságot ad az övéinek. Azonban nemcsak ezt munkálja bennünk a Lélek, hanem együttműködésre hív és késztet. *„Maga a Lélek tesz bizonytságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk.”* (Róm 8,16) Nincs ellentmondás az igében. Isten irgalma és az ember felelőssége végigvonul az egész Szentíráson. Te felelős vagy magadért és a rád bízottakért. A megszentelődés sem az emberi törekvés és igyekezet, a nagy akarás gyümölcse, hanem Isten Lelkének munkája, de törekednünk kell a szent életre. A mi közösségünk jelmondata: Christian Endeavor: keresztény törekvés. Ezért sok helyen biztat az ige: igyekezzetek és törekedjetek. *„Ne csak hallgatója legyél az igének, hanem tevékeny megvalósítója!”* (Jak 1,22)

Isten akarata az én akaratom is!

„Mert nincs mellettem hozzá hasonló lelkületű, aki olyan őszintén törődne ügyeitekkel; mert mindenki a maga dolgával törődik, nem pedig Krisztus Jézusával.” (20. v.)

Milyen az, akiben a „Krisztus indulata” van? Három személy jellemképe mutatja be gyakorlati valóságát. Sok minden azonosság mellett talán a leghangsúlyosabb a szolgálatkészségük, és hogy egyik sem a maga hasznát nézi, hanem másokét. Timóteus, az „Isten embere”, Pál apostol legkedvesebb tanítványa, munkatársa, lelki gyermeke. A képmutatás nélküli hit, a taníthatóság, megbízhatóság, hűség, alázat jellemzi. Szinte ikertestvére Epafraszt: önzetlensége, mély elkötelezettsége a gyülekezete, közössége iránt. Kész kockára tenni az életét azzal, hogy személyesen vállal szolgálatot a fogoly Pál mellett. A harmadik Pál apostol, aki példává válik számukra, és aki féltő szeretettel gondol bilincsek közt is a Filippiben élő gyülekezetre. Figyelmessége kiterjed még arra is, hogy mindkét személy érdekében ajánlólevelet küld. Timóteust nem ismerik, ezért beajánlja, Epafraszt meg kimenti, nehogy elmarasztalják a félbehagyott szolgálat miatt. Te milyen képet mutatsz magadról? Mit jelent a Krisztus Jézus dolgával törődni, mások terhét hordozni, mások javát munkálni?

„Pedig nekem lehetne bizakodásom a testben is. Ha másvalaki úgy gondolja, hogy testben bizakodhat, én még inkább (...) Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltam Krisztusért.” (4–7. v.)

„Átkozott az a férfi, aki emberben bíz, és testi erőre támaszkodik, az Úrtól pedig elfordul szíve!” (Jer 17,5)

Testben bizakodni nem más, mint emberi teljesítményre, emberi erőfeszítésre, emberi érdemekre, földi származásra, erkölcsi nagyságra, cselekedetekre építeni üdvösségünket. Pál származására, neveltetésére, törvénytisztelétére, tisztségére, sikereire annyit mond, hogy mindez az üdvösség vonatkozásában kár és szemét. Mindezek emberileg dicséretes dolgok, és jó dolog egy diploma, egy jó erkölcsi bizonyítvány, a kegyes életvitel, de ezek által nem üdvözl senki. Az ő értékrendjének csúcsán Krisztus áll, és az, amit Ő tett érte. Krisztus halála, vére hullása árán lettem Isten gyermeke, és ezáltal örök életet, bűnbocsánatot, mennyei polgárjogot nyertem. Ez nem az én érdmem, mert érdemtelenül kaptam. Hogyne adnék fel minden egyebet? Mit tehetnék emellé, ami saját érdmem volna? Krisztus mellett minden egyéb értékét veszti. Kár és szemét mindaz, ami nem a kegyelem munkája, ami nem hitből van, mindaz, ami mulandó és romlandó. *„Csalódik, aki lovaktól vár segítséget, mert nagy erejük nem ment meg.” (Zsolt 33,17)*

31. hét

„Miután összehívta a tizenkettőt, erőt és hatalmat adott nekik minden ördög felett és a betegségek gyógyítására. Azután elküldte őket, hogy hirdessék az Isten országát, és gyógyítsanak.” (Lk 9,1–2)

Jézus mai tanítványaként élünk a világban és a családjunkban. Nyugdíjasként is adódik lelki és testi feladat. Folyamatosan jönnek az imatémák, hálaadás és könyörgés. Urunknak ráadása, hogy népes családban élhetünk feleségemmel, akivel egy napon lettünk nyugdíjasok. Szintén az Úrtól kapott ajándék, hogy képes vagyok a pénzügyek kezelésére a Bethániában és a családban egyaránt. Szolgálat a gyülekezetünkben az is, amikor a betegeket látogathatjuk meg a párommal, és visszatükrözhethetjük az Urunkkal való hasonlatosságunkat ezekben a szeretet-megnyilvánulásokban egymás felé.

Jézus ebben a korban is - 70 felett - arra bátorít, hogy hirdessük az Isten országát (Mt 10,7; Mk 16,15). Ő készíti előre a megfelelő alkalmat, csak éberebbnek kellene lenni! *„Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.” (Ef 2,10)*

Karácsonyi-Kis László

„Mutasd meg hatalmadat, Uram! Mi pedig énekelünk, zsoltárt zengünk hatalmas tetteidről!” (14. v.)

Dávid király zsoltárában Krisztusra, a mennyei Királyra mutat. Az ének otthon és a közösségeinkben is felhangzik. Ezek a lelki énekek a testünket is felüdítik. Mi mindenért magasztalhatjuk az Urat énekeinkben?

Csak körül kellene néznünk, hogy Isten mindenható hatalmát meglássuk a világban, országunkban és az övéi életében. Igaz, hogy *„a titkok az Úréi...”* (5Móz 29,28), de amire szükségünk van, azt Ő tudomásunkra hozza. Ahhoz, hogy ezeket észrevegyük, az Úrral állandó kapcsolatra van szükségünk, igeolvasásra, imádkozásra, közösségi életre az övéivel. Ekkor várhatjuk azt, hogy az Úr által belénk ültetett lelki magvak az ő dicsőségére elkezdik teremni a gyümölcseiket a környezetünkben. Mindenesetre: *„a teremtet világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését”* (Róm 8,19).

Mindennapi életünkben hálásak vagyunk a misszióban való részvételért, de reggelenként már az is hálával tölthet el, ha szépen felkelhetünk az ágyunkból, és ezt követően a Biblia mértéke szerint tehetjük dolgainkat a mindennapokban.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 21.; Jak 1.

„Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.” (13–14. v.)

A hét kijelölt igéiben további bátorítást és megerősítést kaphatunk, ha nyitott szívvel olvassuk. Pál apostol nehéz helyzetben volt, de teljes igyekezettel – *„ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé”* – példát ad a testvéreknek. Jelenleg Rómában van, az ítéletére vár, de nincs kétségbe esve. Megtapasztalhattam életem során magasságokat és mélységeket egyaránt. Az Úr mind ez idáig megsegített, mert még terve van a földi életemmel. Krisztus tud megerősíteni, bölccsé tenni a különböző feladatok vállalásában és a végrehajtásában egyaránt. Szolgálatot végzünk akkor is, amikor másokért imádkozunk, akár ismeretlen emberekért. Bátorítás mindnyájunknak, hogy *„maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan foházkodásokkal.”* (Róm 8,26) *„Krisztus Jézus az, aki meghalt, sőt feltámadt, aki Isten jobbán van, és esedezik is értünk.”* (Róm 8,34) Halleluja! A földi erőnk mulandó, mert jön egy betegség, és már odavan! Ilyenkor Krisztus erőt ad a nehézségek elhordozásához és benne győztesek lehetünk.(2Kor 12,10)

„Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, aki az ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi gyarló testünket azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.” (20–21. v.)

Ez a mi élő reménységünk, amely Jézus Krisztusban, a mi Urunkban van. Tőle még a halál sem választhat el! (Róm 8,39) Kimondhatatlan ajándék, hogy Pálnak ilyen Istene van, és nekünk is. Az Úr bőkezű, mert látja a szükségünket, de amit mi annak gondolunk, lehet, hogy csak a szemünk kívánsága! *„Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága és a vagyonnal való kérdés, nem az Atyától, hanem a világtól van.” (1Jn 2,16)* Olykor nehezeket is kapunk, ez a javunkat szolgálja (Róm 8,28). Ezután tudunk hálásak lenni Istennek, amikor megkapjuk a jót, mert nem magunknak vagy a „szerencsénknek” tulajdonítjuk az áldásokat. *„Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásként megadatnak majd nektek.” (Mt 6,33)*

Jézus Krisztusban mindennapjaink átalakulnak és átalakítanak. A változások elsősorban bennünk történnek, ezután másképpen szemléljük a környezetünket és benne az embertársainkat is. Áldásul lehetünk mások javára és Jézus Krisztus dicsőségére. Legyen áldott az Úr neve!

„Örüljetek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljetek!” (4. v.)

A világ mindenféle örömet kínál, de ezek mindegyike mulandó. Pál apostol egyértelműen megmutatja az állandó örömforrásunk helyét: az Úr Jézust. Ő fölé tud emelni minden földi kívánságnak és nehézségnek. A belső harmóniát és békét egyedül Krisztusban tudom megtalálni, de ott biztosan! Ha tele van a szívem örömmel és hálával, akkor őáltala másokat is tudok bátorítani. A szolgáló élet természetessé fog válni a számomra.

Ebben is példát mutatott Jézus Krisztus, aki nem kímélte magát mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig (Róm 8,32). Ezért mondja ma is az ő tanítványainak: *„De ne annak örüljetek, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljetek, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.”* (Lk 10,20)

Arra biztatja a mai tanítványait is, hogy tegyenek tanítvánnyá minden népet (Mt 28,19), hogy „egy lélekért se érjen vádja téged”. A másik biztatás pedig: *„Mert a teremtet világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését.”* (Róm 8,19)

Ezért nem lehetünk bizonytalanok a hitben, hanem fussunk célegyenest előre!

Ajánlott igeszakasz: Gal 5.; Lk 10.

„Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.” (13. v.)

A Filippibeliekhez írt levél vége felé járunk. Pál is tudja, hogy hamarosan az Úrnál lesz. Ezért megköszöni a testvéri szeretetet és a vele való közösségvállalást, minden gondoskodást, amit a keresztyén gyülekezetektől kaphatott.

Bárcsak mi is így tudnánk szolgálni, elsősorban a ránk bízottak között, a gyülekezetünkben és a felebarátaink felé Krisztus jó illatával! Mindezt azért, hogy tovább terjedjen az evangélium, hogy a bűnösök megtérjenek és új életük legyen az Úrban. (Zsolt 51,15) *„A tudatlanság idejét azért elnézte Isten, de most azt parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek. Mert rendelt egy napot, amelyen megítéli majd a föld kerekességét igazságosan egy férfi által, akit arra rendelt. Bizonyosságot adott erről mindenkinek azzal, hogy feltámasztotta őt a halottak közül.”* (ApCsel 17,30–31)

Az igazi erőt Krisztusban találja Pál, mert az egyedül örök, csak Krisztus Jézusban van, a mi Megváltónkban és Szabadítónkban. Áldott az Úr neve most és mindörökké!

Ajánlott igeszakasz: Fil 4.; Zsolt 51.; ApCsel 17.

„Krisztusnak szenvednie kellett, és fel kellett támadnia a halálból, és hogy ez a Jézus a Krisztus, akit én hirdetek nektek.” (3b. v.)

A szenvedés mindig jelen volt a Mesterünk földi tevékenységében, ugyanígy Pál apostolében is, és mi sem kerülhetjük el. Ebben a történetben már megjelenik a fizikai üldöztetés. Ez azonban nem befolyásolhatja a győzelmes életünket ma sem. Jézus legyőzte a halált, kiengesztelte az Atyát, az ellenünk szóló vádiratot oda szögezte a keresztre testében. (Kol 2,14) Ha ezt az irgalmas kegyelmet elfogadjuk, akkor az örök élet részesei lehetünk. Amíg tart a kegyelmi időnk, addig fogadhatjuk el Krisztus keresztáldozatát, hogy mennyei honpolgárok lehessünk. Tudom bizonyosan, hogy ha ma véget érne a földi életem, akkor oda kerülök Jézushoz, és nem pedig az örök kárhozatra?

Vegyük le tekintetünket a világi kívánságokról és *„nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére.”* (Zsid 12,2)

Ő, Jézus, megismerte a szenvedés legmélyebb bugyrait, átélte a meghalást, de fel kellett támadnia, ahogyan olvassuk a fenti igében. A Biblia üzenete hiteles ma is. Ezért vallhatjuk Pállal, hogy *„nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.”* (Fil 1,21)

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 16,17; Fil 1.; Zsid 5.

„Azért rendelt egy napot, amelyen igazságos ítéletet mond majd az egész földkerekség fölött egy férfi által, akit erre kiválasztott, akiről bizonysgot adott mindenki előtt azáltal, hogy feltámasztotta a halálból.” (31. v.)

Pál egészen odaszentelte az életét a misszióra. Így jutott el Athénba, ahol ismét Jézus Krisztusra mutatott, sosem önmagára, legfeljebb az erőtlenségére, amit nem is tagadott. Az eltávozásának ideje még nem jött el. A lelki testvérei kimentik a fellázított ellenség kezei közül. Ő pedig menti azokat, akik elfogadják a tanítását, hogy ne érje vád egy lélekért sem, akik nem látták meg a Szabadítót, mert nem beszélt róla. Mindnyájunknak oda kell majd állnunk Krisztus ítélőszéke elé, hogy számot adjunk az elvégzett vagy éppen elmulasztott lelki munkákért és mentésért.

Az időpont az Úrnál van, ezért kell mindig készen lennünk. Hogyan lehetek készen? Ezt az ő Szentlelke akarja és tudja megadni személyválogatás nélkül. A szívem alázata szükséges hozzá, Ő tesz késszé minden féle szolgálatra, amit tőle kaptam, ami gyakran nem esik egybe az én akaratommal, kedvemmel. Ennek ellenére, vagy éppen ezért a felülről való erőt mindig megkapom az Úr Jézus szeretetét hirdető szolgálatokhoz. Legyen áldott az Úr neve!

32. hét

„Amikor azonban ellene szegültek és szidalmazták, lerázta ruhájáról a port, és ezt mondta nekik: Véretek a ti fejetekre szálljon: Én tiszta vagyok! Mostantól fogva a pogányokhoz megyek.” (ApCsel 18,6)

Nagy érzelmi hullámvadásokat láthatunk majd a hét bibliai szakaszaiban, de nemcsak azt, hanem Istennek erejét, dicsőségét. Pál apostol missziós útján az Isten által elkészített szavai, cselekedetei nyomán szinte minden nap világosságra kerülnek olyan emberek, cselekedeteik, amit Isten utál, gyűlöl.

Igen, Ő a Bibliában világossá teszi, hogy mi tetszik neki, és mi az, amin ítélete van. Ehhez igazodva rendezheti be a hívő ember egyéni, családi, közösségi életét. Igen, ezt tisztázni kell magammal, hogy amitől óv Isten (bennem, körülöttem, más emberekben), attól világosan határolódjak el.

Hiszem, tapasztalom, hogy ha valódi bibliai igazságokról, a Biblia Krisztusáról teszünk bizonyosságot, akkor rajta vagyunk a szentségtelen dolgoktól és emberektől való elhatárolódás, és a lelkek mentésének útján.

Lupsea György és Monostori Éva

„Ha az alapokat is lerombolják, mit tehet az igaz ember?” (3. v.)

Ismert az az élethelyzet, amikor egy kiszolgáltatott ember rosszakarói mindent elkövetnek, hogy hatalmukba kerítsék őt. Bizony általában beadja az ilyen ember a derekát, és élete egyre inkább hasonlít ahhoz, amit a környezete elvár tőle.

Dávid is egy olyan helyzetet idéz föl, amikor a meggyőződése, hite elleni dologra szerették volna rábírní a „jóakarói”, vagyis tegye azt, ami normális, ami ésszerű. Amit a szemével lát az ember, az a biztos, és erre a láthatatlan Isten-dologra butaság építeni, mondják.

Egy hívő ember ma is számtalan ötletet kap a környezetében élő emberektől a nevetséges, kilátástalan, Istenhez ragaszkodó életének a jobb mederbe tereléséhez. Kézze lábbal el akarják téríteni Jézus követésétől. Minél inkább ragaszkodik hozzá, annál vehemensebbek a támadói vele és az istenfélők közösségével.

Jézusra, az igazi hűséges Isten-emberre mutatott előre Dávid, és reá mutat ma is mindenki, aki ellenséges környezetben is ragaszkodik Istenéhez. Bátorodjék a szíved, mert Isten téged is megáld ebben!

„Az Úr egy éjjel látomásban ezt mondta Pálnak: Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass: mert én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert nekem sok népem van ebben a városban.” (9–10. v.)

Bár Pál egyedül érkezett Korinthusba, mégsem volt egyedül. Ahogy ígérte az Úr, vele volt, ráadásul egy hívő, szolgálatkész házaspárt is kapott tőle. Az sem szegte kedvét, hogy honfitársai ellenszegültek Istenüknek, aki további bátorságot öntött Pálba egy látomásban. Nem mindennapi szolgálat előtt állt, és az Úr ígérete szerint gyilkos indulatok közepette is megvédi őt és megáldja szolgálatát.

Isten ma is ugyanígy bátorítja népét, hogy ne rettenjen meg az ellenséges környezetben. Az irigység, a harag, az önzés, a góg és képviselői ma is el akarják hallgattatni Krisztus követőit. Az ellenük felhozott vádak ma is kézenfekvőek, hogy a rendszer megdöntésén fáradoznak, de a támadásuk egy gúnyos mosolyban is megnyilvánulhat. Akárhogy is, az Úr védelme alatt van ma is az, aki hűségesen kitart Jézus szolgálatában, az evangélium hirdetésében.

Nagy boldogság olyan közösségben, családban élni, ahol elődeink nyomán Jézus a Krisztus. Milyen jó, hogy Pál nem engedett az őt elhallgattatni akaróknak.

„Bátran kezdett beszélni a zsinagógában is. Amikor meghallgatta őt Akvila és Priscilla, maguk mellé vették, és még alaposabban megmagyarázták neki az Isten útját.” (26. v.)

A próféták ma is Isten igei üzenetének a tolmácsolói, aki a szívükre helyezi, hogy hamisítatlanul kell azt továbbadni, nem lehet belőle semmit elhagyni, nem lehet semmit hozzátenni.

Apollóst megáldotta Isten üzenete átadásának a tartalmával és módjával is. Akvila és Priscilla meghallgatták őt, és elmondták neki, ami rájuk bízott. A szőlóból (Apollós) hallgató lett. Hallgatta őket, akik lehet, hogy nem voltak ékesszólóak, sőt, egyikük nő volt. De Apollósban volt alázat és tudott hallgatni, sőt meghallgatni is. Így alaposabb tudásával még jobban tudta szolgálni Istent.

Alázat és tiszta tanítás – ez ma is kulcs a hiteles szolgálathoz. A teljes evangéliumból kitetszik az is, hogy miből és miért hív ki Isten, hiszen mindenki Isten ellenségeként születik a világra. Ezt nem könnyű átadni, a prófétai beszéd ma is botránkoztató. Tudni kell azt is az Úrra bízni, hogy az üzenetet felhasználva a szíveket Ő tudja megnyitni, vagy akár megkeményíteni.

Isten megáldja a hiteles prófétai beszédet.

„Így az Úr ereje által az ige hatalmasan terjedt és megerősödött.” (20. v.)

Nagy becsben tartja az ember embertársai bölcsességét, díszes füzetbe írja és elmereng rajta, újabban inkább lájkolja. Így formálja a gondolkozását.

Da ha az emberi bölcsességet így megtiszteli valaki, akkor mi lenne méltó Isten szavához, a próféták Istentől származó üzenetéhez, Jézus szavaihoz? Az ő kijelentése a Bibliában található, ami hatalmas, teremtő és újjáteremtő erő, ráadásul ez az isteni szó megtalálja azokat, akiket keres. A Biblia lapjai is tanúskodnak erről az erőről, amit és ahogy Pál és szolgatársai továbbadtak.

Isten szavánál, a Bibliánál ma sincs nagyobb jelentőségű beszéd. Igazságait, tanításait bízvást befogadhatja, intéseit megfogadhatja, ígéreteire bizton építhet bárki. Hiteles emberek által továbbadva választott gyermekeit közösségbe vonja. Isten beszédének az ereje nem a szépségében, szívhez szólóságában van, nem is abban, hogy kielégíti az emberek elvárásait. Az evangélium ereje Krisztus- és keresztközpontúságában van.

Keresd ezt a hiteles szót, és ragaszkodj hozzá!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 119,103–105

„Abban az időben nem csekély zavargás támadt az Úr útja miatt”. (23. v.)

Gőg és pöffeszkedés tört elő az emberből, az alázat legkisebb jele nélkül. Így van ez, amióta a paradicsomban szembeszállt az ember Teremtőjével. Igyekszik az Istenhez kötődő múltját az emlékezetéből is kitörölni. Ha valami mégis emlékezteti múltbeli tragikus ballépésére, ott lesújt. Erre nem kell tanítani senkit, hiszen Isten ellenségeként születik minden ember.

Efézusban az ott élők bálványisteneikhez kötődő megélhetésüket látták veszélyben. Ez örületbe kergette őket, és nem láttak tovább az orruknál. Hitetlenségükben nem láttak semmit a mindent kézben tartó, gondviselő Istenből, hanem csak önmagukban bíztak, csak magukra számítottak. De ez láthatólag kevés volt.

Pedig az Úrnak útja keresztülhúz minden hitetlenségben fogant emberi számítást. Ott és akkor fellobbant a gyűlölet lángja Isten hiteles szolgálói ellen, igazából Isten ellen. Pedig aki reá épít, megtapasztalja az Istentől megáldott, az Úr Jézus keresztjében gyökerező boldog élet csodáját.

Mustármagnyi hiteddel keresd az Urat!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 51.

„Miután megszűnt a zavargás, magához hívatta Pál a tanítványokat, bátorította őket, és elköszönve tőlük elindult Makedóniába.” (1. v.)

Pál a félelmes közelmúlt miatt bátorította az efézusi tanítványokat. Ismerve a történeteket, érthető, hogy félelem költözött a szívükbe. Valóban igazi zavargás volt, és mivel a keresztyének ténykedése váltotta ki, ez alaposan megrettenthette őket. A zavargás lecsillapodásával Pál szükségét érezte, hogy bátorságot öntsön a frissen megtért tanítványi szívekbe. Tudniuk kell, hogy ahogy Jézust, úgy hűséges követőit is bántani fogják, de őket is megáldja, megsegíti Isten.

És Isten az Efézusban történetekből is hozhat ki jót, az ellenségből barátot formálhat. Az itt történetek a zavargók közül valakinél később akár bűnvallássá válhatnak. Kegyelemből minden vele szembeni ellenségeskedésre van isteni bocsánat. Milyen jó ilyenkor a bátorító szó, a szent, mégis kegyelmes Istenről való beszéd, hogy a tőle elfordult teremtményeihez szabadítóul elküldte Fiát, Jézust, és hogy az ő áldozatáért az ellene fordult embernek is megbocsájt.

Legyen ez bátorításul számunkra is, ellenségből megtért mai szolgálóink!

Ajánlott igeszakasz: Zsid 12,1–3

„Mert nem vonakodtam attól, hogy hirdessem nektek az Isten teljes akaratát.” (27. v.)

Pál a jövőre nézve is bátorította Jézus efézusi követőit. Az ige és tapasztalatai egybeváltak (Bár minden hívő elmondhatná ezt!), és tudta, hogy mi vár rájuk. Fontosnak érezte erről beszélni, ahogy Jézus is fontosnak tartotta a juhait megtévesztő gonosz pásztorokról tanítani.

Pál ragadozó farkasokról beszélt, Krisztus nyájának a pusztítóiról, a saját gyülekezetükből támadó hazugokról, akik elragadnak némely tanítványokat – mindenkit, akit csak meg tudnak téveszteni. Az erre való felkészítés Isten teljes akaratának a része. Így ennek az elhallgatása súlyos következményekkel járhat, mert Isten számon kéri ezt a hűtlen pásztorokon.

Ezeket hallani valóban ijesztő, ezért a Páléhoz hasonló bátorítás nagyon is szükséges. A biztatás az elkötelezett kemény harcra a tévtanítók ellen, az ebben a kérdésben is megnyilvánuló nyíltságra, az Úrnak való odaadásra a közösség szolgálatában, az Isten által elpecsételt életre.

Krisztus keresztre a biztosíték ma is arra, hogy Isten velünk lesz a próbákban.

33. hét

„Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak utaim a ti utaitoknál, és gondolataim a ti gondolataitoknál.” (Ézs 55,8–9)

Pár éve januárban, a téli szünet idejére keresztyén ifi konferenciát szervezek. Az idei alkalomra nagyon kevesen jelentkeztek, és a magas rezsiköltségek miatt nem akartam terhelni a piliscsabai Lelkiszolgálat Házát, és azon gondolkodtam, hogy lemondok a tábort, és elhalasztjuk. De ebben nem volt békességem, nem tudtam beletörődni, hogy elmaradjon. Ráadásul a lelki tanítás szolgálója is nagyon megbetegedett, és jelezte, hogy nem tudja vállalni a szolgálatot. Így álltam meg Istenem előtt a szomorúsággal és kérdéssel, hogy most mit tegyek. És megkaptam a választ. Nálunk az otthonunkban kell megrendezni, azt a néhány résztvevőt el tudjuk szállásolni, és hátha jönnek helyi fiatalok is... És így lett! Áldott volt! A lelki tanításokat megtartottam én, Isten bölcsességét adott hozzá. Adott konyhai szolgálókat, adott segítőköt, adott teret, hozott plusz fiatalokat... Így kellett lennie. Ami az Isten terve és akarata, ahhoz Ő mindent megad!

Lengyelne Csapkovics Éva

„Mindnyájan elfordultak tőle, egyaránt megromlottak. Senki sem tesz jót, egyetlen ember sem.” (3. v.)

Szomorú és húsbavágó igazságokat olvasunk ebben a zsoltárban. Dávid megállapítja, hogy minden ember elfordult Istentől, mindenki megromlott, senki sem tud jót tenni. Fájó, igaz, de ugyanakkor hasznos információ. Nehéz belátni a saját, személyes hibánkat, bűnünket. Mégis a mai napon erre kér téged Istened. Lásd meg, hogy hibás vagy! Tud meg, hogy te sem vagy jó! Nem tudsz jót tenni! Te magad is beletartozol a „mindnyájan” kifejezésbe. Ez így nagyon csüggesztő! De tudnod kell, hogy kiszabadulhatsz ebből az állapotból. Isten nem akarja, hogy ebben a „megromlott” helyzetben maradj. Ő elkészítette a gyógyulás útját! Az elfordulás ellentéte: a visszafordulás, a megtérés! Megtérés Istenhez, az ő szeretett Fia által, Jézus Krisztus váltságműve által. Hidd, hogy elfordultál! Hidd, hogy megtérhetsz! Térj meg, fogadd el Jézust Megváltó Uradnak és életed királyának! Ezután is lesznek még bűneid, és be fogod látni, hogy bűnös vagy, de tudni fogod, hová fuss bűnbánattal bocsánatért. *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszástól.” (1Jn 1,9)*

„De Pál így felelt: Miért sírtok, és miért keserítitek meg a szívemet? Hiszen én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.” (13. v.)

Pál elköteleződése és az Úrnak való engedelmissége nagy példa számunkra! Agabosz próféta megjövendölte, hogy Pált Jeruzsálembé fogják hurcolni és ott átadják a pogányoknak. Minderre a természetes reakciója a tanítványoknak az, hogy nem engedik Pált odamenni. De Pál másként gondolkodik: teljes önátadása és engedelmissége mutatkozik meg. Bizonyoságot tesz arról, hogy ő kész az Úrért nemcsak szenvedni, hanem meghalni is!

Amikor mindezt szemléled, nézz magadba, és gondold át: Te mit vállaltál már a hited felvállalása érdekében? Hátrébbtételt, kiközösítést, kigúnyolást? Természetes reakció, ha mindezt nem szeretnéd átélni! De gondold át: Jézus mit vállalt érted? Ő szenvedett, és meghalt a bűneid miatt. Megtette érted, feláldozta magát érted! Tőled mit kér ezért? Semmit, mert ez nem üzlet. Ő már odaadta, semmit nem várva ezért. Ha ezt meglátva nem fakad hála, szeretet és cselekvő hit benned, akkor mindenkinél nyomorultabb vagy.

„Amikor ezt hallották, dicsőítették az Istent, aztán így szóltak hozzá: Látod, testvérem, milyen sok ezren vannak a zsidók között, akik hívők, és mindnyájan buzgón ragaszkodnak a törvényhez.” (20. v.)

Pál és társai Jeruzsálembe érkeznek, ahol a vénekkel tanácskoznak. Mindnyájan hálások a zsidók megtéréséért, de a téves elképzeléseket Pálról el akarják oszlatni. Ugyanis elterjedt az a szóbeszéd, hogy Pál a zsidó törvények ellen beszél. Ezt megcáfolandó kéri Páltól, hogy végezzen a zsidó vallás szerinti megtisztulási szertartást, így kifejezván azt, hogy hű a törvényhez. Pál engedelmesen elvégzi mindezt. Pedig mondhatta volna, hogy ő Krisztusban már új teremtés, és nincs a törvény hatalma alatt. És igaza is lenne. Akkor miért vállalja? Mert nem szeretne senkit sem megbotránkoztatni, nem akarja, hogy némelyek őmiatta eltávolodjanak az Úrtól. Nem akarja, hogy a fókusz lekerüljön a legfontosabbról, Jézusról!

Neked vannak ilyen törekvéseid? Fontos neked a másik hitben való erősödése? A barátod, a házastársad erősödik hitében általad? Vagy inkább megbotránkoztatod, visszahúzod? Tudsz érte áldozatot vállalni, változtatni? Tanulj Páltól!

„Izráelita férfiak, segítsetek! Ez az az ember, aki a nép, a törvény és a szent hely ellen tanít mindenütt mindenkit, sőt még görögöket is hozott be a templomba, és megszenségtelenítette ezt a szent helyet.”
(28. v.)

Teljes káosz, fatális félreértések és tudatos félrevezetések! Így munkálkodik az ellenség. Pált teljesen jogtalanul vádolják, utána jönnek az ázsiai zsidók, és fellázítják ellene a tömeget mindenféle hamis vádakkal és féligazságokkal. Ha jól megvizsgáljuk az eseményeket, Pál nem követett el semmi hibát, illetve bűnt Isten ellen. Tévesen hibáztatják, majd a katonák is teljesen félreértik a szituációt, és kiderül, hogy Pál nem az az ember, akit ők el akarnak fogni.

Ebből a kis bibliai részből a gonoszság és az ármány terjedésének dinamikáját láthatjuk. Mennyire könnyű vádolni, és mennyire könnyen elhisszük a másiktól a rosszat! Milyen könnyű tömegben működve ítéletet kiabálni („Végeztesd ki!”) Mivel társas lények vagyunk, hatással vannak ránk a többiek. Fontos tanulság: résen kell lenni! Ne hagyd magad sodorni! Vizsgáld meg az információkat! Ne légy hiszékeny! Ne légy elfogult! Mindig mindent Isten igazsága, a Biblia tükrében vizsgálj meg! Így hozz döntést, így formálj véleményt!

„Mert az ő tanúja leszel minden ember előtt arról, amiket láttál és hallottál.” (15. v.)

Pál részletesen, de tömören bemutatkozik, és elmondja megtérésének történetét. Először keresi a közös pontokat hallgatóságával, bemutatja meggyőződését, hozzáállását és tapasztalatát. Objektíven, tárgyilagosan mondja el élete legfontosabb eseményét, külön kiemelve, mit mond neki Jézus. Szinte a szemünk előtt látjuk a történeteket. A sokaság csendben és kíváncsian hallgatja. Együtt éreznek, együtt gondolkoznak Pállal. Remek mintapéldát látunk arról, hogyan kell bizonyóságot tenni. Nem kell ehhez komoly bibliaiskolai tanulmány, hanem csak azt kell elmondani, amit átéltél és megtapasztaltál! Nem szükséges ehhez teológiai végzettség. Azért bizonyóságtétel a neve, mert csak arról kell beszélni, amit átéltél, és amiről bizonyosságot szereztél. Neked van-e már személyes, közvetlen megtapasztalásod az Úr Jézussal? Volt-e megtéréсед? Ezt nem lehet elfelejteni! A legfontosabb esemény a földi életben! Beszélj róla! Másoknak is szüksége van Jézusra! Most tőled kell, hogy hallják az életmentő üzenetet. Ne tartsd magadban ezt a drága kincset!

„Szabad-e római polgárt ítélet nélkül megkorbácsolnotok?” (25b. v.)

Pál érvényesíti római polgárjogát. Nem mindig teszi ezt, de most igen. „Keresztyén vagyok, nem balek!” hozzáállást mutat be. Istenünk nem várja el, hogy kiszolgáltassuk magunkat, épségünket mások indulatainak, bántásának! Nem kell eltérni! Védenünk kell magunkat, ha lehetőségünk van rá. Ne gondold azt, hogy teljesen ki kell szolgáltatnod magad a gonoszkodó bántásoknak! Isten vigyáz rád, és elvárja, hogy te is vigyázz magadra! Mindez a testi és a lelki épségedre egyaránt vonatkozik. Ügyelned kell, milyen helyzetekbe kerülsz, és melyekben maradsz benne! Például fontos, hogy kikkel barátkozol, és velük együtt milyen programokban veszel részt. Jó hatással van-e rád? Vagy inkább védened kell tőlük szívedet? Ha így van, akkor szakítsd meg a kapcsolatot! Természetesen belekerülhetsz önhibádon kívül is rossz dolgokba, de nem mindegy, hogy benne maradsz-e! „Azt nem akadályozhatod meg, hogy a madarak elrepüljenek a fejed fölött, de azt igen, hogy fészket rakjanak a hajadban.” (Luther Márton)

„Mivel pedig Pál tudta, hogy egyik részük a szadduceusok, másik részük pedig a farizeusok közül való, így kiáltott a nagytanács előtt: Testvéreim, férfiak, én farizeus vagyok, farizeus fia, a halottak feltámasztásába vetett reménységem miatt vádolnak engem.”
(6. v.)

Pált a nagytanács elé állítják, akik gonoszul és méltatlanul bántják őt. Ezután Pál tudván, hogy kik vannak jelen, szólja a fenti szavakat. Ugyanis tudta, hogy a farizeusok és a szadduceusok teljesen más hitbeli alapokon állnak, különösen a feltámasztás kérdésében. Így megosztás támad a jelenlévők között, és egymással kezdenek vitázni, nem pedig együtt Pál ellen. Olyan kép van előttem, mint amikor tajtézkodik a tenger, csapkodnak a hullámok, de egy szikla rendíthetetlenül áll, mintha nem is hatna rá a vihar. Így áll ebben a vitában Pál. És valóban, Pálnak ezek után már semmi bántódása nem esik, sőt, akik eddig foglyul ejtették – a katonák – most lényegében testőreivé válnak, és kimentik ebből a helyzetből.

Vannak szituációk az életünkben, amikor úgy élünk át megmenekülést, hogy lényegében mintha kívülről szemlél-nénk azt. Amikor rábízunk az Úrra a „nehezeket”, és várjuk, hogy Ő cselekedjen. Éltél már át ilyet? Tetted már teljesen az Úr kezébe a bajodat, gondodat, fájdalmadat? Hidd el, Isten az egyedüli, aki meg tudja oldani!

34. hét

„Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világának urai ellen, a gonoszág lelkei ellen.” (Ef 6,12)

Örömmel és izgalommal lépek „előre” háttér-munkásból az egyik hét írójává. Közel 10 éve tördelem, szerkesztem nyomdakész állapotra a Fénysugarak könyvecskéit. Az elmúlt több mint 35 év során Isten nagyon kegyelmesen vezetett, tanított a hit útján. Jézus áldozatáért megbocsátotta számtalan hűtlenségemet, miközben a megváltás titkaira tanított.

Amikor megértettem a fenti ígét, mintha Isten egy leplet rántott volna le egy addig láthatatlan világról. Megértettem, hogy szinte minden körülöttem és bennem zajló esemény mögött nem evilági okok húzódnak. Hogy az, akit ellenségemnek véltem, ugyanúgy szabadulásra, megváltásra, Istenre szorul, mint jómagam. És nekem nem emberekkel van küzdelmem, mert Isten az, aki cselekszik.

Erre, az értünk folyó harcra szeretném a figyelmüket fordítani az elkövetkező hét elcsendesedéseire.

Nagy Zsolt Zoltán

*„Ó, Isten, te vagy Istenem, hozzád vágyakozom!
Utánad szomjazik lelkem, utánad sóvárog testem,
mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld.” (2. v.)*

Dávid nem elcsendesedni ment a pusztába, hogy megírja ezt a zsoltárt. A zavart elméjű Saul király üldözte koholt vádak miatt. Dávid mégsem rója fel Istennek, miért éri őt az üldöztetés, éhség és szomjúság. Ezek ellenére ajka ujjong: *„mintha zsíros falatokkal laktam volna jól”*. (6a. v.) Lelke Isten után szomjazik, vágyakozik és ragaszkodik hozzá. Ez a zsoltár nem egy üldözött ember könyörgése, hanem egy magasztaló ének. Még üldözőjében is az Úr felkentjét tiszteli, pedig Isten már elvetette Saul királyt. Az adódó alkalommal nem élt, hogy orvul megölje, és így vessen véget a gyötrelmeinek és elfoglalhassa jogos királyi székét. Nem furcsa ez a sok ellentmondás? Ez a testi és a lelki ember ellentétét mutatja. Dávidban itt győzött a lelki ember a testi lénye felett. Mert a pusztában is Istenre tekintett, az ő erejében bízott, így nem a körülményei határozták meg érzéseit, döntéseit. Tudjuk, mi történt, amikor később, királyként az ablakából egészen másfelé, Betsabére nézett.

Ezért ragaszkodjunk Istenhez, keressük Őt, akár jól, akár rosszul mennek dolgaink. Hiszen a mi királyunk, Jézus Krisztus, Isten felkentje él, és általa kapunk Szentlelket, hogy győzzünk az őemberünk felett.

„Több mint negyvenen voltak, akik ezt az összeesküvést szőtték.” (13. v.)

Szegény Pál! A zsidók meg akarják ölni, éppen római fogságban van, miközben már Isten tudatta vele, hogy Rómában kell bizonytságot tennie. Vajmi keveset tud tenni az ügy érdekében, mi lesz így a küldetésével?

Sokszor nincs mást tenni, mint imádkozni. Azért, hogy Isten csináljon már valamit? Nem, hanem azért, hogy mi őmellette maradjunk minden körülmények között. Hogy a megfelelő kegyelmi állapotba kerüljünk a bizonytságtételre. Mert Isten mindenképpen cselekszik, hiszen az ő terve a világ megmentése, Jézus Krisztus evangéliumának terjesztése. Még akkor is, ha mi szorult helyzetbe vagy nyomorult állapotba kerülünk.

De lássuk csak a történet folytatását: egy kisfiú leplezi le a gyilkosok csapdáját, erős római védelem alatt szállítják Pált Félix helytartóhoz, és a palotában őrzik.

Igen, Isten cselekszik!

Ajánlott igeszakasz: Kol 4,2–6; Zsolt 141.

„Azután lement Anániás főpap néhány vénnel meg egy Tertullusz nevű ügyvéddel, és panaszt tettek a helytartónál Pál ellen.” (1. v.)

Egy vallási vezető az elnyomó hatalom előtt vádolja Isten emberét? Ismerős helyzet, mintha a világtörténelemben időről időre előfordulna az ilyen. De mit is látunk? Kicsivel korábban Anániás beleegyezésével olyan szikáriusok esküdtek a zsidó Pál megölésére, akik általában az elnyomó rómaiak ellen harcoltak. Most meg, szintén Anániás római ügyvédje hamis vádakkal vádolja Pált, miközben méltatja Félix helytartót a népért tett „szolgálatiért”. Saját népének vezetői is az ellenséggel szöveteztek Pál ellen?

Ezen nincs is mit csodálkoznunk, hiszen Jézus megmondta, hogy ellenségeskedést hoz! *„Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, mélyre hatol, az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.”* (Zsid 4,12)

Az ő evangéliuma megosztja a világot: Jézus-követőkre és akik nem követik. Ezt a megosztottságot megtaláljuk egy nemzeten belül, akár az egyházban, vagy akár saját magunkban is.

„De amikor igazságról, önmegtartóztatásról és a jövőre ítéletről kezdett beszélni, Félix megrémült.”
(25a. v.)

Félix sok mindent tudott, legalábbis a holtak feltámasztásáról. Biztosan érdeklődött a farizeusok tanításáról, mert őt, a jó módú helytartót ugyanúgy nyomasztotta az elkerülhetetlen vég, mint bárki mást. Viszont Pál bizonyágtétele a feltámasztott Krisztusról merőben új lehetett neki.

Egykor az Éden kertjében nem volt fájdalom, sem betegség, sem félelem, sem halál, és Istent ismerte az emberpár. Az édeni állapot elveszett a bűn súlyos következménye miatt, ezt állította helyre Isten Jézus Krisztusban a golgotai kereszten, hit által.

Félix micsoda lehetőséget kapott Istentől az örök életre, amire lelke vágyott! Megkapta az esélyt, és személyesen hallhatta Pál tanúságtételét. Mi hiányzott akkor a megtéréséhez? Isten rámutatott a gyenge pontjára, amivel nem tudott szembenézni, amit nem akart elengedni. Ehhez meg kellett volna aláznia magát Isten előtt. De szíve bezárult, maradt a félelem, és a továbbiakban már csak pénzt remélt Páltól.

„Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket.” (Zsid 3,15)

Ajánlott igeszakasz: Jel 21,1–8; 2Tim 4,1–5

„Sem a zsidók törvénye ellen, sem a templom ellen, sem a császár ellen nem vétettem semmit.” (8. v.)

A per folytatódik, az új helytartónak, Fesztusznak kell döntenie. Ő nem tudja a római jog alapján értelmezni a vallási kérdéseket, amelyekről Pál beszél és a vádlói vádolják. Szabadulni akar az egésztől. A politikai stabilitás kedvéért azt tervezte, hogy átviteti Pált Jeruzsálembe, ahol valószínűleg merénylet áldozata lenne. De Pál védekezése egyszerű: bűncselekmény híján engedjék el, vagy a császárhoz fellebbez. Megteheti, mivel római polgár volt, de zsidó farizeus is egy személyben.

Hát nem ez az igazi köpönyegforgatás? Azért tegyünk különbséget! Pál nem a saját érdekében váltogatja „szerepeit”, hanem azért, mert tudja, hogy az ő célja nem a fogságból való szabadulás, hanem az evangélium közvetítése minden (ki)hallgatójának, még Rómában is.

Bár én is így tudnám függetleníteni magam a körülményeimtől, ha az ígéről van szó! Mert én vagyok a köpönyegforgató, ha van olyan helyzet, ahol szívesen beszélek Jézusról, és van, ahol egyáltalán nem.

„Néhány nap elteltével Agrippa király és Bereniké Cézareába érkezett.” (13. v.)

Fesztusz, bár ő a római hatalom, kultúra és jog megtestesítője a világnak ezen a poros szegletén, most tanácstalan. Értelmezhető vádak nélkül hogyan küldhetne egy római polgárt fogolyként a császárhoz? De kapóra jött neki a rómaiak által trónra ültetett Agrippa zsidó király. Talán ő érti, mivel vádolják Pált. Igyekszik jól betölteni hivatalát és ebben a helyzetben is bölcsnek maradni.

A királyhoz szóló fellevezetőjében elmondta, hogy ő már mosná kezeit, mert nem találja Pált bűnösnek, de hát a császárhoz fellebbezett, és most a király segítségét kéri az ügyben.

Fesztusz, aki több száz római istennek is hódolhat – bár egyikért sem adná életét –, nem is érti, hogy egyeseknek miért olyan fontos az az Egy. Nem is gondolja, hogy pont ő, aki ezekben a hitbéli kérdésekben teljesen kívülálló, ezzel is Isten akaratát teljesíti. Mert Agrippa királynak is hallania kell Pál bizonyágtételét.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 45,14–25

„Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek, hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát.” (18. v.)

Amikor a hatalmasságok elővezették Pált, talán úgy tekintettek rá, mint egy játékszerre, akiknek kezükben van a vádlott sorsa. A fogság évei alatt vajon megtört Pál? Mit tud mentségére felhozni?

A királyhoz szóló védőbeszéde valójában bizonyoságtétel. Elmondta, hogy ő is zsidó farizeus volt, aki hitt a halottak feltámadásában és várta a Messiást. És akkor is a keresztényeket üldözte, amikor Jézus megszólította. Eljött hozzá a Megváltó, mert akit megfeszítettek és meghalt, feltámadt, él és uralkodik. Pál életében minden, amit remélt, beteljesedett, és pont ezért vádolják.

Korábban hány írástudó és hithű zsidó láthatta Jézust és a tetteit, és tudták jól, hogyan van mindez megírva, mégis csak kevesen fogadták el őt Messiásnak. Akik viszont befogadták Jézust, azok a Szentlélek által kapnak tanítást, vezetést, erőt, új és örök életet ma is. Mindent, amit a bűn miatt elvesztettünk. Csak ennyin múlik!

35. hét

„Hiszek! Segíts a hitetlenségemen!” (Mk 9,24)

Testvéreim! „Hiszek hitetlenül Istenben” – Ady Endre versének címében is a hit a lényeg, és már a hitetlenségben megfogalmazva is elindul a hit keresése.

Kereszttyénségünk alapja a hit. Erről szoktam beszélni a Vakok Intézetében minden kedden délután az idős testvéreknek. Minden alkalommal kihangsúlyozom a hit fontosságát, mert „Hit nélkül sem alkotni sem élni nem lehet” (Bródy János). Az örök élethez is Jézus Krisztus nevében való hitre van szükség. Minden élethelyzetben segít, erőt ad és megtart a hit! Mindig Istennel kezdem napjaimat, és a hit segítségével sok gondom problémám megoldódik.

Ezen a héten is olvassuk hittel Isten igéjét, hogy növekedjünk a hitben, és erősödjünk az örök élet tudatunkban is.

Szakáll Zsombor

„Ments meg kezedd az emberektől, a világ embereitől, Uram, akik kiveszik részüket az életből! Töltsd meg hasukat azzal, amit nekik tartogatsz, lakjanak jól vele a fiaik is, és ami megmarad, hagyják gyermekeikre!” (14. v.)

Bevallom, testvérek, hogy ezt a zsoltárt még nem olvastam ilyen mélyen, és nem láttam meg a Dávid igaz voltát úgy, ahogyan most látom. Ugyanis Dávid áldást kér Istentől az ellenségeire is. Ez az igaz ember imádsága ellenségei ellen, mert nem átkot, hanem egyenesen áldást kér a világ embereire. Nekünk is meg kellene tanulnunk így imádkozni, és akkor beteljesítenénk a krisztusi parancsot, hogy imádkozzatok ellenségeitekért, áldjátok, és ne átkozzatok őket (Lk 6,27–28). Istenem, szeretnék áldást kérni életemre, de úgy, hogy az ellenségeimre is jusson! Nagyon jó volna ezt megtanulnunk Dávidtól!

„Jézus, jöjj le győzni végre, Hogy meghajoljon mindnek térde, Ki él s lehel az ég alatt! Készítsd fel minden küldötted, S áraszd reánk a földre Lelked, Életre hívni holtakat! Ím, néped esdekel, Imánkra ó, felelj! Ámen, ámen! Áldjuk neved, s zengünk neked örök dicsérő éneket.”

(Dicséretetek 164. ének)

„Pál pedig így válaszolt: Kérem az Istentől, hogy előbb vagy utóbb nemcsak te, hanem azok is, akik ma hallgatnak engem, olyanná legyenek, amilyen én is vagyok e bilincsek nélkül.” (29. v.)

Pál a király előtt áll bilincsben, de ez nem zavarja. Erőt kap Istentől és bátorságot, és így képes úgy szólni, hogy a király azt mondja, *„Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztyénné legyek!”* (28. v.), amit keményszívűsége miatt nem tud megtenni. Ez az igazi bátorság, mert a Lélek indítja és engedelmeskedik, és hittel szól a király előtt! *„Kérem az Istentől, hogy előbb vagy utóbb nemcsak te, hanem azok is, akik ma hallgatnak engem, olyanná legyenek, amilyen én is vagyok e bilincsek nélkül.”* Mindig, ha ilyet olvasok a Szentírásban, elszégyellem magam, hogy mennyire messze vagyok ettől a bátor kiállástól, felbuzdulok, és én is szeretnék így tenni! De tudom, ma egy kissé más a világ rendje, de a Szentlélek ugyanaz. Örömmel vehetünk példát Páltól, amit mi is megtanulhatunk! Azt hiszem, ha mi ugyanolyan bátorsággal ki mernénk állni a Krisztus ügye mellett az élet hétköznapijaiban, akkor már megtanultunk valamit a páli kiállásból.

Legyünk bátrak és hitvalló keresztyének főként abban a körben és helyzetben, melybe Ő állított!

„Másnap befutottunk Szidónba. Júliusz emberségesen bánt Pállal, és megengedte, hogy elmenjen barátaihoz, és azok gondoskodjanak róla.” (3. v.)

Pál Rómába való hajózásának első szakaszáról olvashatunk itt. Júliusz százados emberséges volt; ez nem volt természetes, mert a „légiósok” nem a jóindulatról voltak ismertek, főleg egy fogollyal szemben. Tudta az apostol, hogy Isten jelenléte ez, mert az ember magától képtelen rá. Ma is találkozhatunk olyan emberrel, akinek ha csak egy jó szót vagy egy kedves gesztust teszünk ebben az egoista elvetemült világban, máris közelebb vontuk az Úrhoz! Ha még azt is megtudják, hogy keresztyén vagyok, akkor talán még az érdeklődést is felkeltem benne az ilyen élet után.

Na, ennyire idealista azért nem vagyok, de küldetésünk a Krisztus szerint való cselekvés – adj enni és inni, vagy tégy jót felebarátoddal – ez a krisztusi törvény. Mennyire idegen ez a viszonyulás a világ részéről.

Pál pedig barátaihoz ment, hogy gondoskodjanak róla. Efézusban Akvila és Priscilla, Szidónban pedig más barátai gondoskodtak róla. Milyen jó, ha vannak testvéreink szerte a világban, akikre számíthatunk.

Dicsőség ezért Istennek!

„Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta. Egy szigetre kell kivetődnünk.” (25–26. v.)

Veszélyes, viharos az életünk tengere, akár az a tenger melyen Pálék hajóztak. A százados mégsem bízik Pálban, és mindazt megtagadni látszik, mit eddig tett Pálért. Mindig a veszélyes, viharos helyzetekben tűnik ki a keresztyén ember hite, és itt is ez látszik Pál viselkedésén. Ilyen a mi hitünk is? Vagy csak éppen egyetértő vagy jajongó, avagy kiegyensúlyozott és nyugodt? Milyen jó, hogy Pálnak van nyugalma arra, hogy elmondja a hajósoknak, mit mutatott meg neki Isten, mire indítja, és a végén még prófétál is, hogy mi lesz a kimenetele ennek a viharos helyzetnek. Itt a történet ezen része véget is ér.

Számunkra az Isten megmutatta-e már, hogy mit cselekszik ilyen helyzetben? Nekem már volt ilyen megtagasztalásom, és ha biztos hittel vagyok Istenben, akkor biztos a megmenekülésem is.

„Vészben én erősségem, viharban menedékem,
Minden, minden vagy nekem, / Bizalmam benned vetem. /
Vigy hát, vigy hát, / Vigy míg éjre nap derül, /
És ha minden romba dül / benned bízom egyedül.”
(Halleluja 101.)

„De a százados meg akarta menteni Pált, ezért visszatartotta őket elhatározásuktól, és megparancsolta, hogy akik úszni tudnak, azok ugorjanak először a tengerbe, és meneküljenek a szárazföldre.” (43. v.)

Isten nélküli ember, ingadozó, nem megbízható, és változik a hozzáállása helyzetről helyzetre. Tisztelet a kivételnek! A százados azonban a döntéseit teljes bizonytalanságok között hozta meg, kereste a középutat, de ezzel veszélyebe sodorta a hajót és az utasait. Itt az utolsó döntéseiben már Pál tanácsait látta jobbnak, és ezzel Isten akarata teljesült. Aki az Úrban bíz, az nem szégyenül meg. A hit biztossá, erőssé, stabillá tesz, és ez az Isten nélküli embernek feltűnik és vonzóvá lesz. Minden ember keresi az olyan közösséget, ahol biztonságot talál.

Történetünkben Pálnak Lélektől van vezetése, és nem csak tanácsokat ad, amit egyáltalán nem kell végrehajtania a katonáknak. Tapasztalták, amikor nem ahhoz igazították a döntésüket, milyen veszteség érte őket. Tanuljuk meg Páltól a Lélek vezetésére figyelést és a döntéseinket hozzá illeszteni!

„Világíts rajtam, Jézus, hogy bárhová megyek,
megváltó szent erődről bizonyágot tegyek.

„Én harcolok te érted” - E szó oly hatalom,
mely végrehajtja munkád bennem és általam.”

(Halleluja 212.)

„Ezek nagy megbecsülésben részesítettek minket, és amikor elhajóztunk, elláttak bennünket minden szükséges dologgal.” (10. v.)

A máltai bennszülöttek – „barbár nép” – a látszat szerint ítélték meg Pált. Először emberségesen bántak velük, de amikor a mérges kígyó beleharapott Pálba, azt mondták, halálos bűnös. Mikor azonban látták, hogy nem hatott a mérég, Istennek gondolták. Végül a sziget betegeit és Publiusz apját is meggyógyította. Máltai tartózkodásuk végén megbecsülést kaptak, és az útjuk folytatásához szükséges minden dologgal ellátták őket. Tanulság a történetből: ha Krisztushoz illő módon bánsz a világi emberekkel, akkor nem marad el a jutalmad.

Éppen, mikor írom e sorokat, az történt velem, hogy a vakvezető kuttyusomat a kutya-futtatóról vittem haza a nap végén, és fizettem a leányzónak. Mondta mennyi jár vissza, de édesanyám vette észre, hogy kétezer forint helyett húszezret adott vissza a leányzó. Mit tesz a világ ügyeskedő embere? - A nagy összeget elteszi és elhallgatja! Én felhívtam a tulajdonost, és tájékoztattam a tévedésről. Úgy gondolom, ha a keresztyén embernek Krisztushoz méltóan kell tennie, akkor várhatja, hogy a jutalma nem marad el.

„Ő pedig ott maradt két teljes esztendeig saját bérelt szállásán, és fogadta mindazokat, akik felkeresték. Hirdette az Isten országát, és tanított az Úr Jézus Krisztusról teljes bátorsággal, minden akadályoztatás nélkül.” (30–31. v.)

Pál elért Rómába. Felkereste az ott élő zsidókat, hirdette nekik Jézus Krisztus igéjét, és meg is ismertette velük. Testvérek, menjünk bátran, mert Pál apostol bátran hirdeti az ígét, és ennél nagyobb örömünk nem is kellene, hogy legyen. Mennyire jó lenne, ha így tudnánk élni, az ígét hirdetve, és akik szeretnék hallani a tanítást, felkeresnének minket! Ezzel szemben a világ színpadán élünk, a minden-napokba temetkezünk, a napi rutinunkat végezzük. Talán az igeolvasásra még jut is időnk, de hirdetni?! Fontos lenne, hogy az igehirdetés öröme betöltene bennünket, és minden lehetőséget megragadnánk arra, hogy bizonyosságot tegyünk a világ emberének. Ennek a hétnek igéi erre mutattak számunkra helyes irányt. Jó lenne, ha életünk annak bizonyosága lenne, hogy mi az Úr Jézus Krisztus követői vagyunk.

„Dicső király az én Megváltóm, Segít, akárhová megyek.

Csodáiról tudok beszélni, Mindenki hadd lássa meg!

Mindenki lássa meg, Mindenki lássa meg,

Dicső király az én Megváltóm, Mindenki hadd lássa meg!”

(Halleluja 36.)

36. hét

„Emlékezz szolgáltnak tett ígéretedre, amelyhez nekem reménységet adtál.” (Zsolt 119,49)

Hívő életem során nagyon sok ígéretet kaptam az Úrtól, amelyeknek egy része már beteljesedett, egy másik részének pedig várom a beteljesülését.

A várakozáshoz türelem kell, ami sajnos nekem nem sokszor van. Szívesen siettetném a dolgokat, az Isten ígéreteinek beteljesülését. A türelmetlenség az, ami ezt olyan igazán nehézé teszi, mert tudom, hogy Isten beteljesíti, ha már megígérte, na de a sokszor felmerülő kérdés: mikor?

Ha már nagyon „emészt” a várakozás, akkor elcsendesülök, és a zsoltáríróhoz hasonlóan „emlékeztetem” Istent az ő nekem tett ígéreteire imádságaimban. Persze az Urat nem kell emlékeztetni, mert pontosan tudja, mit ígért (nekem is). Ezek az elcsendesedések nekem kellenek, hogy az Atya közelébe kerülve erősödjön a benne való bizalmam: Ő mindig mindent idejében cselekszik.

Vankó István

„*Beszéded megelevenít engem.*” (50b. v.)

A 119. zsoltárt a héber arany ábécének (alefbét) is nevezik, mert 8 versenként a 22 héber mássalhangzóval kezdődnek az igeversek (8x22=176). Minden héber betűnek jelentése van. A 49–56. versek egysége a 7. betűvel, a „zajin”-nal kezdődik, melynek jelentése: fegyver, kard.

Ez a zsoltár Isten igéjéről szól különböző szempontokból nézve. A mai 8 vers az igéből fakadó nyugalmat és vigasztalást írja le. Elsőre úgy tűnhet, hogy az igeversek kezdőbetűjének jelentése és a versek tartalma között ellentmondás van. Ne felejtsük el, hogy a keresztyén ember lelki fegyverzetének egyik darabja: „*a Lélek kardja, amely Isten beszéde.*” (Ef 6,17)

Egy kiváló kardforgató nemcsak urának jó katonája, hanem önmaga számára is védelem. De a kard nem csak védekezésre való! Csak az tapasztalja meg az igazi nyugalmat az ördöggel szemben és a vigasztalást a halállal szemben, aki megérti, hogy a Krisztus „*az élő Isten Fia.*” (Mt 16,16) Ezzel a hitvallással a szívében a már ostrom alatt lévő pokol kapui is elbuknak! Ezek ugyanis már legyőzött ellenségek!

Így indulj a hétnek!

Ajánlott igeszakasz: Ef 6,11–18, Mt 16,13–20; 1Kor 15,55

„Így áldjátok meg Izráel fiait...” (23b. v.)

Az ún. ároni áldással nemcsak a papok áldották meg a népet, hanem a rabbik is tanítványaikat. Valószínűleg Jézus is ezzel áldotta meg 11 tanítványát mennybemenetelekor az Olajfák hegyén (Lk 24,50–51).

Ez a néhány ige mutatja be a legjobban, mit jelent az áldás: Isten jelenléte az ember(ek) életében. Az átok ennek ellentéte! Ezért Jézus a kereszten akkor vált átokká, amikor Isten Őt teljesen magára hagyta.

A heti igeszakaszainkban Isten jelenlétét fogjuk majd látni, aminek 3 aspektusa – az „ároni áldás” alapján – a Szentháromság Isten oltalma, kegyelme és békéje (salom).

Oltalom: fizikai és szellemi ellenségtől.

Kegyelem: gyermekei és munkatársai lehetünk, egy közösségben vele.

Béke: Isten és ember, illetve ember és ember között. A salom nyugalmat, biztonságot, jólétet, egészséget, elégedettséget, teljes harmóniát, sikert, de vigasztalást is jelent.

A béke és megfizetés héber szavainak ugyanaz a gyökere, ami azt az üzenetet hordozza: a békességnek ára van! Ezt a drága árat Krisztus fizette meg azért, hogy áldottak lehessünk!

Ajánlott igeszakasz: Gal 3,13; Mt 27,46; Lk 24,49–53;

ApCsel 1,6–12

„Felhő borította be, éjjel pedig az, ami tűznek látszott.” (16b. v.)

Az ebben a részben leírt felhő és a tűznek látszó jelenség Isten látható jelenlétének, a Sekiná (jelentése: lakni, tartózkodni) dicsőségnek a leírása. Néhány példa: Ábrahámnál a kemence és fáklya (1Móz 15,17); Mózesnél az égő csipkebokor lángja (2Móz 3,2); Ezékielnél a Kebár folyó partján a forgószelel (Ez 1,4); a napkeleti mágusoknál a csillag (Mt 2,9); pünkösdkor az apostolok felett a lángnyelvek (ApCsel 2,3).

A pusztai vándorlás idején mintegy 4 évtizeden át volt jelen az Úr felhő és tűz formában népe között. A „sátoros ünnep” ennek a ténynek állít egy egész hétig tartó emlékünnepet. A „felhő” oltalmazta őket a hőségtől (Zsolt 105,39), a tűz védte őket a vadállatoktól, ellenségtől (pl. 2Móz 14,19–20).

Önmagában az a tény, hogy Isten látható jelenléttel népe között volt, egy kegyelmi állapot. Ezt még fokozta az ő vezetésével: jelezte, mikor induljanak tovább, vagy álljanak meg az általa kijelölt helyen. Ilyenkor a tábornak békessége is volt.

Jézus Krisztus egyik megnevezése: Immánuel, *„ami azt jelenti: Velünk az Isten.”* (Mt 1,23)

„Mózes ezt mondta: Ne hagyj el bennünket, hiszen te tudod, hol lehet tábort ütnünk a pusztában. Te légy a vezetőnk!” (31. v.)

Ha az Úr a Sekiná dicsőségben jelen van és vezeti az Ő népét, akkor mi szükség van Hóbábra? Mózes miért emberekben akar bízni, mikor az Úrban sokkal jobb (Zsolt 118,8–9)? Talán ilyen kérdések fogalmazódnak meg bennünk ezt a részt olvasva. Azonban itt a krisztusi szeretet öszövétségi megnyilvánulását láthatjuk. Mózes Krisztus szelíd és alázatos előképeként (vö. Mt 11,29; 4Móz 12,3) egy ilyen kitüntető megjegyzéssel veszi rá vonatkozó sógorát, hogy velük tartson, és Isten népének részévé váljon. Sisera történeténél látjuk az áldást, amit Izráel kap Hóbáb leszármazottain keresztül (vö. Bír 1,16; 4,11.17).

Na de nem csorbítja ezzel Isten dicsőségét? Nem, mert az Úr egyrészt nem rója meg Mózeset. Másrészt igaz ugyan, hogy a felhő meghatározta a menet irányát, a táborozás helyét és időtartamát, de az apróbb részletekben mint a táborozás elrendezéséhez a víz, legelő, állatok, menedékhely kijelölése, vagy pl. a tüzelőanyagnak a megszerzése már emberi megfontolást igényelt. Hóbáb pedig alkalmas volt erre a feladatra.

Istennek vannak munkatársai!

Ajánlott igeszakasz: Bír 4.

„A közöttük levő gyülevész népség azonban telhetetlen volt, ezért Izráel fiai is újra siránkozni kezdtek...”
(4. v.)

„Hát nem tudjátok, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti?” (1Kor 5,6) Manapság sokszor elhangzó tanítás a keresztény közösségekben, hogy „senkit sem ítélnünk meg”. Holott ez a Bibliától messze áll! Az elítélés és megítélés között óriási különbség van, és felelősségtudat szükséges hozzá. Míg az elsőre valóban nincs felhatalmazásunk, a másodikra Jézus és az apostoli levelek folyamatosan felhívják a figyelmet!

Ezeknek az embereknek a fő bűne az, hogy Isten népének tekintetét levették a gondviselő Úrról, és olyan dolgokat nagyítottak fel a szemükben, amelyek az életben maradást nem szolgálták, és az igazságot elferdítették. „Hagymával” nem lehet éhséget csillapítani, rabszolgaként pedig semmi sincs ingyen, az egyén élete az ár!

Manapság ugyanez figyelhető meg sok közösségben: az igazi mennyei kenyér (Jn 6,32–33) helyett „hagymával” etetik az embert; a Lélek szabadsága helyett a „felügyelők” ostorcsapásokkal érvényesítik a „törvény(eskedés)t”...

Az ígére és ne a „gyülevész nép” tanításaira figyelj!

„De a hús még a foguk között volt, még meg sem rágták, amikor az Úr haragra gerjedt a nép ellen, és súlyos csapást mért a népre az Úr.” (33. v.)

Miért sújtotta csapással az Úr a népet, ha egyszer megadta nekik azt, amit kívántak? Gondolhatjuk, hogy nem az Isten oldaláról kell a megoldást keresnünk. Figyeljük meg alaposan, mi történik!

Képesek egy napot gyalogolni a fürjekért, amelyek ha két könyök (~90 cm) magasan repültek a fáradtságtól, és elfogták őket, akkor megfojtották; ha két könyök magasságban halmozódtak fel a talajon, akkor elhullott állatok is voltak köztük, mert agyonnyomták egymást. Így is, úgy is érthető a szöveg. A lényeg, hogy nem mindenki véreztette ki őket, és úgy fogyasztotta el, amit Isten szigorúan büntet.

Legalább két egymást követő napon csak a fürjekkel voltak elfoglalva, vagyis a mannát hanyagolták a hús iránti sóvárgásukban. A döglött madarakkal megfertőzték Isten szent táborát, amikor szétterítették a tábor körül, és nem végezték el a tisztulási előírásokat. Nem hogy hálát nem adtak ezért a bőséges húsmennyiségért és csodáért, hanem a nagy falásban csömörük, undoruk támadt.

A bűnre vivő kívánságot csak eltemetni lehet!

Ajánlott igeszakasz: 3Móz 11.; 3Móz 17,10.15;

Zsolt 106,15

„Egyszer Mirjám és Áron Mózes ellen beszélt az etióp asszony miatt, akit elvett.” (1a. v.)

Egyszer mindenkinek – még a hívő vezetőknek is – „lehet” Istennek nem tetsző megnyilvánulása. A sok csoda, a Sekiná dicsőség jelenléte, a kegyelmes gondviselés naponkénti átélése sem menti meg az embert az óemberétől, ha idejében nem öli meg.

Mirjámnak és Áronnak csak ürügy volt Cippóra etióp származása és fekete bőre, valójában a vezető szereppel kapcsolatos irigység foglalta el szívüket, és úrrá lett rajtuk. Mózes Krisztus előképeként áll előttünk ebben a történetben is: pogányoktól szerzett magának feleséget; saját testvérei vetették meg; a főpap vetette meg; az Atya Istenre bízta ügyét, akivel közvetlen kapcsolata volt; közbenjárt azokért, akik őt bántották...

Ez az a kép, a lelkiület, amely bennünk is ki kell, hogy formálódjon a megszentelődés útját járva. Ez csak az újjászületés után, Szentlélekkel beteljesedve lehetséges!

A héten láthattuk az áldás jelentését, Isten jelenlétét Izrael és az egyes személyek életében. Kit hogyan és mitől oltalmazott, kin hogyan könyörült, és miként adta az ő békességét.

Legyünk mindenkor áldottak!

Ajánlott igeszakasz: Kol 3,5–11; Róm 8,13

37. hét

„Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”
(Mt 28,19–20)

Ezt az igét bibliaolvasó emberek egyértelmű missziói parancsnak értelmezik egyenesen Jézus Krisztustól. Előtte kijelenti, hogy minden hatalom az övé, és ezért szerepel a „tehát”: ezt kell tenniük a tanítványainak. Igen sokirányú tevékenységet végzek, ez sok találkozást jelent új ismerősökkel, legtöbbször nem keresztyén hitben járókkal. Mivel segítő céllal ingyenesen végzem, ez meglepő az embereknek ebben a mai haszonelvű világban. A következő lépés, hogy beszélhetek arról, mindezt miért és kiért teszem hálából, és máris Jézus Krisztus megváltói tette kerülhet szóba. Ráadásul látják, hogy minden dolgomat milyen szívbeli örömmel és lelkesedéssel végzem, ami hitelessé teszi azt, amit mondok. Jó tehát menni és tenni, mert megtapasztalhatom, hogy némelyek így tanítvánnyá lehetnek. Öröm a Jézussal járás, kívánom mindenkinek!

Takács Ferenc

„Uram, kegyelmed betölti a földet.” (64a. v.)

Mai igei idézetem első szava azonnal arra figyelmeztet, hogy beosztott vagyok, gazdám van. Akkor ő adja a feladatot, a hozzávalókat, persze a megoldásban is kapok útmutatást, de úgy, hogy robotnak érzem magam. Megoldhatom szabadon, de számadással tartozom neki mint sáfár. Tudhatom, hogy Ő olyan Úr, aki életét, vérért adta értem, ezzel megmutatta szeretetét, annak maximumát. Ebben élve láthatom a napi feladatsort. A megmen-tett szolga – akit barátnak, örökostársnak, sőt gyerme-kének is hív – lehetek én. Ha ő az Úr, az azt is jelenti, hogy övé az ítélethozatal joga is, nem nekem kell ítélnem az embereket, hanem szabadon koncentrálhatok a feladatra. Ráadásként tudhatom Uramról, hogy kegyelmes, és nincs a földkerekségnek egyetlen olyan pontja sem, ahol ne jutna érvényre kegyelme. Ez az ismeret is erősítheti a benne való bizalmamat, a köztünk lévő szeretetkapcsolatot. Segít abban is, hogyha hibáznék, sem kell rettegnem, ez igazán felszabadító. Örömmel mondhatom a zsoltárossal: *„Utaimat megfontolom, lépteimet intelmeidhez igazítom.”* (59. v.)

„Elmentünk arra a földre, ahová küldtél bennünket. Valóban tejjel és mézzel folyó föld az, ilyen a gyümölcs-cse! Csakhogy erős nép lakik azon a földön, a városok falakkal vannak megerősítve, és nagyon nagyok, sőt még Anák leszármazottait is láttuk ott!” (27b–28. v.)

Isten ígéretének megfelelően csodálatosan termékeny az a föld, amelyet népének szánt. Törzsenként egy-egy felelős, tekintélyes embert jelöltek ki, hogy kikémleljék, felmérjék a terület adottságait. Ha a föld jó is, és megfelelné minden szempontból a földművelés, állattenyésztés kritériumainak, az ott lakók azonban erősek, városaikkal egyetemben. Még óriások is vannak ott. Isten próba elé állítja a tekintélyeseket, hogy a sok megélt csoda után kinek tartják Őt. Van-e olyan ereje, hatalma, hogy képessé teszi népét a győzelemre, vagy nem hiszik ezt, és csak a maguk erejére számítanak? Ott, akkor a nép vezetői a kémek többségének ijesztésére hallgatva nem bízott Istenében. Tudjuk, hogy ennek következménye lett a 40 évi pusztai vándorlás.

Neked kicsoda Jézus? Mennyire bízol benne? Komolyan veszed-e korábban neked tett ígéretét? Hiszed-e, hogy neki ma is minden lehetséges, vagy szaladsz fűhöz-fához, amikor valami nehezen elintézhetőnek tűnik? Elég figyelmeztetés a 40 év? Bízz az Úrban, jobban, mint eddig!

„Ezt mondta az Úr Mózesnek: Meddig vesz semmibe engem ez a nép, és meddig nem hisz bennem a sok jel ellenére sem, amelyet közöttük tettem?!” (11. v.)

Úgy gondolom, hogy a demokrácia (nép uralma) rendszerhibáját mutatja meg jól mai igénk. A nép új vezetőt akar választani, Isten akaratát semmibe véve vissza akar térni Egyiptomba. Ekkor jelenik meg az Úr dicsősége, és szólal meg az Úr a fentiek szerint. Harag és fájdalom sugárzik az Úr szavaiból a valójában Isten ellen lázadó, „demokrata” nép felé Mózesen keresztül. Mai igeszakaszunk legyen komoly figyelmeztetés számunkra, ha jeleket keresünk, hogy nem azok alapozzák és erősítik meg az Istenben való hitet, ahogy ez szó szerint olvasható. Isten nem erőszakosan ad hitet az embernek, hanem azt várja, hogy teremtménye maga lássa meg erejét, hatalmát, szeretetét, kegyelmességét, és ezek alapján legyen erősödő hite benne. Hiszed-e a számodra adott ígéretét? Örök élet, kegyelem, helyettes áldozat, az ő visszajövele, elragadtatás – mind ma is érvényes ígéretei az Úrnak, amiket Jézusban beteljesített, vagy be fog teljesíteni.

Személyes életedben bízz és higgy az Úrban, és légy teokrata, nem pedig demokrata!

„Azok a férfiak pedig, akiket Mózes elküldött, hogy kémleljék ki az országot, és akik visszatérve fölláztatták ellene az egész közösséget, mert rossz híret keltettek annak a földnek, azok a férfiak, akik rossz híret keltettek az országnak, meghaltak az Úr csapásától. Csak Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia maradt életben azok közül a férfiak közül, akik elmentek, hogy kikémleljék az országot.” (36–38. v.)

A bibliamagyarázatokban sok tanítást hallunk arról, hogy Isten szeretet, hogy bűnbocsátó és kegyelmes, sőt ítéletében is irgalmas. Mai ígénkben Istennek a vele szemben álló, őt megvető, semmibe vevő embert sújtó ítéletével találkozunk. Igazságossága ebben is megjelenik, mert a két hitet tanúsító kémet, akik a népet éppen Isten hatalma, ereje felől szerették volna meggyőzni – Kálebet és Józsuét – nem vonja az ítélet alá. A rossz hír keltése tehát igen veszedelmes dolog. Sajnos mai társadalmunkban sokszor találkozhatunk ezzel a hétköznapiakban. Mi ne legyünk ilyenek, álljon meg nálunk a susárlás, a jövő fekete színben való feltüntetése, hirdessük az evangéliumot, az eljövendő ítélet elől való kimenekedés lehetőségét, annak útját-módját. Lássuk meg, hogy a tekintélyesség ígénkben éppen a felelősség nagyobb súllyal való latba esését eredményezte az ítéletre nézve. Ha tehát felelős személyek vagyunk, különösen ügyeljünk, hogy Isten ígéretére nézve beszéljünk mindenkor, a jó hírt adjuk tovább!

*„Ne menjetek, mert nem lesz köztetek az Úr!
Vereséget fogtok szenvedni ellenségeitektől!” (42. v.)*

Számomra nagyon megdöbbenő a nép hozzáállása a történetekhez. Amikor bízni kellene Izráel Istenében és a harcot felvállalni, akkor nem teszik, hanem bizalmatlanok, és Mózes helyett új vezetőt akarnak, vele visszamenni Egyiptomba: a szolgaságba a szabadságból. Mindezt azok után a csodák után, amelyeket megéltek. Amikor pedig Isten kivonul közülük emiatt, akkor vakmerően, mintha mi sem történt volna, nekiindulnak, és persze vereséget szenvednek. Vajon nem ilyen vagyok én is? Kapom az Úrtól, hogy mit tegyek, és nem teszem, vagy fordítva: mit ne tegyek, és mégis teszem? Nem bátorság ez, hanem butaság szembemenni az élő Isten akaratával, és azután csak csodálkozom, ha baj lesz belőle. Még hálás lehetek, ha nem lesz nagy a baj.

„Adj Lelkedből erőt, hogy értsem és szeressem
Elrendelt utamat s minden parancsodat.
Egy vágyat hagyj nekem: hogy halljam és kövessem
Szent igazságodat, szent igazságodat.”

(Ref. Énekeskönyv, 824.)

„Amikor másnap Mózes bement a bizonyság sátrába, látta, hogy a Lévi házából való Áron vesszeje kihajtott,... Akkor ezt mondta Mózesnek az Úr: Vidd vissza Áron vesszejét megőrzésre a Bizonyság elé,... Mózes eszerint járt el: úgy cselekedett, ahogyan megparancsolta neki az Úr.” (23–26)

Újabb lázadás, újabb csodajel, újabb isteni közreműködés, újabb isteni utasítás – eredmény: megnyugvás.

Folytonosan lázad a nép, hol Isten ellen, hol Mózes ellen, hol Áron ellen. Isten pedig mindig megadja az aktuális választ, hol ítélet, pusztulás, hol pedig enyhébb, de egyértelmű rendreutasítás érkezik. A csoda, hogy egyetlen nap alatt a mandulavessző kihajtott, bimbót fakasztott, virágot növelt, és beérett rajta a mandula, megmutatja a kétkedőknek, hogy ez egyértelműen Isten akarata, válasza a problémafelvetésre. Nemcsak erre az időre, hanem a jövőre is, ezért kellett megőrizni Áron vesszejét, ami nyilván meg is maradt abban az állapotában, mint egy felkiáltójelként. Isten irgalmas szeretetének jele, Mózesnek szóló parancsa, hogy vessen véget a zúgolódásnak, nehogy megint sokan meghaljanak. Ma is vannak, akik szeretnének jelt kapni Jézustól, ahogyan az akkoriak is. Jelt kértek tőle, de nem adott mást, mint a 3. napra való feltámadás jelét.

Te is jelt akarsz? – vagy megérted, mit akar Ő?

„Akkor ezt mondta az Úr Mózesnek és Áronnak: Mivel nem hittetek bennem, és nem mutattátok fel szentségemet Izráel fiai előtt, nem vezethetitek be ezt a gyülekezetet arra a földre, amelyet nekik adok.” (12. v.)

Isten felfedi előttünk, ma élők előtt, hogy mit hitt vagy nem hitt Mózes és Áron, amikor perbe szállt velük újra a nép. Nem volt vizük, ott bőghettek állataik, maguk is szomjasak lehettek, ezért zaklatták megint Mózeszt. Szörnyű ez, hogy minden nehézségnél azonnal szembefordul a nép Istennel és földi vezetőivel. Nem tanultak semmit a korábbiakból. Mintha nem lett volna előzménye oly sok csoda. Nem értem, hogy miért nem mentek Mózeshez olyan szívvel, hogy kérje meg Istent: segítsen ebben a helyzetben. Te mit teszel, amikor újra valamilyen nehéz helyzetbe kerülsz? Vissza akarsz menni „Egyiptomba” – régi életed régi megoldásaihoz? Vagy talán már felteszed a kérdést: Uram vajon nem azért van-e ez, hogy feléd forduljak jobban? Ha pedig így történik, a megoldott esetet felmutatva környezetekben mutatsz-e Istenre, aki megszabadított? Bizony, ez a legjobb, így szenteled meg az Úr nevét, szerzel neki dicsőséget, magadnak örömet. Ha nem így lenne, szomorú következményekkel számolhat a hívő.

38. hét

„De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az Urat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tetteidet.”
(Zsolt 73,28)

Lassan negyven éve olvasom a Bibliát napi rendszerességgel, mégis kizökkent, amikor túl sokat olvasom a híreket. Elgondolkoztat az a sok minden, amit hallok és látok, és a kétségbeesés is kerülget. Vajon mi lesz mindebből? De amikor imádkozni kezdek, és Jézus áldozatára gondolok, akkor ez utóbbi rendkívül fontosnak, nélkülözhetetlennek, egyedüli reménységnek mutatkozik. Ebbe kapaszkodom, ide menekülök. Egy barátom azt mondta, hogy ha túl sűrű kezd lenni az élet, a híreket kizárja, és csak a saját küldetésére fókuszál. Egy 40 napos hír-böjt lehet, hogy mindannyiunkat megfrissítene, de egy 40 napos koncentráció Krisztus munkájára, személyére és akaratának teljesítésére bizonyosan.

Bacskai Bálint lp.

„Jót tettél szolgáloddal ígéreted szerint, Uram! Taníts engem helyes értelemre és ismeretre, mert hittell fogadtam parancsolataidat.” (65–66. v.)

A zsoltáríró imádságában bizonyosságot tesz arról, hogy az Úr a kezdeményező. Ő tesz ígéreteket, és Ő is teljesíti be, viszi véghez a mi javunkra. A hittell fogadott parancsolat a szövetség emberi oldala az Ószövetségben, ahogyan a megfeszített és feltámadott Krisztusban való hit az Újszövetségben. Amikor szövetségre lépünk, akkor szeretnénk bölcsen megítélni, mi az Úr akarata, és egyre jobban megérteni, mi az ő szándéka. János apostol levelében így ír: szeressük őt, *„mert ő előbb szeretett minket!”* (1Ján 4,19)

„Ímhol vagyok, édes Uram, Istenem, kész vagyok mindenben néked engednem” - fogalmazza meg Szeptetneki János 1555-ben írott éneke (Ref. Énekeskönyv 603.). Ez lehet a mi válaszuk a kezdeményezésre, szeretetünk megmutatása és imádságunk a tévedések, rossz döntések elkerülésére.

„Áron meghalt ott a hegytetőn, Mózes és Eleázár pedig lement a hegyről. Amikor látta az egész közösség, hogy Áron elhunyt, Izráel egész háza harminc napig siratta őt.” (28b–29. v.)

Előbb Mirjámot, azután Áront kell elengednie Mózesnek. Testvérei, akik az ő megmentésére, segítségére voltak (bár volt, hogy lázadtak ellene), most elvételnek idős korában mellőle.

Milyen más az élet, amikor többet járunk temetésre, mint esküvőre, keresztelésre! Azonban ha a Mindenható szavára és jelenlétében búcsúzunk, az egyáltalán nem lehangoló. Egyszerre van jelen ilyenkor a gyász komolysága és egyfajta ünnepélyes belső öröm. Megfutotta a pályát, megharcolta a hit harcát, átveheti a győztesek koszorúját. A hegyen ítélet is hangzik: *„Nem mehet be arra a földre, amelyet Izráel fiainak adok, mivel fellázadtatok parancsom ellen Meribá vizeinél.”* (24. v.) Ha az érdemeinkben bízunk, biztosan kimaradunk; ha a Golgota hegyén ítéletünket elhordozó tökéletes főpapban reménykedünk, nem fogunk megszégyenülni.

Mózesnek ezek után le kell jönnie a hegyről, Eleázárral és az egész néppel elbúcsúzni, gyászolni 30 napon át. Ne hagyjuk magukra idejekorán gyászoló testvéreinket!

„Mózes tehát készített egy rézkígyót, és föltűzte egy póznára. Ha azután megmárt valakit a kígyó, és föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.” (9. v.)

Zúgolódás, ítélet, kétségbeesés, hitre hívás, engedelmesség, megmenekülés. Milyen különleges lépései vannak ennek a történetnek. Sokan személyesen is, akár többször is végigjárják ezt az utat. Lehet, hogy nem zúgolódással, hanem irigységgel, kapzsisággal kezdődik, és az ítélet sem olyan súlyos, mint a kígyóharapás, de ugyanúgy kétségbeeséshez vezet. Jó, ha mihamarabb Istenhez kiáltunk és fogadkozással vagy más erőtlen emberi megoldással mint titkolózással, önigazolással nem próbálkozunk. Amint meghalljuk a hitre hívást, már engedelmeskedünk is. Ki kellett és ki is kell mondanunk: „vétkeztem, mert ez mondtam, így döntöttem, lelkemben megkeseredtem...”

„És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne.” (Jn 3,14–15) Ez a hittel való feltekintés a mi megmenekülésünk, megújulásunk egyedüli útja. Ne engedjünk a kísértésnek, hogy hibáink tévedéseink, mulasztásaink vagy más bűneink többet legyenek lelki szemeink előtt, mint a Megváltó egyszeri és tökéletes áldozata!

„Szeretnék átvonulni országodon! (...) De Szíhón nem engedte meg Izráelnek (...) Izráel kardélre hányta őt. (...) Elfoglalta Izráel mindezeket a városokat.”
(22–25. v.)

Szíhón király sikeresen háborúzott a móábiakkal, és könnyen lehet, hogy magabiztosan vonult ki Izráel ellen. Könnyedén utasította el a békés átvonulás javaslatát, mert erősnek érezhette magát. *„Nem térünk le sem szántóföldre, sem szőlőbe, kútvizet sem iszunk. A király útján megyünk, amíg átvonulunk területeden.”* (22b. v.) A bűn és a gonoszság is szeret fenyegetőleg fellépni, azt hirdetni, hogy ha egyszer győzött, újból győzedelmeskedni fog. Azonban tetszett az Úrnak, hogy megszegyenítse Szíhón királyt, és népének adja országát. *„Birtokba vette az országát az Arnóntól a Jabbókig, az ammóniakig, mert meg volt erősítve az ammóniak határa.”* (24b.v.)

Az Emberfia azért jött, hogy az ördög munkáit lerontsa (1Ján 3,8). Ha nehéz helyzetbe kerülünk, a kísértő el akar rémíteni, gyengeségünket állítja kontrasztba erejével, nekünk akkor is az „Ígélet Istenében” van a bizalmunk: *„De mindezekben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket.”* (Róm 8,37) A győzelem elő van készítve, de a csatát meg kell vívni.

„Éjjel eljött Isten Bálámhoz, és ezt mondta neki: Ha azért jöttek ezek a férfiak, hogy elhívjanak téged, kelj föl, menj el velük, de csak azt teheted, amit én mondok neked.” (20. v.)

Bálám története olyan, mintha paródia lenne. A látó-próféta nem azt látja, amit látni szeretne, és azt meg végképp nem látja, amit szükséges lenne. *„Amikor meglátta a számár az Úr angyalát, odalapult a kőfalhoz, és Bálám lábát is a falhoz szorította. Ekkor újból megverte.” (25. v.)* Újból és újból megpróbál megfelelni a megbízó átkozó akaratának, de minduntalan valami akadályba ütközik. Az Úr nem engedi, angyal állja útját. Makacskodik a számara. Végül áldást mond, sőt igazi próféciát! Az átkot áldásra fordítja, a gonosz megbízást visszafordítja a megbízó fejére. Engedetlen dacos szolga, de mégis csak azt teheti, amit az Úr mond neki. *„Éppen ezért ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.” (Ef 5,17)* Felesleges idő és erő a pénzért vagy mások elvárásainak megfelelően szolgálni. Meglehet az ige ilyenkor is felragyog, de az nem menti fel a haszonlesést, önzést, hitetlenséget, ami a szívben lakozik.

„Bálám így felelt az Úr angyalának: Vétkeztem, mert nem tudtam, hogy te állsz velem szemben az úton. De ha nem tetszik neked, inkább visszatérek.” (34. v.)

Bálám hihetetlen nyomás alatt van, hiszen nagy pénzt ígérek neki: *„Igen gazdagon megjutalmazlak, és megteszek mindent, amit mondasz nekem. Csak jöjj el, és verd meg ezt a népet rontással a kedvemért!”* (17. v.). Ez teljesen el tudja venni az ember józanságát. Istennek különleges módon kell figyelmeztetni őt – *„De az Úr beszédre nyitotta a szamár száját, és az így szólt Bálámhoz: Mit vétettem ellened, hogy háromszor is megvertél engem?”* (28. v.) –, hogy élet halál kérdése az engedelmesség kérdése. A szamáron keresztül tanítja, szembesíti a prófétát – *„A szamár látott engem, azért tért ki előlem háromszor is.”* (33. v.) –, pedig a mondás szerint is a szamár nagyon buta. Akkor mennyire vette el Bálám eszét a felkínált ajándék. Nekünk is szól: *„Legyetek józanok, vigyázzatok!”* (1Pét 5,8) Mindannyiunknak meg lehet a gyenge pontja. Olyan kísértés, amely elveszi a józanságunkat. Ilyenkor szükségünk van, hogy akár egy szamár vagy egy másik testvér feltartóztasson a romlás veszedelmes útján.

Ajánlott igeszakasz: Jak 2,5–13

„Mit átkozzam azt, akit Isten nem átkoz, és mit szidalmazzam azt, akit az Úr nem szidalmaz?” (8. v., Károli)

Gonosz tervbe láthatunk bele ezen a történeten keresztül. Móáb királya rontást akar Isten népére hozni az általa ismert legkiválóbb látó, Bálám segítségével. Mindezt azért teszi, hogy legyőzhesse Izráelt. Szeretné keresztülhúzni a Mindenható tervét. Félelmében álnok cselhez folyamodik, hogy önmagát megmentse. Hogyan is gondolhatta, hogy dacos ellenállása, varázsló praktikái, rontás és átok mondásai segítenek rajta? Mindezen próbálkozásai között is szembesülnie kellett – *„Nem fog a varázslás Jákóbon, sem az ígélet Izraelen”* (23. v.) –: Isten már idejében megmondta népének, hogy nekik adja az ígélet földjét, és senki nem tud ellenállni. Szembeállítható ebben a történetben a varázslásban bízó önmegváltó próbálkozás és az Isten ígéletében bízó hit. Az egyik vége biztosan elbukás, a másiké a biztonság és a gyarapodás. Az Úr ígéletével elpecsételt élet pedig erős védelem alatt áll!

39. hét

„De az Úr mellém állt, és megerősített...” (2Tim 4,17)

Akik ismernek, bizonyára hallották, hogy fizikailag már mennyire legyengültem, és ebben az állapotomban kb. 2 éve derült ki feleségem daganatos betegsége is, aki mellett sokszor minden erőmet bevetve kellett helyt állnom. Többször láttam úgy, hogy erőmből nem telik ki, hogy a kórháztól elég messze parkoló kocsimat elérjem, vagy kétséges volt, hogy hogyan jutok haza otthonomba. Ilyenkor bizony fohászkodtam, hogy „Erősíts meg, Uram!” És megtapasztaltam, hogy az én Uram minden esetben „mellém állt, és megerősített”.

Feleségem betegsége során az első időben még természetesen reménykedtem, hogy meg fog gyógyulni, de őt felkészítette az Úr a hozzá való elmenetelre, és szóban egyszer kérte is, hogy engedjem őt elmenni. Be kellett látnom: sem én, sem az orvosok, és semmilyen emberi erőfeszítés nem képes arra, hogy megakadályozza az ő elmenetelét. Az Úr által elő volt az készítve, és egy napon be is következett. Idézem még megerősítő ígémet: *„Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzedelmes jobbommal támogatlak.”* (Ézs 41,10). Ezt minden nap megtapasztalom, ebből élek.

Miklós József

„Jól tudom, hogy az Úr győzelmet ad felkentjének, felel neki szent egéből győzelmes jobbjának hőstetteivel.” (7. v.)

Dávid a választott nép „felkent” királya volt, és sokszor kellett csatába vezetnie seregét ellenségeik ellen. Ezt az imádságát egy ilyen alkalommal mondhatta el Istenének. Ő a győzelmet nem a maga és csapatai erejének, hanem Istenének tulajdonította. A győzelem Isten válasza volt kérésére. Ha Istennek Krisztus által megváltott gyermekei vagyunk, akkor nekünk is tudnunk kell:

1./ *„Mi nem test és vér ellen”* - tehát nem emberek ellen – *„harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak.”* (Ef 6,12) Ezeket sátáni vagy ördögi erőknek nevezzük.

2./ Ezekkel az ellenségeinkkel szemben önmagunkban semmi esélyünk nincs a győzelemre. Ezért *„Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába, akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata.”* (Kol 1,13–14)

3./ Jézus Krisztus hatalmat adott az övéinek arra, hogy a benne való hit által megálljanak harcaikban, sőt ördögöket űzenek. *„Ellenségeitek, az ördög mint ordító oroslán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: álljatok neki ellen a hitben szilárdan...”* (1Pét 5,8)

„Nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy bármit megbánna. Mond-e olyat, amit meg ne tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesít?” (19. v.)

Bálám, aki Isten prófétája volt, Edóm király kívánságára elmegy hozzá, de tisztázza előtte, hogy nem szólhat mást, mint amit Isten neki kijelentett. Bálák fél Izráeltől, és azt szeretné, ha Bálám megátkozná az Egyiptomból csodás módon kivezetett Izráel népét. A próféta már elmondta egyszer, amit Izráelről neki Isten kijelentett, de ezzel a király nem elégedett meg, mert abban nem volt semmi kárhóztató szó. Most egy másik helyre viszi el a prófétát, ott is hét oltárt építtetett, azokon bikát és kost áldoztatott, és várja a kívánt eredményt: a kárhóztató jóslatot Izráelről. Bálám bizonyoságot tesz Istenről, aki nem hazudik, csak olyat mond, ami igaz, és csak azt ígéri, amit be is fog teljesíteni. Őt ebben semmi és senki nem akadályozhatja meg.

Isten mindenkinek felkínálja a jót, Jézus Krisztust, a bűneinkért meghalt békeáldozatot, aki fel is támadott, és a benne hívőknek a vele való örök élet ígéretét adja. Ő az egyetlen, aki kimenthet téged ebből a pusztuló világból, aki bűneidből úgy tisztára mos, hogy még az Atya is elfogad gyermekének. „Ígér-e olyat, amit nem teljesít?”

Ajánlott igeszakasz: Kol 1,3–22; 1Jn 2,25

„Csillag jön fel Jákóbból, jogar támad Izráelből.”
(17. v.)

Bálák hisz az átok erejében, és – busás jutalom fejében – azt kívánja Bálámtól, hogyátkozza meg az ígélet földjének elfoglalására készülő Izráel népét. Itt olvashatjuk, hogy mi a Mindenhatónak a látása erről a népről.

A próféta nem átkozza meg Izráelt, a király dühöngésére az a válasza, hogy *„nem szeghetem meg az Úrnak parancsát, és (...) csak azt mondhatom, amit megmond az Úr.”* (13. v.) De mielőtt elmegy, elmondja azt, amit mint „megnyílt szemű embernek” Izráel jövőjéről kijelentett neki az Úr. Ebből a legfontosabb a fenti kiemelt ige. Isten legnagyobb „csillaga”, Jézus eljött teljes hatalommal, hogy kiszabadítsa a benne hívőket a Sátán rabságából, aki olyan „jogarral” rendelkezett, hogy meggyógyított mindenféle beteget, halottakat támasztott fel, ördögöket űzött ki, a természet erőinek parancsolt. És amikor visszajön, ítélni fog élőket és holtakat, és minden hatalom és erő meg fog hajolni előtte.

Minket is ilyen megnyílt szeműekké akar Szentlelke által átformálni a mi Urunk, hogy mindig szemünk előtt lebegjen bűneink bocsánatáért kiontott vére és új életünkben az ő hatalma már most.

Ajánlott igeszakasz: Lk 24,36–45; Jn 4,35–38

„Fellázadtatok parancsom ellen a Cin-pusztában, (...), és nem mutattátok fel szentségemet előttük azoknál a vizeknél, Meríbá vizeinél...” (14. v.)

Izráel népe a Jordán folyón való átkelés előtt áll, és ekkor az Úr bejelenti Mózesnek, hogy nem mehet tovább, szolgálatának és életének végéhez érkezett. Most az a nagy feladata, hogy átadja utódjának, Józsuének mindazt a parancsolatot, üzenetet, amit hosszú vándorlásuk folyamán és az előttük álló honfoglalásra vonatkozóan is tőle kapott.

Nekem sokatmondóak ezek a rövid mondatok, és emlékeztetnek azokra az esetekre, amikor „fellázadtam” az Úr vezetése, akarata ellen, és amikor „nem mutattam fel” az ő szentségét a környezetemben élőknek, a rám bízottaknak, sőt talán éppen csak a testiségemet láthatták a mellettem élők. Az Úr Jézus is azt kívánja minden hozzám megtért gyermekétől, hogy az ő dicsőségét, szentségét mutassuk fel a környezetünkben élőknek, hogy szavainkkal és életünkkel róla tegyünk bizonyosságot.

Tudatában vagy-e, Testvérem, hogy mit kell átadnod utódaidnak, a következő nemzedéknek? Ha nem tudod, akkor kérd el, hogy neked is mutassa meg ezt Urunk!

„*Mihez hasonló az Isten országa...?*” (18b. v.)

Az Úr Jézus többször beszélt az Isten országáról, hogy tanítványai és hallgatói megértsék: egészen más világ az, amiről nekik hamis az elképzelésük, és a maguk „erejéből” nem juthatnak be oda. Csak hasonlatokban lehet beszélni róla, a maga valóságát emberi ésszel még felfogni sem lehet.

Itt annak megjelenítését mondja el az Úr Jézus. Kezdetben egy parányi mag, vagy egy picinyke kovász, melyet észre sem vesz az ember, de egyszer csak hatalmas faként, vagy olyan erőként jelenik meg, amely a lisztes masszát életet adó kenyérré teszi. Arra tanít ebben a hasonlatban, hogy ne nézzük le a kicsike kis kezdetet, melyet Isten elhelyez bennünk vagy másban, mert az ő Lelkének hatására az nagy „fává” nő, és nagyon hasznossá válik. Mi módon? Azt nem tudhatjuk.

Isten országára ez a jellemző: „*Kezdetben volt az Ige (...). Minden általa lett.*” (Jn 1,1.3) Az Ige maga Jézus Krisztus, aki egy az Atyával. Tőle származik az a parányi mag, a benne való hit, ami fává nő, azaz Isten országa lett. Mi lehetünk azok az „égi madarak” is, akik fészket rakhatunk az ő „ágain”, és ezáltal közösségünk lehet magával a Teremtővel. Benned él-e már ez a „mag”, ez a Kezdet?

„Igyekezzetek bemenni a szoros kapun...” (24a. v.)

Sokan láthatták azt a képet, amely a keskeny utat és a széles utat együtt ábrázolja, egymáshoz közel fekvő kapukkal úgy, hogy a széles úton sok emberi alakot láthatunk, míg a keskenyen csak néhányat. A széles út sima egyenes, míg a keskeny egy magaslatra felmenő girbegurba ösvény. Mind a kettőnek van kapuja, a keskeny útnak egy keskeny kapuja van, melyen egyenként tudnak csak az emberek átjutni. Nagyon szemléletes ez a kép, az Úr Jézus szavai ihlették. Bunyan „A zarándok útja” c. könyvében a zarándok odaér ehhez a szoros kapuhoz, és ott leveszik róla nagy batyuját, amit eddig cipelt – ami bűneinket jelképezi –, mert az nem fér át a kapun. Jézus szavai felszólítanak mindenkit: „Igyekezzetek...!” Vagyis nem tekint minket tudatlan, akarat nélküli bábnak, hanem mint akaratral bíró ember döntési jogunk van; akaratunk ellenére senki nem kényszeríthet minket átlépni ezt a kaput. Azt is jelenti, hogy ugyanakkor nagyon ajánlja, hogy menjünk át rajta, mert akik nem mennek át, nem juthatnak be Isten országába. Sürget minket bűneink meglátása, beismerése. Ezzel kezdődik a megtérés. Egykor nekem egy fiatalember azt ajánlotta, hogy olvassam el a Róm 3,10–18 verseit. Csak az tud igyekezni, aki azonosul ezekkel az igékkel. Testvérem, Te megtetted-e ezt a lépést?

*„Jeruzsálem, Jeruzsálem (...), hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet (...), de nem akartátok!”
(34. v.)*

Az ige sok mondanivalójából nehéz volt kiválasztani, hogy mit emeljek ki. Vannak ebben jóakarátúnak tűnő farizeusok, akik arra biztatják az Úr Jézust, hogy meneküljön Heródes hatásköréből, mert meg akarja őt öletni. Jézus üzenetet küld neki, rókának nevezi, és az előtte álló napok feladatait mondja el üzenetében és tervét, hogy még bevégezze munkáját. De az Úr tudja azt is, hogy nem Heródes fogja kimondani felette az ítéletet.

Jeruzsálem az Úr számára különösen kiemelt hely, mert ott volt az Istennek felszentelt templom. Többször is tanított már ott, és nem rég indult el Galileából utolsó útjára, ide. Ő ismeri a város múltját, jelenét és jövőjét is. Ezért felfakad szívében a fájdalom, mert Jeruzsálem lakói többségükben a papság és a farizeusság lelkületével van betelve, akik nem fogadták be őt mint Megváltójukat.

Az Úr Jézusnak ma is fáj a szíve minden elvesző bűnösért, megítélt városért. Érted is, Testvérem, ha még nem vallottad meg neki bűneidet, és nem kérted, hogy az ő vére mossa el azokat. Ő szeretetével erre vár. Ezután megélheted az ő szabadítását, a vele való együtt gondolkodást, az üdvösség előízét, a felszabadult örömet, melyből hála fakad.

40. hét

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” (1Pét 5,7)

Szeretem ennek a péteri üzenetnek a dallamát az Úrtól. Igazságot mond az életemről és arról a harcról, amely bennem van. Amikor fölébredek, szembejön velem a testembe belekódolt tény: a korral együtt járó fájdalmak – erről nem illik a hívőnek beszélni –, de szívemből csendesesen megszólal a győztes hang: „te Isten országába ébredtél, lépj be hát, és élj benne!” Kinek higgyek? Érzések hangja „dübörög”, egy szelíd hang átölel! Nyelvemet szolgálává teszem, és kimondom halkán, hogy ne ébredjen fel a mellettem alvó kedves párom: „Belépek ebbe a mai napba, amit adtál nekem, Uram! Tied vagyok, te viseled gondomat!” Nehezen indul, mozdul a hetven év, de a bensőmben szétárad a valóság, amely úrrá lesz a mulandóság fölött. Szívem hálával dobolja az ütemet: „Szeret az Úr, nagyon szeret!” Áldom nevedet, mert jó, hogy vannak gondok, és tudhatom, mind terád bízhatom, és a nap végén megnyugodhatok kebleden, jó Uram. Ámen

Gyurkó József

„Csendesedjete el, és ismerjéte el, hogy én vagyok az Isten!” (11. v.)

A zsoltáros egy halláskárosult állapotról ad képet. Ma ez még erősebben jellemző, a mai kor emberére! Az ősellenség a káoszt okozó, mivel tudja, hogy „kevés ideje van”, felerősítve tombol és rombol. Minden erőbedobásával vissza akarja szerezni hatalmát, pedig tudja, hogy ez lehetetlen, mert trónfosztottsága véglegesen megtörtént a Golgotán. És mégis olyan erőszakos a „nagyot mondó” hitető hangok kavalkádja, hogy a közömbösség és a félelem füldugójával él az emberek nagy százaléka. Közben tudják, hogy vannak külső és belső hangok megkülönböztetni, meghallani azt, ami biztonságot ad, de ahhoz csend kell. A csendet teremteni kell, de ahhoz az ember elveszítette minden képességét! Ám a kiáltás lehetőségét nem veszítette el! Kiálts, ha vágysz a csendre! Mert az Isten nem veszítette el az embert. Szemmel tart mindenkit, közeledik a viharos tengeren, és szól! Tapasztalták a tanítványok, hogy velük van az, akinek szavára megszűnik a vihar, és valósággá lesz: „én vagyok az Isten!”

Kiálts, és tiéd a csend és a megtapasztalás!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 50,14; Jer 16,21; Ez 6,7;
Ézs 2,4; 11,6 kk; Ézs 17,12–14; Jer 47,2;
Mk 6,46 kk; Mk 4,36 kk

„Erre megérintette a beteget, meggyógyította és elbocsátotta.” (4. v.)

Az életünk egy eseményfolyam, amelyben üzenetek vannak. Az eseményekből történetek lesznek, fontos, hogy kiolvassuk belőle az üzenetet. Jézus kérdéssel ajándékozza meg a vendéglátóját és akik „leselkedtek” utána. Jézus kérdése az örökkévaló „reflektor” világossága, amely bevilágít *„és megítéli a szív gondolatait és szándékait.”* (Zsid 4,12). Jézus tudja, hogy az Atya hozta helyzetbe azzal, hogy a „vízkóros” beteget oda hozta. (Ez a betegség következménye volt egy parázna kicsapongó életnek). Jézus szívét az esemény (4. v.) tettekre indította és történet lett belőle, gyógyulás a betegnek, a vendéglátónak, ellenfeleinek pedig kérdés, amire nem tudnak válaszolni.

Jézus akarata az, hogy az események – „kézenfogta a beteget” – életünkben Istent dicsőítő történetekké legyenek és általuk mások számára világosság és szabadulás örömhíre.

Merjük hittel kinyújtani kezünket a bűntől megnyomorított embertársaink felé, hogy Jézus gyógyító ereje áradjon általunk. Ez a küldetésünk! Élünk vele!

Ajánlott igeszakasz: Zsid 4,12–13; Lk 7,37; 13,10

„Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.” (11. v.)

Jézus az Isten országát és az ő uralmának rendjét hozta magával, és elénk élte. Tanításából a valóság ragyogott fel: *„és boldog leszel (...) majd az igazak feltámadásakor”* (14. v.)

Jézus példát ad mindnyájunknak, mint aki elfogadja a földi vendégséget, pedig látja a farizeusok magatartásából a lelki sivárságukat. Példázatot mond először a vendégeknek, mert látja a szívüket fogva tartó erőnek a kényszerét, *„első helyre, főhelyre ülést”* amelynek következménye nem marad el – *„szégyenszemre az utolsó helyre fogsz kerülni.”* (9. v.) De Jézus szívéből, szavain át, kiárad a mennyei vendégségbe való meghívás és annak rendje: *„aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik!”* (11. v.)

A vendéglátóhoz fordul és szívének rejtett titkára mutat rá: számítások vannak a meghívásod mögött. Tanítása olyasmit kíván, ami földi viszonyok között képtelenség. A szülői házunk asztalánál mindig volt egy vendégtányér egy roma asszonynak, aki időnként megjelent. Akkor még nem ismertem ezt az ígét (13. v.), nem voltunk gazdagok, de áldás volt rajtunk – ezt tapasztaltam.

„Boldog az, aki Isten országának vendége.” (15b.v.)

A boldogság nem cél, hanem jutalom. Az ember képes kimondani tényeket, amelyek csak a vágyaiban élnek. Jézus hallja ezt a fölényes önbizalmat, példázatban válaszol és tárja fel, hogy a meghívottaknak még nem biztos az ottlétük. A meghívást hallani egy döntéshelyzet, de felsorakoznak az alternatív lehetőségek. Az, hogy a vendéglátó ott akar látni, még csak esély arra, hogy ott üljen. Ha én nem akarok részt venni, mert van fontosabb, megfosztom magam a boldogságtól. A példázat arról ad képet, hogy azok, akiknek a vacsora elkészült, nem élnek a lehetőséggel. De lesznek olyanok, akiknek nem terítettek asztalt, sőt először nem is kaptak meghívást. A meghívottak méltatlannak is tartják őket, de a méltatlanok, akik azonban a hívást azonnal elfogadták, ott ülnek. Jézus még fokozza a képet azzal, hogy egy szolga szájába adja: *„de még van hely!”* (22. v.) A vendéglátót az üres hely nagyobb szeretetre indítja: *„Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam.”* (23. v.) Menj, mert küldetésed van!

Ajánlott igeszakasz: Mt 22,1–10

„Akinek van füle a hallásra, hallja!” (35b. v.)

Juthat egy ember olyan állapotba, hogy nem lehet rajta segíteni, mint az ízet vesztett són? Jézust sokaság veszi körül, de a szíve szomorú, mert látja: az emberek nem őszinték. Ott vannak testileg, de a szívük távol van. A mai embert megbotránkoztatja, amit Jézus ott mondott: *„ha nem gyűlöli meg...”* (25. v.), ha van valakid, akit jobban szeretsz, mint Jézust, akkor *„nem lehet rajtad segíteni!”* Aki Krisztussal közösségben akar élni, szakítania kell mindenkivel, aki Krisztus helyét akarja elfoglalni! Aki nem vállalja fel azt az életformát, amely élete elvesztésének kockázatával, sőt önmaga állandó áldozatul adásával jár, az olyanná válik, mint az ízet vesztett só!

A példázatok intik azokat, akiknek van fülük a hallásra, hogy nézzenek szembe mindennel, ami visszahúzó erővel hat a Krisztus-követésre. A legfélelmetesebb akadály az anyagiak, amelyek akadályozzák a küldetésünket, hogy hasonlóan, mint az ételnek ízt, a dolgoknak értelmet adjunk: a Krisztus rajtunk keresztül láthatóvá lehessen. Aki hallja és cselekszi, az megtartatik!

Ajánlott igeszakasz: 2Krón 13,5; Mt 10,37–38;

Mt 5,13; Mk 9,49–50

„A vámszedők és a bűnösök mindnyájan igyekeztek Jézushoz, hogy hallgassák őt.” (1. v.)

Olyan Istenünk és Krisztusunk van, akinek mindennél nagyobb öröm az elveszettek megtalálása. Egy sötét háttérben ragyog fel Jézusnak két példázata, amely előkészíti a harmadik példázatot. Jézus ezekkel a példázatokkal Isten országának titkait és alapigazságait mutatja be. Ezekkel akar ellenfeleinek és nekünk helyes képet adni Isten természetéről. Tükröt tart elénk, hogy megláthassuk magunkat, a bajba jutott „juh” vagy a helyét elhagyó, a női szem számára sajátos értéket képviselő pénzérmének képében. Jézustól példát kapunk, hogy ő hogyan gondolkodik ezekről! Amikor ezeket a példákat olvassuk, meglátjuk-e magunkat, hogy mi vagyunk azok, akik nincsenek a helyükön? Szomorúságot vagy örömet akarsz szerezni Jézusnak és az ő angyalainak? Merjünk tartozni azok közé, akik igyekeznek Jézushoz, hogy lássuk Őt, mint Zákeus vagy mint a példázatban szereplő bűnösök! Nem tévedünk, ha felvállaljuk azt a helyet és állapotot, amelyben újonnan születés nélkül vagyunk, az atyáinktól örökölt státuszunkban, kárhozatban.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 53,2; Lk 19,1kk; 1Pt 1,18

„Ő azonban ezt mondta neki: Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied. Vigadnod és örülnöd kellene, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.” (31–32. v.)

Merjük egyszer ezt a példázatot úgy olvasni, hogy magunkat helyezzük bele valamelyik szereplőbe. Az idősebb fiú az elsőszülött, aki tudatában van annak, hogy mik a jogai. Szenved, amikor saját szemüvegén át azt látja, hogy az öccse a kedvenc, neki mindent szabad. Neki viszont csak dolgozni kell és nincs bátorsága arra, hogy kortársaival mulasson, éljen a lehetőségeivel. Az öccse nekivág a nagyvilágnak, meggondolatlanul elveszi azt, ami még őt nem illeti meg, az örökségét. Látja, hogy az atya nem jól csinálja, majd ő megmutatná, hogyan lehetne embert faragni az öcsiből. Titkolt öröm, amikor egyedül marad, semmi hír a testvéréről. Beért a vetés, itt az aratás. Nem veszi észre az atya kettős fájdalmát, mert mind a két fia miatt szenved. Nem veszi észre csak azt, amilye nincs. Drámai fordulat, nagy vigalom, tánc és zene. Felháborodik a hírtől, hogyan tékozolja az atya az ő örökségét arra, akinek már nem jár semmi. Az atya eléje megy és fényt gyújt a sötétségben. Az Atyai házban ma is lehet elveszettnek lenni?!

41. hét

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr –: jólétet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amelyet nektek szánok. Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket. Ha kerestek majd, megtaláltok engem, ha teljes szívből kutattok utánam.”

(Jer 29,11–13)

Az életemet 2009 szilveszterén adtam át Jézusnak. Már több mint 15 éve követem Jézust. Kárpátalján élek, ahol az élet sohasem volt egyszerű, de már bő 3 éve háború van. Mire olvasod ezeket a gondolatokat, remélem, már béke lesz, bár kétlem. A fenti ige azért vezérigém, mert Istennek egy különleges arcát mutatja meg. Azt az Istent, aki nem akar rosszat az embernek. Akinek a terve jó, és egy olyan jövőt készít az övéinek, ami reményteljes, békés és bőséges. Aki megtalálható, és aki meghallgat, ha én is komolyan állok hozzá. Nekem szükségem van erre az Istenre. Ha Ő ilyen, akkor én vele akarok élni, őt akarom követni, és bízni akarok benne. És ha Isten ilyen, akkor rá merem bízni magam. Békében, zavargásban, külső és belső háborgásokban. Ő tudja, mi a terve velem, és ez a terv jó terv.

Balázs Antal, református lp.

„Ha adsz nekik, szedegetnek, ha bőkezű vagy, jóllaknak javaiddal. Ha elrejtéd orcádat, megrémülnek, ha elveszed lelküket, kimúlnak, és ismét porrá lesznek.” (28–29. v.)

Nagyon sok múlik azon, milyennek látjuk Istent. Egy kisgyerek megkérdezte az apját, hogy mekkora Isten. Az apa kicsit gondolkodott, majd felnézett az égre, és rámutatott egy távoli repülőgépre. Mit gondolsz, mekkora az a repülő? Kicsi, válaszolta a gyerek. Ezután az apa elvitte a gyermekét egy közeli repülőtérre, és odamentek egész közel egy repülőhöz. Hatalmas volt. Ismét megkérdezte: most mekkorának látod a repülőt? Hatalmasnak, felelte a gyerek. Az apa elmosolyodva folytatta: Látod, Isten is pont ilyen. Minél közelebb kerülsz hozzá, annál hatalmasabbnak látod.

Sok embernek Isten egy távoli, megfoghatatlan valaki. Sokaknak elhanyagolható, olyan, akire lehet nem figyelni, akit lehet figyelmen kívül hagyni. Sokak számára egy félelmetes diktátor és kegyetlen hatalom, aki megbüntet a hibáinkért. És vannak, akik számára szerető Atya, legjobb bizalmas, őszinte barát. A zsoltáros 35 versen át méltatja Istent, és hiszem, hogy még nagyon sokáig tudná folytatni. Számára Isten minden. És számodra?

„Egy szolga sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhatok Istennek és a mammonnak.” (13. v.)

Isten radikális elköteleződést vár. Mert a hamis értékek eltávolítják az ember szívét. Jézus teljesen odaadta magát értünk a kereszten. Teljes szeretetet és odaadást vár a menyasszonyától a vőlegény. Milyen házasság az, ahol a feleség időnként félrekacsint, másokhoz is vonzódik? Mai világunkban nagyon nehéz azonosulni ezzel a kizárólagos elköteleződéssel, még a hívő embereknek is. Sokan azt próbálják elhitetni velünk, hogy elég a félszív, csak egy ideig hűségesnek lenni.

Van egy ének, amelynek „Légy tűz” a címe. Így kezdődik: „Nem akarsz félszívú követőt.” Milyen igaz ez! Isten önmagát féltőn szerető vagy féltékeny Istennek nevezi. Nagyon szeret, teljesen odaadta magát értünk Jézus, de cserébe tőlünk is elvárja a valódi odaadást és elköteleződést. Ezért is szoktam a megtérést egy eljegyzéshez hasonlítani. Jézus megkérte a kezünket a kereszten, és a megtérés az, amikor igent mondok, elfogadom a jeggyűrűt és felhúzom. Onnantól kezdve viszont valakié vagyok, valakihez tartozom. A szívem Jézusé. És mindenki másnak pedig foglalt vagyok.

Ajánlott igeszakasz: 1Kir 18,20–40

„Ő pedig ezt mondta nekik: Ti igazaknak tartjátok magatokat az emberek előtt, de Isten ismeri a szíveteket. Mert ami az emberek előtt magasztos, Isten előtt utálatos.” (15. v.)

A Biblia szerinti bölcsesség az, amikor az ember különbséget tud tenni a jó és a rossz között. És az igazán bölcs ember az, aki a különbségtétel után a jót képes választani. Miért mondom ezt? Azért, mert Jézus ebben a szakaszban szembeállítja a magasztost az utálatossal, az igazán értékest az értéktelennel.

Sok hamis érték van a világban. Pénz, siker, pozíció, stb. Nem értéktelen dolgok ezek, csak mulandók. Istennél az értékmérő eszköz az időtállóság. Mi marad meg örökké? Mik is azok a mennyei kincsek, amik gyűjtésére biztat az ige? Segíteni valakin mennyei kincs, mert azt mondja Isten, jutalmat kap az ilyen ember a mennyben. Isten ügyének támogatása sem marad jutalom nélkül (Mt 10,40–42). Jézus azt mondja, van olyan földi érték, amit nagyra tartanak sokan, de Isten szemében utálatos. Konkrétan itt a vagyonra, a pénz túlzott szeretetére utal. Amikor ez szóba jön, a hívő ember védekezik, hogy ő nem olyan, de ne feledjük, Isten ismeri a szívet. Kérjük Istent, hogy adjon bölcsességet a maradandó értékeket keresni, és Isten szerint élni!

Ajánlott igeszakasz: Péld 2,1–13

„Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett. Egy Lázár nevű koldus ott feküdt a kapuja előtt, fekélyekkel tele.” (19–20. v.)

A név értéke. A földön a sztárok nevét ismeri mindenki. Egy fotóról a legtöbben felismerik őket, és tudják a nevüket. Vannak kihívások, hogy a frizurából vagy egy testrészéről ki tudja őket felismerni. Istennél ez is fordítva van. Lázárnak van neve a példázatban, a gazdagnak nincs. A Lázár név azt jelenti: Isten segít. Istennél annak van neve, aki be van írva az élet könyvébe. A gazdagnak nincs neve. Ő elvész. Ő csak a földön nagy ember. Sok földi nagy ember van, de vajon hánynak van neve Istennél? Mennyire máshogy látjuk mi az értéket, mint Isten!

Kik a példaképeid? Ha választhatnál, kivel találkoznaál: egy híres sztárral vagy egy bölcs hívő emberrel? Ha nem figyelnék, én is könnyen elbuknék ezen a próbán. És kivé akarsz válni? A földön elismertté, vagy Isten könyvében megnevezetté? Végül: Van-e már neved Istennél? Benne van-e a neved az élet könyvében? *„Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak a nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, hanem vallást teszek nevéből az én Atyám előtt és angyalai előtt.” (Jel 3,5)*

Ajánlott igeszakasz: Jel 20,11–15

„Az Úr ezt válaszolta: Ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és így szólnátok ehhez a vadfügefához: Szakadj ki gyökerestől, és gyökerezzen meg a tengerben – az engedelmeskedne nektek.” (6. v.)

Gyerekkoromtól két gondolat kavargat bennem, amikor ezt a történetet hallom. Az első a vágy: milyen jó lenne, ha a hitemmel ilyen nagy dolgokra lennék képes. A másik a bizonytalanság. Ha nem mozdulnak hegyek, akkor azt jelenti, hogy mustármagnyi hitem sincs? De a mustármag olyan kicsi, és nekem van hitem. Csak van akkora, mint egy mustármag!

Nemrég a „The Chosen” sorozatból kaptam választ a dilemmámra. Idézek a sorozatból: „Nem a mértékéről van szó, hanem arról, hogy kiben hiszel. Ha szilárdan hiszel Istenben, bízol az ígéreteiben, és az ő akaratát választod a magadé helyett, úgy ekkora hit is elég.”

A kérdés nem az, hogy mekkora méretű vagy milyen erős a hitem, hanem az, hogy ki és mi az alapja a hitemnek. És könnyű rávágni, hogy Isten, de vajon, amikor engedelmeskedni kell, amikor nem értjük a történéseket, akkor is szilárd a hitünk? Isten a hajam szálait is számon tartja, a hívőknek minden a javukra van. Ott vannak ezek az ígérek a szívünkben, amik a mustármagnyi hitet hatalmas fává növelik?

Ajánlott igeszakasz: Mt 14,22–33

„Nem akadt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen? És ezt mondta az Úr: Kelj fel és menj el, a hited megtartott téged.” (18–19. v.)

Mire kell az embernek Isten? Ez a történet jól szemlélteti a különbséget. Szinte felfoghatatlan, hogy halálos betegségből gyógyít meg Jézus tíz leprást, és kilenc a gyógyulás után nem mond köszönetet. A tízből kilenc csak a leprából akart gyógyulni. Megkapták Jézustól, amire vágytak, és mentek tovább az útjukon. Egy van, aki többet lát Jézusban. Ő visszamegy Istent dicsőíteni. Nem Jézusnak megy hálálkodni, hanem látja Isten szabadítását Jézusban. Ő a testi gyógyuláson túl bűnbocsánatot is kap: *„Hited megtartott téged.”*

Hívő emberként azt mondjuk, ha velem történt volna, biztos visszamennék, sőt követném Jézust egész életemben. Legyünk óvatosak! Ne feledjük, mindannyian halálos betegséggel küzdünk: a bűnnel. Jézus megszabadít mindenkit belőle, aki szabadulni akar, és kéri. De könnyen elfelejtjük mi is, hogy mennyi jót tett velünk Isten.

Jó lenne, ha az imádságot, az Istennel való kapcsolatot nem csak segélyvonalként használnánk. Ha Isten nem csak áldásokra, csodákra, segítségre kellene, hanem ragaszkodnánk Jézushoz, mint a menyasszony a vőlegényéhez.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 139,1–18

„Emlékezzetek Lót feleségére!” (32. v.)

Lót felesége számomra nagy példa. Isten megmenti őket az ítélettől, és annyit kér, hogy ne nézzenek hátra. Ő visszanéz, és azonnal meghal. Ez a történet engem két dologra figyelmeztet. Az első, hogy folyamatosan késznek kell lennem megállni Isten előtt. Nem tudhatom, melyik pillanatban jár le az időm itt a földön. Jézus is pont erről tanít. Az utolsó nap olyan lesz, mint Nóénál és Lótnál. Esznek, isznak, nősülnek, férjhez mennek, vetnek, ültetnek, és egyszer csak visszajön Jézus, és az az élet, amit addig éltek, véget ér. A hívő embernek minden napot úgy kell megélnie, hogy kész legyen a találkozásra. Könnyű ezt mondani, de nehéz gyakorolni.

A másik dolog, amire figyelmeztet Lót felesége, hogy nem tudhatom, melyik engedetlenségem lesz az utolsó. Támogass az engedelmesség lelkével! Annyiért meghalni, hogy hátra fordult?! Érthetetlen. Én ettől sokkal nagyobb engedetlenségeket követek el. Nem nagy bűn ez, de Isten ezt kérte tőle számon. Nagy kegyelem, hogy nekünk nagyobb dolgokat is elnéz. Okuljunk ebből, és igyekezzünk engedelmes életet élni!

42. hét

„Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged.” (Ézs 43,2)

A hívő embernek nincs oka félni, mert az Úr velünk van. Ő a mi teremtőnk, alkotónk, megváltónk. Az év elején egyik éjszaka kigyulladt a szomszédunkban egy autó, a házunk falától fél méterre. Hála az Úrnak, sikerült addigra csillapítani a tüzet, amíg a tűzoltók meg nem érkeztek. A hungarocell szigetelés a ház falán jó darabon leolvadt, a kocsi totálkáros lett, de emberben nem esett kár, a láng nem perzselt meg bennünket, nem égett le sem a mi házunk, sem a szomszédé.

Ekkor újra megértettem, hogy a hívő embert is ugyanolyan megpróbáltatások érik, mint akik távol vannak az Úrtól. De Isten irgalmas szeretete óv bennünket, ezért nincs még végünk.

Tóth Csaba

„Hallgasd meg szavamat reggel, Uram, reggel eléd készülök, és várlak.” (4. v.)

Jó az Úrra várni, az ő szabadító kegyelmére a nap minden szakaszában, de különösen korán reggel. Mivel szoktuk kezdeni a napjainkat? Igeolvasással, imádkozással? Amit igazán szeretnénk, arra van időnk. Boldog az az ember, akinek az Istene az Úr, mert akkor neki akar örömet szerezni.

Ha szeretünk valakit, örömmel várjuk az érkezését. Isten nem ember, hogy hazudjék, és ahogyan megígérte: vissza is fog jönni. Addig is mindennap szeretne velünk találkozni, szeretne szólni hozzánk. Az egészséges, hatékony kommunikáció igazából a személyes találkozásokról fakad. Sok hasznos dolog rejlik a modern információs eszközökben is, de nem szabad őket mitizálni. Ám az Úrral való találkozás helye a templom, a gyülekezet, az egyéni igeolvasás. Az ige mindig igazgyöngy, kincs, elrejtett manna, és Isten ebből szeretne adni nekünk, ha készen állunk, ha keressük a találkozást.

Készen állsz?

„Mondom nektek, hogy igazságot szolgáltat nekik hamarosan. De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?” (8. v.)

Isten igazságos Úr, mert nem hagyja a bűnt büntetés nélkül, s az Úr mindnyájunk vétjét Jézusra vetette, aki annyira szeretett bennünket, hogy meghalt a bűneinkért. Ezek a hitbeli igazságok tények. Az is valóság viszont, hogy a világban az adok-kapok törvénye uralkodik. De még egy nem igaz ember is tehet jót, és ha egy hamis bíró tud jót cselekedni, mennyivel inkább a mi Urunk! Összehasonlíthatatlan a kettő. *„Ne álljatok bosszút önmagatokért, szeretteim, hanem adjatok helyet az ő haragjának, mert meg van írva: »Enyém a bosszúállás, én megfizetek«”* (Róm 12,19) Na jó, de hát olyan nagyon és igazságtalanul bántottak! - mondhatná valaki. Elképzelhető, hogy így van, az is lehet, hogy igazságtalanság ért, de hagyd el a haragot, rosszra vinne!

„Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet!” (Zsid 12,2)

Ajánlott igeszakasz: Jn 14,1–11

„Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.” (14b. v.)

Alázat és dicsőség. A vámszedő a templomban megalázta magát, és amit mond, hogy bűnösnek vallja magát, nem emberidegen magatartás. Tudja, hogy egyedül Isten irgalmára hagyatkozhat, aki mindig meghallgatja az aláztos szívű embert, sőt az Úr szerinti alázatos életvitel hitbeli növekedéssel is járhat. Gondolkodása, bűnvallása az Úrhoz közelíti őt.

A farizeus viszont a saját tetteit tartotta nagyra, ezért megaláztatott. A hübrisz, a gőg igen mélyen rejtőzik az emberi szívben, és gyakran a másikkal való összehasonlításban, méregetésben jön elő. Az emberi dicsőség vágya olyan kívánság, amelyről Ady azt írja: „A siker nagy hisztérika”. A Biblia szerint a bűn pedig a kívánságban van jelen. (Jak 1,14–15) Sok utolsóból így lesznek első, és az elsőkből utolsók. „Válasszatok addig, míg tart a ma, ki legyen a ti szíveteknek ura!”

„Ő így felelt: Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges.” (27. v.)

Jézus válaszol a hallgatóinak, amikor a gazdag ifjú szomorúan elmegy, mert ő jobban ragaszkodik a vagyonához, mint ahogyan vágyódik az üdvösségre. Mindnyájunk életében lehetnek olyan életterületek, amelyekhez kötődünk, és nem tudjuk őket elengedni. Hogy mi lehet ennek az oka? Lehet, hogy egy nehezen megszerzett vagyon, mint az ifjúnál, vagy éppen egy olyan hiánynak a betöltetése, amelyet megtapasztalhattunk, és ragaszkodunk hozzá. De nem szolgálhat senki sem két úrnak! (Mt 6,24)

Jézus az érzékeny ponton kérdez meg bennünket: jobban szeretsz-e engem, mint ezt vagy azt a dolgot? Igazából az értékrendükre kérdez rá: hiszen Ő féltőn szerető Úr, és nem leszünk kevesebbek, ha Őt imádjuk, sőt többek, ha Ő lesz az első helyen.

Ha a szívünkben Jézus uralkodik, minden más a helyére kerül, ha nem, ürességet érzünk. Csak az Úr Jézus Krisztus tudja betölteni az Isten alakú űrt.

Ki a te királyod, kedves Olvasó?

Ajánlott igeszakasz: Jer 32,16–19

„Szólt az Úr igéje Ezékiel paphoz, Búzi fiához a káldeusok országában, a Kebár-folyó mellett, és megragadta őt ott az Úr.” (3. v.)

Ennek az istenfélő férfinak, Ezékielnek biztosan nehéz időszaka volt ez. Száműzetésben él Babilonban, otthona, Jeruzsálem körülbelül 800 km-re van. A templomot beszennyezte a bálványimádat. A Jeruzsálemben levő trón, ahol egykor Dávid és Salamon dicsőségesen uralkodott, most szégyent hoz Istenre. Talán elhagyott bennünket az Úr - gondolhatták a fogságban.

És ekkor kapja a próféta ezt a különös látomást: egy olyan önmozgó, Lélek által irányított, mindent látó és tudó alkalmatosságot látott, amelyik a Mindenható végtelen hatalmát, mindenre kiterjedő, átfogó dicsőségét fejezte ki. Emberi kéz ilyen nem alkothat! Ott és akkor Ezékielnek erre és ilyen megerősítésre volt szüksége.

Mi már hisszük, hogy Krisztus a láthatatlan Isten képe, mert *„őbenne teremtetett minden a mennyben és a földön.”* (Kol 1,16) Krisztus minket is erősíteni akar az igéjével.

„A körülötte levő fényözön olyannak látszott, mint a szivárvány, amely a felhőkön szokott lenni esős napon. Ilyen volt az Úr dicsőségének a látványa. Amikor megláttam, arcra borultam, és hallottam, hogy valaki megszólal.” (28. v.)

Isten fenséges fényének, dicsőségének megtapasztalása éppen a száműzetés idején Ezékiel számára különös látvány lehetett. Látja a próféta saját kicsinységét, és elismeri Isten mindenhatóságát. Ugyanakkor, amit az Úr feltár neki, meg is erősíti őt. Isten soha nem törekszik teremtményeinek kárára, hanem mindig minden tette a javunkra van.

A szivárvány a vízőzön emlékképe, és a látványa számunkra szemet gyönyörködtető. Az Úr Jézus arca viszont nem volt kíváncsú kereszthalálakor (Ézs 52,14–53,3), mégis a leggyönyörűbb arc az üdvösség történetében, hiszen bűneinket Ő hordozta. Milyen csodálatos lesz majd vele találkozni, és látni Őt színről színre!

Bárcsak ebben minél többünknek része lehetne!
Dönts még ma mellette!

Ajánlott igeszakasz: Jel 1,12–16

„Te pedig, emberfia, ne félj tőlük, beszédüktől se félj! (...) Hirdesd nekik az én igéimet!” (6–7a. v.)

Ezékielnek az elhívását olvashatjuk ebben a részben. Az Úr, ha elhív, fel is készít. Ne félj! Ez talán a Biblia egyik legbátorítóbb rövid, megerősítő mondata. *„Ha Isten velünk, kicsoda van ellenünk?”* (Róm 8,31)

Ne féljünk a nagyotmondó szájtól sem. Az emberek gyakran a beszédükkel akarnak fölénykedni, de Isten nagyobb az emberi beszédnél! Nem beszédben áll Isten országa, hanem erőben, és az ő felkészítő munkája tökéletes, mint ő maga. Isten soha nem végez fél munkát. Hogy mennyire leszünk hatékonyak, az nem az ő akaratán múlik, hanem a mi engedelmességünk, odaszánásunk mértéke határozza meg. Ahogy a próféta feladata, a miénk is az, hogy hirdessük az ígét, álljunk vele elő alkalmas és alkalmatlan időben, mert egyszer nem lesz idő.

Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a kereszttalatt!

43. hét

„Uram, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, mint amit fel tudnék sorolni.” (Zsolt 40,6)

Az ember élete tele van Isten szeretetével és csodáival. A nyugdíjas évek valódi kincsestárak, mert megemlékezünk arról, hogy mennyi szép, de váratlan vagy nehéz esemény által formált a mi Atyánk bennünket. A gyülekezeti és testvéri közösségek, a gyermekeink nevelése és kiteljesedése, a sok szép táj, amiket láthattunk, és a számtalan nagy és kis hétköznapi csoda, amellyel Isten terelgetett bennünket. A sok lelki élmény, bátorító és feddő üzenet, amelyek mind-mind beépültek a lelkünkbe és jó emlékezni rájuk. A múlt eseményei többször bűnbánatot is okoznak: de jó lett volna azt a dolgot másképpen tenni! Hála Istennek, hogy Ő a múltnak is Istene, és jót hozott ki a mi emberi hibáinkból.

Ezért szívhez szóló Dávid hálaadása, mert ha tiszta szívvel nézzük életünket, nem tudjuk felsorolni azt a sok irgalmat és szeretetet, amit a Mindenható velünk cselekedett.

Gyurkóné Katika

„Mert ismeri az Úr az igazak útját, a bűnösök útja pedig semmibe vész.” (6. v.)

Az első szó a hálaadás, hogy Isten ismer engem személy szerint és minden utam előtt van.

Boldog ember lehetek, mert Jézus már egészen fiatalon megszólított, és dönthettem az ő útja mellett. A zsoltárban olvashatjuk a boldog ember jellemvonásait: nem indul el a vétkesek útján, akik felebarátaikat szeretetlenül ítéltetik, hanem az Úr törvényében gyönyörködik, tanulmányozza a Szentírást, és minden erejével igyekszik a mindennapjaiban megcselekedni. Hasonló lesz a folyóvizek mellé ültetett fákhöz, amelyek biztonságban vannak a hőség idején és idejében kizöldülnek, és gyümölcsöt vagy termést hoznak. Az ilyen embernek van jövője, örök élete, ellentétben azokkal, akik elindultak a bűnösök útján. A döntés rajtunk áll, a bűnös útról még vissza lehet fordulni, amíg a kegyelmi idő tart, odaborulhatunk a keresztt alá bűnbánattal, és elindulhatunk a jó úton.

Testvérem, te melyik úton haladsz? Óriási a tét: megmaradás vagy elveszés örökre.

„De Izráel háza nem akar majd rád hallgatni, mert énram nem akarnak hallgatni. Bizony, Izráel egész háza keményfejű és konok szívű!” (7. v.)

Ezékiel prófétai küldetéséről olvashatunk, akit Isten elküldött választott népéhez, hogy hirdesse nekik Isten élő és ható igéit. A nép egy része babiloni fogságban volt, oda kellett mennie. Megdöbbentő, amit tennie kellett: egy irat-tekercest megenni, és utána indulhatott a hosszú útra. Ott nehéz küldetés várt rá, nem akartak rá hallgatni. Isten diagnózisa nagyon fájdalmas, mert amikor a prófétáját megvetették, Őt magát, a teremtetőjüket vetették meg. A keményfejűség és konok szívűség előttünk sem ismeretlen fogalmak, hiszen Istenünk nélkül mi is ilyenek voltunk valamennyien. Ha gyermekeink vagy unokáink engedetlenek, mennyire tud fájni nekünk, szülőknek, mert tudjuk, hogy az engedetlenségnek rossz vége van, saját magukat büntetik meg.

Sok példát látunk a Szentírásban, de a körülöttünk lévő világban is, hogy emberi életek mennek tönkre, népek pusztulnak el az engedetlenség és konok szívűség miatt. Mennyei Atyánk új szívet és új lelket ad nekünk, csak hallgatnunk kell rá.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 30,9.15

„Emberfia! Őrállóvá tettelek téged Izráel házában. Ha igét hallasz tőlem, figyelmeztess őket az én nevemben!” (17. v.)

Miután Ezékiel Isten dicsőségét hallotta, a lélek által elvitetett a Kebár-folyó mellé, ahol a nép tartózkodott, és hét napig némán ült előttük, amíg az Úr nem mondta meg az üzenetet. Figyelmesen kellett hallgatnia és azonnal engedelmeskednie, mert ha nem ezt teszi, az életébe került volna.

Az őrállónak az a dolga, hogy figyeljen, és ha ellenség közeledik, fújjon a kürtjébe. A próféta az Úrtól hallott igével figyelmeztette népét. Mit mond nekünk ma ez az üzenet? Ma Istenünk igéje által szól. Ezért fontos figyelmesen és rendszeresen olvasni, hogy megértsük minden helyzetben a mi feladatunkat. Az Ez 18,1–32 és a 33,1–20 versekben világosan látjuk, hogy Isten a megtérő bűnösnek megbocsát. *„Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálát - így szól az én Uram, az Úr -, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen.”* (Ez 18,23) Fontos az egyéni felelősség: minden ember személyesen felelős tetteiért. Isten a mindenkori jelent nézi, hogyan élünk a hétköznapijainkban, követjük-e Jézus példáját.

„Csak ha én szólok hozzád, és megnyitom a szádat, akkor mondhatod nekik: Így szól az én Uram, az Úr!” (27. v.)

Különös történet olvasható a mai igeszakaszunkban. A prófétának be kell zárkóznia, és megkötözik, az Úr bezárja a száját, most semmit nem mondhat az engedetlen népnek, csak akkor, ha az Úr megnyitja a száját.

Elgondolkodtam rajta, hogy milyen nehéz volt a próféták élete és mennyi szenvedést kellett átélniük az Úr üzenete miatt. Ha Jézusra gondolok, az ő szenvedése volt a legnagyobb, mert kegyetlen keresztre feszítésben kellett meghalnia. Ő hordozta el az én és minden ember, a sok milliárd egyén büntetését. Az ő sebei által gyógyultunk meg, Ő kifizetett minden adósságunkat. Ő ma is szól igéje és az igehirdetők által, ma még szabad hirdetni az örök élet evangéliumát. Míg időnk le nem zárul, addig van lehetőség az örömmüzenetet hallani és mondani. Használjuk fel jól az ajándék időnket!

Ajánlott igeszakasz: Ez 24,25–27

„Így szól az én Uram, az Úr: Egyik veszedelem jön a másik után! Jön a vég, jön a vég! Rád virradt, jön már!” (5–6. v.)

Az ítélet hirdetése Izráel földjének szól, akik Kr.e. 598-ban még otthon maradtak. Isten végtelenül irgalmas és kegyelmes, de ha látja, hogy egy nép szüntelenül nem figyel a próféták üzenetére, amely tőle van, tovább folytatja a bálványimádást és mindenféle utálatosságot, akkor határt szab a gonoszságoknak. Eljön az ítélet, és visszafordíthatatlan az Úr döntése.

Napjainkban is hasonló dolgok történnek. Földünket sokféle veszedelem éri: a több ország közötti háborúk, terror, a törvények semmibe vétele. De az utóbbi években egyre gyakoribbak a földrengések, árvizek, heves esőzések és egyéb természeti csapások. Az egész teremtetett világ nyög, ahogyan igénk írja, és szenved az emberiség bűne miatt. Nekünk is szól a riadó: készülj Istened elé!

Háromszor is előfordul a most olvasott fejezetben: *„Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!”* Milyen jó, hogy a megtért ember már most tudja, hogy Isten az Úr minden és mindenki felett. Már most megalázhatjuk magunkat és leborulhatunk előtte.

Ajánlott igeszakasz: Róm 8,18–23; Ám 5,7–17

„De megjelent ott Izráel Istenének dicsősége; ugyanolyan volt, mint amilyennek a völgyben láttam.” (4. v.)

Ezékiel próféta engedelmesen követi Isten parancsait, és különös látomásokat él át, meglátja Isten dicsőségét, amely változhatatlan, és megmutatja neki, hogy népe milyen bűnökben él.

Betekinthetett a jeruzsálemi templomban folyó sokféle bálványimádásba. Nemcsak az asszírok bálványai, hanem az egyiptomi bálványok is helyet kaptak, ahol csak a mindenható Istennek mutattak be áldozatokat, amikor még istenfélő királyok uralkodtak. Teljesen átvették a környező országok szokásait, és úgy eltávolodtak Istenüktől, hogy nem tartották bűnnek.

Sajnos a mi korunkban is vannak bálványok, de általában nem szobrok, hanem rossz szokások és olyan fokú eltávolodások Istentől, amit sok ember észre sem vesz. Ma az „okoseszközök” lettek bálványok, amelyek az emberek minden idejét elveszik, és sokféle lelki-testi betegséget okoznak. De bármi lehet bálvány, amivel a legtöbb időt töltjük, és Istenünk elé helyezzük.

Szükséges megvizsgálni magunkat, hogy mi vagy ki van az első helyen életünkben.

Ajánlott igeszakasz: Kol 1,12–23

*„De én majd elbánok velük haragomban, nem száno-
kozom, és nem leszek könyörületes. Kiálthatnak
hozzám bármilyen nagy hangon, nem hallgatom meg
őket.” (18. v.)*

Megdöbbentő számomra, hogy Isten népe milyen sok hiábavalóságot tartott istenének, és elfelejtették, hogy Isten milyen hatalmas kézzel hozta ki őket Egyiptomból, és mennyi csodát tett velük a szemük előtt. Hányszor elmondta Isten emberei által, hogy emlékezzenek a régi időkre, és ne felejtsek el a hálaadást. *„Áldjad, Ielkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled.”* (Zsolt 103,2)

A hálaadás Isten közelében tartotta volna őket, és eszükbe sem jutott volna a semmiségeket imádni. Emiatt elveszítették a kapcsolatot az élő Istennel. De mi is hajlamosak vagyunk könnyen elfelejteni a múltban átélt csodákat, ha minden jól megy, nincsenek próbák, betegségek vagy egyéb nehézségek. Újból és újból az Isten ígéből kell táplálni lelkünket, hogy Isten közelében maradjunk. Isten nagyon szereti az embert, és hosszútűrő, de ha látja, hogy semmi sem változik, akkor a fent olvasott igevers ígérete bekövetkezik.

Legyünk éberek, és vigyázzunk, imádkozzunk, dicsérjük mennyei Atyánkat!

44. hét

„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” (2Kor 12,9a)

Magam is egyre inkább megtapasztalom, hogy az én erőm milyen kevés, ám amire az Úr indít, amit általam akar elvégezni, ahhoz ő – minden gyengeség ellenére – megadja az erőt. Pálhoz hasonlóan tapasztalom, hogy nekem is elég az ő kegyelme, mert az ő ereje erőtelenség által ér célhoz mindnyájunk életében. Pál apostol Isten áldott szolgája volt, aki az Úr kegyelméből, Isten parancsának engedelmeskedve igencsak sokat tett le a keresztyénség asztalára. Áldott munkát végzett az Úr nevében, annak ellenére is, hogy valamilyen komoly betegség nehezítette az ő életét. Imádkozott az Úrhoz, hogy távozzon el tőle, de Isten nem vette el testének e nyomorúságát, hanem a fenti ígét adta neki. Így megtanulhatta az apostol, hogy nem az ő erejének, tehetségének és buzgóságának köszönhető szolgálata gyümölcse, hanem Isten kegyelmének. Mert az Úr minden helyzetben csodálatos módon erőt adott neki a szolgálathoz.

Hollósi István lp.

„Te vagy az oltalmam, megóvsz a bajtól, körülveszel a szabadulás örömeivel. (Szela.)” (7. v.)

Dávid valóban megtapasztalhatta, hogy Isten az ő oltalma, aki őrzi az ő életét, és a legnagyobb sötétségben is felragyogtatja szabadító kegyelmét. A Szentírásból tudjuk, hogy Dávid király többször is került nehéz helyzetbe, olyan szituációkba, ahol csak Isten segítségére számíthatott. Ilyen volt a Góliáttal vívott küzdelme, Saul elől való menekülése, vagy mikor saját fia, Absolon támadt ellene. Isten mindezekből csodálatos módon megszabadította, és az ellenség nem tudta elpusztítani. Megtapasztalta, hogy az Úr mindig biztos segítség. Erről tesz vallást ebben a versben is. Ugyanakkor Isten szabadításának, előzménye van, hogy Ő a mi oldalunkon álljon. Nem más ez, mint őszinte bűnvallás az Úr előtt. Letenni mindent az ő színe elé, és maximálisan rábízni magunkat. Ő ma is az övéi oldalán áll, de csak azok tapasztalják meg a mindenekfelett való erejét, akik egész életüket elé teszik, és rá, egyedül őrá hagyatkoznak. Aki langyos, azzal ő nem vállal közösséget, de mind boldog, aki hozzá menekül. Tegyük ekképpen mi is.

„Én pedig elmondtam a fogságban élő népnek az Úr igéjét, amelyet látomásban adott nekem.” (25. v.)

Ezékielt a fogságban élő néphez küldte Isten, hogy az ő igéjét hirdesse. A próféta ennek eleget is tett, és ha az Úr kijelentést adott neki, akkor azt a próféta népe szívére helyezte, függetlenül attól, hogy a nép nyitott vagy bezárt szívvel fogadta az ígét. Nekünk, hívő embereknek szintén prófétai küldetésünk van, mint egykor Ezékielnek. S ha minket nem is fogságban élőkhöz küld az Úr, küld a szomszédhoz, a baráthoz, a munkatárshoz. Mégpedig azért, hogy mindazt, amit tőle kaptunk, megosszuk, az evangélium gyógyító erejét, mert kivétel nélkül minden embernek erre van szüksége. Sokan szomjazzák az ígét és az Úrtól való áldott orvosságot. Ahhoz, hogy eljusson hozzájuk és minél többen megismerjék az Úr akaratát, nekünk is szerepünk van. Vizsgáljuk meg magunkat, hogy mi elmondjuk-e, továbbadjuk-e az ígét. Azt azonban ne feledjük, hogy Krisztus tanítványaként egyen-egyenként őrállói felelősségünk van ott, ahová helyeztet minket az Úr. Tegyük ennek eleget, vigyázva arra, hogy „egy lélekért se érjen vádja téged, hogy te miattad nem látta meg Őt.”

Ajánlott igeszakasz: Róm 10,14–21

„Emberfia! Engedetlen nép között laksz, akiknek van szemük, hogy lássanak, mégsem látnak, van fülük, hogy halljanak, mégsem hallanak; mert engedetlen nép ez.” (2. v.)

Nem volt könnyű a prófétának: a választott népe engedetlen, nem hajlandó meglátni és elfogadni az Úr dolgait. Isten ma is cselekszik, kegyelme ma is árad erre az egész teremtet világra. Ám e világ fiai keményszívűségük miatt nem hallják és nem látják az életükben véghezvitt dolgait. Sajnos gyakran még a tanítványok is csak panaszkodnak, keseregnek, és nem is látják, hogy az Úr csodásan működik. Az ősellenség pontosan ezt akarja, hogy tompuljon el a hallásunk hallani, és legyenek vakok a szemeink meglátni az ő felséges dolgait. Elizeus szolgája csak az idegen sereget látta, ám a próféta az Úr seregét is, akiket megmentésükre küldött Isten. Nyíljanak hát meg a mi szemeink, és lássuk meg mindazt, amit értünk tett az Úr. Lássuk, és érezzük az ő jóságát és azt a sok áldást, ami nem természetes, hanem az ő kegyelme, amivel nap mint nap gazdagítja életünket. Nyíljanak meg füleink, és halljuk meg Isten hívását, mert ma Ő zörget, bebocsátásra várva, de hamarosan eljön az idő, amikor mi zörgetünk majd az ő ajtaján. Élünk úgy, hogy bebocsátásra találjunk.

Ajánlott igeszakasz: 2Kir 6,16–17; Jn 1,9–18

„Senki sem szánt meg, hogy bármit is megtett volna ezekből, könyörülve rajtad. Kidobtak a mezőre, mert utáltak, amikor megszülettél.” (5. v.)

Isten eljegyezte az ő népét, pedig semmi vonzó, értékes nem volt bennük. Azt olvashatjuk, hogy olyanok voltak, mint a mezőre dobott gyermek. Atyánk Jézus Krisztusban ránk is igent mondott, mi is az övéi vagyunk. Ő minket is elhívott, elfogadott, annak ellenére, hogy az ószövetségi néphez hasonlóan bennünk sincs semmi jó. Az Úr mégis magához enged minket, és örök életet ad nekünk. Mehetünk őhozzá, ha apánk vagy anyánk meg is tagad, ha a világ számára csak terhet jelentünk. Az Úr igényt tart ránk, annak ellenére is, hogy elhívásunkban gyakran csak botladozunk. Ő mégis magához hív: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.”* (Mt 11,28) Milyen különös, az Úr azokat hívja, akikből igazság szerint semmi haszna nincs, akiket a világ kivet, mert mire menne a megfáradt és megterhelt emberrel. Urunk mégis magához hív, magához enged bennünket, sőt megnyugvást ad a hozzá sietőknek. Siessünk hozzá, maradjunk mellette már itt lenn és majd a mennyben odafenn.

„Elültették ugyan, de jó vége lesz-e? Épp csak megérinti a keleti szél, elszárad máris egészen, elszárad azon a talajon, amelyből kihajtott.” (10. v.)

Ez a példabeszéd az akkori kor nagyhatalmait jelképezi, akik olyan uralkodókat ültettek trónra, akik kiszolgálták őket. Ennek következtében az ország jómódban élhetett, de az ellenség uralma alatt. A mai korban is hasonló eseményeket figyelhetünk meg – a történelem ismétli önmagát –, Júda uralkodója azonban, a másik nagy saskeselyűhöz fordult. Vagyis hűtlen, hálátlan és nagyravágyó volt. Ennek a magatartásnak értelemszerűen nem lett jó vége. Maga az Úr ítéli meg Cidkijjá hamisságát. Mert Ő nem áll azok mellé, akik fonákul élnek és hamisságot cselekszenek. Ahogy nem adja áldását a fonák utakra sem. Bizony, aki Isten áldásait élvezni akarja, és a keskeny úton akar járni, annak nem lehet hamisság a szívében. Annak beszédében az igen legyen igen, a nem pedig nem. Továbbá csak Istennel, és csakis ővele számoljon a hívő ember, egyedül őrá támaszkodjunk, tőle kérjünk vezetést, áldást, és megérkezést. Az övéi ugyanis semmilyen formában nem sántikálhatnak kétféle, nem élhetnek Istennek is és a mammonnak is. Adja meg az Úr, hogy egyedül őneki éljünk, igaz boldogságunkat egyedül tőle várjuk, és meg is találjuk.

A reformáció ünnepe

„Amit én, az Úr, megmondok, azt meg is teszem!”
(24. v.)

Ebben az igeszakaszban Izráel helyreállításáról olvashatunk. Amikor a próféta Istennek ezeket az ígét hirdeti, akkor még tart a fogság, ám az Úr már ígéretet tett a boldog jövőre. Isten ígéretei mind igazak és ámenek, az ő szavának beteljesedése felől semmi kétségünk. Tudjuk, hogy ez később be is teljesedett. Jézus Krisztusban mi is ígéretet kaptunk a boldog jövőre, ahol már nincs fájdalom, halál, sem gyász, sem jajkiáltás. Ma még lehet, sok próbatétel és nehézség árnyékolja életünket, de nem lesz ez mindig így. *„A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”* (1Jn 2,17) Ne a világ nyomorúságai miatt keseregjünk, hanem tekintsünk Urunk ígéreteire, és tegyük azokat hit által magunkévá. A Szentírást olvasva láthatjuk, hogy Isten minden ígérete beteljesült, úgy lett minden, ahogyan azt Ő előre megígérte. Még egy ígéret várat magára, Urunk második eljövetele, amikor majd mindenki színről színre láthatja Őt. Ítélet napja lesz ez mindazoknak, akik nevének gyalázói, de boldog felemeltetés minden benne hívő számára.

Ajánlott igeszakasz: 2Pt 3,1–13

„Hiszen nem kívánom a halandó halálát – így szól az én Uram, az Úr –, térjetelek hát meg, és éljetelek!”
(32. v.)

Ezen a napon sokan szeretteik sírja mellett emlékeznek, de kevesen a boldog feltámadásra. Jó ilyenkor arra is emlékezni, hogy Istenünk nem halálra, hanem életre teremtett minket, a halál nem volt benne Isten tervében. A bűn következményeként jelent meg a kárhozat a világban. Atyánk azonban Krisztusban utánunk nyúlt, megmentett minket az örök haláltól. Az Úr ki is jelenti, hogy nem kívánja az ember halálát, hanem azt, hogy az emberek hozzá térjenek, és éljenek. Sajnos, amíg ezen a földön vagyunk, nap mint nap szembe kell néznünk a testi halál aratásával. Elragadja szeretteinket, ismerőseinket, barátainkat, minden embert, és ama napon minket is. Örömhír azonban, hogy akik itt az Úrhoz térnek, azok megmenekülnek az örök haláltól. Igaz, hogy itt a hívő embernek a földi por-sátora a sírba kerül, de Isten választottjai számára a testi halál nem a végállomás, hanem egy küszöb átlépése. Annyi történik, hogy Isten egyik kezéből a másikba tesz át minket. Ne féljünk hát, hisz Krisztus szeretetétől még a halál sem szakíthat el bennünket.

45. hét

„Mert ha nem hódoltok, azon nyomban bedobnak benneteket az izzó tüzes kemencébe. És van-e olyan Isten, aki az én kezemből ki tud szabadítani benneteket?” (Dán 3,15b)

Az utóbbi időben egyre erősebben érzem azt, hogy mindenki önmagára koncentrál. Bár mondhatnánk, hogy csak a világi, az életét teljesen Isten nélkül élő ember teszi ezt! De a valóság az, hogy mi is, akik Isten gyermekeinek valljuk magunkat, éppen ezt tesszük. Könnyebb kikerülni a másikat, magunkat szem előtt tartani, a saját érdekeink szerint alakítani és szépíteni a dolgokat. Dániel három barátja jó példa erre. Senki sem mondta azt, hogy talán mégsem kellene ezt a három fiút bántani csak azért, mert mertek önmaguk lenni. Ma azt mondja a világ, hogy legyél önmagad, de ha önmagad vagy, akkor kigúnyolnak. Mert nem te számítasz, csakis az ÉN! Milyen jó, hogy Istennek viszont a TE számít és nem az ÉN! Így adta a TE-ért, azaz értünk egyszülött fiát, mert Ő észrevesz, és nem magára koncentrál, hanem ránk. Bárcsak ilyenek lennénk mi is! Ámen.

Kiss Eszter lp.

„Szólott egyszer az Isten, és ezt a két dolgot értettem meg: Istennél van az erő; nálad van, Uram, a szeretet.” (12–13a. v.)

A ma embere a legtöbbször nyugalomra és biztonságra vágyik. A 62. zsoltár gyönyörűen leírja, hogy az az ember, aki Istenben bíz, mindenkor nyugalomban élheti az életét. Az az ember, aki Istenben bíz, tudja, hogy Istennél van az erő. Az az erő, amely mindent átjár, mindent irányít, amely nem engedi, hogy bármi olyan dolog történjen az övéivel, amiből bajuk származhat. Hol van a te nyugalmad? Hol van a te kösziklád? Hallod az Isten szavát? Érted, hogy nála van az erő, a szeretet, a kegyelem, hogy nála van minden, amire neked valaha szükséged lehet? Egyedül Istenben nyugszik meg a lelkünk, ő a kösziklánk, s ha valami hiányzik, ha valami nem stimmel, akkor kérdezd meg: hol van az én nyugalmam? Nélküle csupa nyugtalanság és bizonytalanságok halmaza az emberi élet. Isten az, aki által lehet nyugalmunk, hogy amikor minden bizonytalan, legalább egy biztos pont van az életünkben. Rajta kívül nincs nagyobb hatalom. Ha ő velünk, senki sem lehet ellenünk. Ámen.

„Amit én, az Úr, mondok, azt meg is teszem!” (14b. v.)

Milyen ritka manapság ez az ígéret. Az ember, ha ezt is mondja, az esetek nagy százalékában sajnos nem tartja meg. Milyen jó, hogy az Istennél nincs ott ez a rizikófaktor. Ha valamit megmond, biztosak lehetünk abban, hogy azt meg is teszi, legyen szó jó vagy kevésbé jó dolgokról, éppen úgy, ahogyan az ige is mondja. Isten sohasem kertel, sohasem szépít. Mindig őszinteséggel és nyitottsággal van az övéi iránt. Mondd csak, volt már olyan, hogy az Isten nem tette meg, amit megígért? Gondoljunk csak arra, amikor szövetséget kötött az emberrel. Többezer év távlatából ma is látjuk a szivárványt, mely erről a szövetségről tanúskodik. Vagy ott van a legnagyobb ígérete: a Megváltóról, aki mindenkinek bűnbocsánatot és üdvösséget hoz. Hosszú idő után végül tényleg elküldte Jézus Krisztust, aki mindnyájunkért élt, halt, s támadt fel. Isten legnagyobb ígérete sem maradt el. És igen, emberi életünkben nyugodt szívvel mondhatjuk, hogy minden bizonytalanság. Egyetlen egy dolog van, ami biztos, ez pedig az Isten. Bármit tesz, mond, ígér, biztosan úgy lesz. Ámen.

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 9,1–29

„Ahogyan éltél, és amiket tettél, aszerint ítélek el! – így szól az én Uram, az Úr.” (14b. v.)

Az előző nap arról győződhattünk meg, hogy az Isten mindig megtartja az ígéreteit, ma pedig azt ígéri, hogy a nép, ahogyan élt és amit tett, aszerint lesz megítélve. Nincs ez másképp velünk sem. Bár a Szentírás azt mondja, hogy egyedül hit által van üdvösségünk és nem a cselekedeteink visznek be a mennyek országába, de az biztos, hogy a tetteink és az életünk az, mely legjobban példázza, hogy milyen a hitünk. A szavunkkal sok mindent kifejezhetünk és elmondhatunk, de az emberi szó sokszor csalfa, és nem mutatja a teljes valóságot. Az életünk azonban jól példázza azt, ami a szívünkben lakozik. Ha Jézus Krisztus megváltott gyermekének valljuk magunkat, akkor ez kell, hogy látszódjon az életünkön is, akkor ez kell, hogy vezesse a tetteinket is. Mert ami vagy aki az életünket uralja, lesz a mértékadó abban, ahogyan az Úr ítéletet tart fölöttünk. Ma tehát az a kérdés: hogyan élünk, mit cselekszünk, azaz ki uralja az életünket és ki vezérli a tetteinket? Ámen.

„Mondd meg Izráel házának: Így szól az én Uram, az Úr: Én most meggyalázom szentélyemet, erősségeket, melyre büszkék vagytok, amely nektek kedves, amely után vágyódtok; fiaitok és leányaitok pedig, akiket ott hagytatok, fegyvertől esnek el.” (21. v.)

Először azt mondja Isten, hogy minden, amit megígér, az úgy is lesz, majd azt, hogy az életvitel és tettek szerint lesz megítélve a nép, most pedig elérkeztünk magához az ítélethez. Hiszen az, amit Isten egyszer megmondott, az be is következik. Izráel nem vette ezt komolyan. Annyi lehetőségük volt a megjavulásra, a bűnbánatra, a jó útra való lépésre. Annyi lehetőséget és esélyt kaptak az Istentől, amennyi csak lehetséges, azonban ők nem éltek vele. Isten ítélete keményen, de igazságosan sújtott le végül a népre. Ítélet mindenkire vár, ránk is, hiszen Isten ezt is megígérte, ahogyan azt is, miszerint fog majd ítélni élőket és holtakat. Hogy mindezt elhisszük-e és eszerint élünk-e vagy sem, az csak is rajtunk áll. Egy biztos, a golgotai kereszten is végbement az ítélet. Jézust megölték és száműzték a sírba, azonban Isten ígérete szerint győzedelmesen feltámadt azért, hogy aki tőle várja az üdvösséget, az elkerülje a kárhoztató ítéletet. Isten üdvösségre hív minket Krisztus által. Mi döntjük el, hogy mit választunk. Ámen.

Ajánlott igeszakasz: Jer 7,1–11

„Hallgatják a beszédedet, de nem aszerint élnek.”
(32b. v.)

Hányszor vagyunk így mi is, mint a nép?! Hallgatjuk a szavakat, a figyelmeztetéseket, de mégis másképp cselekszünk. Mint a kisgyerek, akinek az anyukája azt mondja, hogy ne nyúljon a forró kályhához, mert az megégeti a kezét, de ő a figyelmeztetés ellenére is hozzáér, és láss csodát: tényleg megég a keze! Pont, mint a nép. Hallgatták Isten szavát, hallgatták a prófétát, hallottak mindent, amiről az Isten ígérete szólt, mégsem azt tették. Hány ilyen alkalom juthat eszünkbe, amikor mi is csak hallgattunk, de nem értettünk? Amikor szólt az Isten, de nem fogadtuk a szót. Hívott, de nem mentünk. Figyelmeztetett, de csak azért is a saját fejünk után mentünk. És? Mi lett annak a vége? Semmi jó, igaz? Megégettük magunkat, mint a kisgyerek a kályhával. Az Isten szava nem játék. A megváltás és az ítélet valóság. A kérdés az, hogy melyik vár ránk! Halljuk meg, értsük meg, és fogadjuk el az Isten szavát, mert csak úgy lehet a miénk a megváltás, melyet Jézus Krisztus nekünk is elkészített. Ne csak halljunk, értsünk, higgyünk is! Ámen.

„Ahogyan a pásztor gondját viseli a nyájnak (...), úgy viselem gondját juhaimnak. (...) Az elveszettet megkeresem, az eltévedtet visszaterelem, a sérültet bekötözöm, a gyengét erősítem (...); úgy legeltetem őket, ahogy kell.” (12.,16. v.)

Ítélet ide vagy oda, Isten szereti az övéit, és pontosan tudja, hogy népe olyan, mit a juhok, akik egyedül nem tudják, hogy mi a helyes és mi a jó számukra. A nép, és persze mi is, ahogyan a juhok, könnyen félrevezethetők vagyunk, azonban Isten szemében mindennek ellenére mégis drágák. Isten arra hív minket is a néppel együtt, hogy az ő jóságát és féltő szeretetét élve embertársaink elé, gondoskodjunk a másiktól. Ezt szerette volna Izráeltól és ezt szeretné tőlünk is. Ne magunkat és a saját érdekeinket tartjuk szem előtt, hanem a ránk bízottakat. Töltsük be Isten akaratát, és a nekünk szánt úton és módon vezessük azokat, akiket elénk hozott. Ne azok legyünk, akik másra használják az Istentől kapott feladatot és helyzetet. Mindannyiunknak feladata, hogy megmutassuk Isten gondoskodását azzal, ahogyan szeretjük egymást és ahogyan a másikkal fordulunk. Ámen.

Ajánlott igeszakasz: Lk 19,1–10

„Szövetséget kötök velük, hogy békében éljenek: kipusztítom az országból a vadállatokat, biztonságban lakhatnak majd a pusztában, és az erdőkben is alhatnak. Áldást adok nekik hegyem körül, esőt adok idejében: áldásos esők lesznek.” (25–26. v.)

Ez az igeszakasz jól példázza, hogy milyen szerető Istenünk van, hogy minden gyarlóságunk és rosszaságunk ellenére sem hagyja elveszni az övéit. Bár a nép, és hozzájuk hasonlóan mi is gyengék és esendők vagyunk, és nem érdemlünk mást, mint ítéletet, Isten kegyelme lehetőséget ad, és a rosszat, az elromlottat megjavítja. Újabb és újabb esélyt ad arra, hogy meglássuk az ő nagyságát, és kegyelmébe kapaszkodva a jó pásztort kövessük, és ne legyünk többé tévelygő juhok. Ahogyan a népet Dávid által vezette a helyes úton, úgy vezette később az embereket Krisztus Jézus által, s vezet ma bennünket az ő Szentlelke által. Nélküle letérnénk a helyes útról, botladoznánk, és veszélyes legelőkre tévednénk. Szükségünk van a Pásztorra, aki füves legelőkre vezet bennünket, és őrző tekintetét sohasem veszi le rólunk. Ámen.

46. hét

„A vidám szív a legjobb orvosság, a bánatos lélek pedig a csontokat is kiszárítja.” (Péld 17,22)

Nincs két egyforma ember, mind külön-külön önálló személyiségek, megismételhetetlenek vagyunk. Legyünk nyitottak vagy zárkózottabbak, személyiségünkől függetlenül az öröm, az ünneplés mindannyiunk életének a része. Mégis, mintha sokkal kevesebbszer örülnénk, ritkábban mosolygunk, kevesebb családi, közösségi, egyházi, állami ünneplés gazdagítja életünket.

Milyen kevés is elég egy mosolyhoz, ahhoz, hogy ünneplőbe öltöztessük lelkünket! Mekkora szükségünk van rá! Ráadásul olyan ez, mint a szeretet. Adom, osztom, és nem lesz kevesebb. Mosolygok és visszamosolyognak rám. Ünneplek, és tudunk együtt ünnepelni. Máris szebb és teljesebb a nap! Nagy szeretettel emlékezem azokra, akik mindig mosolyognak, akik mintha nem tudnának nem mosolyogni!

Örüljünk, és örvendeztessünk meg másokat!

Kiss Péter lp.

„De én hozzád imádkozom, Uram, a kegyelem idején, Istenem. Nagy szeretettel hallgass meg, hűségesen segíts meg!” (14. v.)

Hosszabb ideje tartó, összetett fájdalom gyötörné a zsoltárost? Ok nélkül bántják, kritizálják, gyalázzák? Még a számára kedveset, az Urat is bántják? Egy vívódó ember fájdalma is lehetne. Veled is volt már, hogy túrtél, szolgáltál, és bántottak?

Felsejlik a zsoltárból Krisztus szenvedése, aki átélte mindezeket. Szenvedett mint szabadító, elszenvetve az igazságot. Szeretett és gyűlölték. Engesztelést szerzett bűneinkért. *„A mi vétkeink miatt kapott sebeket.”* (Ézs 53,5) Szenvedéseink, bármily fájdalmasak, nehezek és kibírhatalannak tűnnek, amelyek meghaladják erőnket, soha nem lehetnek olyannyira fájdalmasak, mint amit Krisztusnak lélekben el kellett hordoznia. Áldott az Isten, hogy Jézus engedelmissége teljes volt, és bár megkísértett, de mindvégig kitartott.

Bízzunk az Úr Istenben, és ragadjuk meg hittel mindazt, amit kínál az Úr!

„Nem tiértetek cselekszem én, Izráel háza, hanem szent nevemért, amelyre gyalázatot hoztatok a népek között, amerre csak jártatok. (...) Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek.” (22.26. v.)

Emberileg nézve mélységesen tragikus és visszatérő e helyzet. Az Úrra tekintve szent a szentséges döntése és akarata. Az ember megfélemlszik, Isten nem akar megfélemlkezni az emberről és a szövetségről. Mindig jogos a büntetés, és csak hálások lehetünk, hogy könyörülő Isten az Úr.

Böjtben olvasva az ígét és írva e sorokat még inkább szívbe és húsba markoló. Önvizsgálatra indít: Vajon én? Én is gyalázatot hozok szent nevére? Az én szívem is kőszív, vagy már eléggé megváltoztatott az Úr? Milyen kevés elég, hogy a hússzív keményedjen, az ember a helyes útról letérjen, életvitele, forgolódása ne legyen kedves és építő Isten előtt. Legyünk hálások, hogy nem érdemeink szerint cselekszik, hisz akkor mi lenne velünk? Legyünk hálások, hogy Jézusban kiterjesztette ezt a kegyelmet és Krisztusban megkönyörült rajtunk.

Kérjük minél többen és minél többekért, hogy vedd el Uram a kőszívet, és adj hússzívet, hogy minél többen lehessünk gyermekeid, és téged, aki mindenkinek Ura vagy, felismerjen a világ!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 103.; Ez 11,14–21;

Ef 1,1–14

„Lelkemet adom belétek, életre keltek, és letelepítelek benneteket a saját földetekben. Akkor majd megtudjátok, hogy én, az Úr, meg is teszem, amit megmondtam – így szól az Úr.” (14. v.)

Félelmetes, háborús látvány lehetett mindez, amit Ezékiel leír. Nincs minek örülni, emberileg a vég, a pusztulás, a veszteség, a reménytelenség képe. De ez csak az emberi oldal. Emberi és valóságos: Izráel mint közösség halott. A nép gyalázatot hozott, de új ígélet hallatszik. Lehetne új teremtés, lehetne feltámadás, de itt a közösség újjáéledéséről tanít, üzen az Úr. Életre kelnek, mert van lehetőség, mindig van lehetőség az újrakezdésre, egy-egy közösség újjáéledésére.

Megerősítetik és megismételtetik a 36. fejezet ígérete: *„Lelkemet adom belétek.”* (27. v.) A cél: újjászülni, visszatérni, és megmaradni a közelében. Megtudni, hogy Ő az Úr. Újra! Sokadszorra! Lehessen népe, akik kितartanak és mellette maradnak.

Jó lenne már végérvényesen, el nem tántorítható módon hozzá térni. Kérjük, hogy újítsa meg bennünket, közösségeinket, egyházainkat, e világ kereszténységét! Élünk, mint az ő gyermekei, akiknek ilyen Istene van, aki nem elhagy, hanem mellénk áll. Aki bár megsebez, de be is kötöz!

Ajánlott igeszakasz: Jób 5,17–27; Ef 4,17–32

„Köztük lesz hajlékom, én Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek. Majd megtudják a népek, hogy én vagyok az Úr, aki megszentelem Izráelt, amikor szentélyem köztük lesz örökre!” (27–28. v.)

Megszólal a könyörület, a közösség újjáéledése, és folytatódik az isteni akarat. Újra szól, folytatja e kegyelmes történetet, hogy nevéért minden helyreálljon. Szól az ígért az egyesítésről, hazahozatalról, hogy mások számára is ismertté és nagygyá legyen az ő neve. A rend állhat helyre Isten és népe egymásra találásával, a szövetség megújul, nyilvánvalóvá válnak Isten nagy tettei.

Milyen becses lehetne a rend, milyen féltve őrzött lehetne az egység. Mi pedig szétszakadozottságban élünk. Házastársak, családok, közösségek, gyülekezetek, és szétszakadozottságában él a kereszténység is. Láthatjuk: az egység csak az Istennel valósulhat meg. Rend csak vele és általa képzelhető el. Legyünk család, nemzet, egyház, hívők közössége: vagy vele lesz rendezett az életünk és áldott a szövetség, aminek részesei és hasznélvezői lehetünk, vagy folytatódik a bűneset utáni lejtmenet.

Hálát adhatunk a kegyelmes Istennek, hogy nevéért népének, Krisztusért mindannyiunknak megkegyelmezett!

Ajánlott igeszakasz: 2Kor 5,18–19; Gal 6,1–10

„Ez a férfi így szólt hozzám: Emberfia! Nyisd ki jól a szemedet, és hallgass meg mindent figyelmesen!”

(4a. v.)

25 év! Majdnem egy emberöltő, egy generáció! Egyesek meghaltak, mások fogságban születtek. Ennyi idő bőven elég elfeledni a reményt. Talán el sem tudjuk képzelni, mit jelent 25 év fogság, börtön, várakozás, ígélet. Mennyi minden történt életed elmúlt 25 évében? 25 év, amely kevés egy nép, egy ország, egy nemzet, egy gyülekezet életében a történelem tükrében. De a mindenkori jelen számára? Egy újonnan alakult gyülekezet, egy átalakult közösség életében?

25 év után szólt az Úr: újabb látomás, ezáltal a templomról. Szentsége, bölcsessége és a Szentírás hitelessége megkérdőjelezhetetlen! Legyen szó a bárkáról, de emléthetjük a szent sátort, az első templomot, mindig minden pontosan hangzik el. Micsoda reménység, öröm, lendület egy ilyen hír!

Templomépítő vagy teljes felújítást végző lelkészek, gyülekezetek el tudják mondani, micsoda megtapasztalás, ha Isten megadja ezt, és álmok, vágyak válnak valósággá! Mi is legyünk nyitottak, és az Úr szavát hallva, igéjét megértve, cselekedjük meg akaratát!

Ajánlott igeszakasz: 2Móz 25,1–9; 2Móz 25–28.; Ez 3.

„Emberfia! Ez az én trónusomnak és lábaimnak a helye, ahol Izráel fiai között fogok lakni örökre.”
(7a. v.)

Rendkívül nagy mennyiségű információ, megannyi adat. A feljegyzések alapján minden bizonnyal egyszer még fel fog épülni egy templom Jeruzsálemben Jahve tiszteletére. A templom azonban egy üres épület, ha nincs jelen az Úr Isten. A templom leírása nem záródhat másképp, minthogy Isten dicsősége bemegy oda. A próféta látta, hogy Isten dicsősége eltávozott 19 évvel ezelőtt kelet felé, most pedig látja, hogy kelet felől érkezik és betölti a templomot.

A fogságban mindent elveszített a nép, vallásuk külsőségeit, szertartásait, de Isten jelzi, hogy visszaadja nekik. A templom elpusztult, de egy dicsőségesebb fog épülni. Dicsőségét visszavonta, de visszatér hozzájuk. Isten kegyelme nyilvánvaló e helyen, ahogyan megbékélése és a közösség megújítása is. Ha ezt felismerik, akkor minden bizonnyal megtérésre és bűnbánatra indulnak, és akkor igyekeznek majd a törvényt és az előírásokat megtartani és teljesíteni.

Ismerjük meg templomainkat, és igyekezzünk megcselekedni az Úr akaratát!

Ajánlott igeszakasz: 1Kir 6.

„Eljut oda ez a víz, és meggyógyul. Élni fog benne minden, ahová csak eljut a patak.” (9b. v.)

Mintha ez az egész hét az Isten formáló, megújító akaratáról szólna önmagáért, szentségéért, hatalmának, gondviselésének bizonyítékaként. A cél azon túl, hogy mások is meg- és felismerjék nagyságát: népe megtérése, hitre jutása. Az Isten minden érdem nélkül, sőt megannyi gyalázat után mégis áldani kíván. Igazsága mellett dominál kegyelme és szeretete. Mégiscsak az ő népe, ha senki más, Ő hű marad a szövetséghez. Mindez teljesedett ki Krisztusban. Ebből a kegyelemből élünk mi magunk is. Ahogy a forrás életet visz, termővé, gyümölcsözővé formál, úgy lehet miénk az élet vize, hogy életünk kiteljesedjen általa.

Keressük, vágyjuk ezt a forrást, amely ott étellel népesítette be az „utat”, amerre csak folyt. Keressük e forrást, aki által mi magunk is 30-, 60-, 100-szoros termést hozhatunk. Találjunk megnyugvást őnála, az ő templomában, hogy életek és közösségek újuljanak meg Szentleke által. Engedjük, hogy bennünket is felhasználjon, és lehessünk hűséges szolgálói, mint volt Ezékiel is!

47. hét

„Hogyan is adhatnánk eléggé hálát Istennek értetek mindazért az örömért, amellyel megörvendeztettek minket a mi Istenünk előtt?” (1Thessz 3,9)

Emlékszem, amikor cseregyakorlatra mentem az USA-ba. Otthon nagyon aktív voltam egy keresztény közösségben, és ebből kiszakadva nehéz volt a hívők lelki támogatása nélkül megélni a kemény munkaterhelést és a nyelvi akadályokat.

A templom, ahová autó nélkül el tudtam jutni, sajnos inkább egy kulturális közösség volt, mintsem Jézust szerető emberek gyülekezete. Hetek teltek el így, mígnem egy nap megláttam egy fiatalembert az egyetemen, aki igés pólót viselt. Rajta keresztül rátaláltam egy kis közösségre, és mérhetetlenül hálás voltam, hogy újra voltak hívők az életemben.

Ma is hálás vagyok a gyülekezetünkért és azért a sok örömért, amely rajta keresztül a családjunkat éri. Jó, ha felismerjük, hogy ezek az emberek és közösségek nem maguktól értetődőek az életünkben – ők Isten ajándékai.

dr. Bodonyi-Kovács Gábor

„A gyalázat összetörte szívemet, egészen belebetegedtem. Részvétre vártam, de hiába, vigasztalókra, de nem találtam.” (21. v.)

Derek Chauvin, a fehér rendőr, közel kilenc percig térdelt a fekete George Floyd nyakán egy rendőri intézkedés során 2020-ban. Floyd meghalt az intézkedés során. Chauvin halálos fenyegetéseket kapott, 22 év börtönbüntetésre ítélték; röviddel az események után a felesége is elvált tőle. Lehet, hogy mindezt teljesen megérdemelte.

De Jézus, akire a 69. zsoltár is utal, biztosan nem érdemelte meg azt a szenvedést és meghurcoltatást, ami őt érte. Ráadásul egyik közeli barátja elárulta, a másik letagadta, hogy ismeri, és mindegyik barátja elhagyta. Vigasztalás helyett a kereszten haldokolva még a szomszját is kigúnyolták – ecetes borral itatták meg.

A legmegdöbbentőbb azonban az, hogy Jézus nem egy tehetetlen áldozat volt. Bár hatalma lett volna kiszabadulni ebből a helyzetből, mégis úgy döntött, hogy vállalja a szenvedést. Miért? Inkább magára vette azt a szenvedést, amit valójában te és én érdemelnénk, hogy egy napon majd együtt lehessünk vele az Atyánál.

Ő meghalt érted. Te érte élsz?

„Mert töletek terjedt tovább az Úr beszéde, de nemcsak Makedóniába és Akhájába, hanem minden-hová eljutott a ti Istenbe vetett hitetek híre. Szükségtelen is erről bármit mondanunk.” (8. v.)

Mindig prédikáld az evangéliumot! Ha szükséges, használd szavakat - szól az Assisi Szent Ferencnek tulajdonított mondás. Valójában Ferenc sohasem mondta ezt, ráadásul nagyon szeretett prédikálni. Szolgálatának nagy ereje abban is rejtett, hogy tettei és szavai között nem volt ellentmondás.

Még nagyobb ereje van azonban annak a tanúbizonyságnak, amikor nemcsak egy ember, hanem egy egész gyülekezet életében is összhang van a hit és a cselekedetek között. A thesszalonikai gyülekezet így élt: hitük és jó cselekedeteik híre messzire eljutott. Hűség és életük nemcsak megkönnyítette Pál munkáját és sokak megtérését, hanem dicsőséget is hozott Istennek.

Van egy ismerősöm, akinek az egész autóját egy keresztény dal szövege borítja be. Ez önmagában szép lenne, de sajnos a minap egy harmadik nővel láttam – miután elvált az elsőtől, és lett egy gyermeke a második asszonytól, aki soha nem is volt a felesége.

Imádkozzunk, hogy a mi hitünk és életünk is olyan legyen, mint a thesszalonikaiaké!

„Hanem mivel Isten ítélte minket alkalmasnak arra, hogy ránk bízta az evangéliumot, úgy hirdetjük azt, mint akik nem embereknek akarunk tetszeni, hanem a szívünket vizsgáló Istennek.” (4. v.)

Max Lucado számos kedves gyerekkönyvet írt a fából készült manókról, akiket Éli, a fafaragó alkotott. Az egyik könyvében a famanók sárga pontokat ragasztanak azokra, akik tetszenek nekik, és szürkéket azokra, akik nem. Az ügyes énekesek például tele vannak sárga pontokkal, míg főhősünk, az ügyetlen Pancsinello, sok szürke pontot kap.

Egy nap Pancsinello rájön, hogy azokra a famanókra, akik gyakran meglátogatják Élit, nem tapadnak a többiek címkéi – egyszerűen lehullanak róluk.

Pál apostol is ilyen famanó lett volna Lucado világában: nem az motiválta, hogy az emberek tetszését elnyerje, hanem az, hogy Istennek éljen. Nekünk is sok időt kell Istennel töltenünk ahhoz, hogy ne befolyásolja túlzottan az életünket mások véleménye. Pál apostol is a Jézuson keresztül kijelentett Istentől tanulta meg, hogy ne emberektől várja a dicsőséget. Jézus maga így beszélt erről: *„Hogyan tudnátok hinni ti, akik egymástól fogadtok el dicsőséget, de azt a dicsőséget, amely az egy Istentől van, nem keresitek?” (Jn 5,44)*

„Mi pedig, testvéreim, miután külsőleg, de nem szívünkben, egy rövid időre elszakadtunk tőletek, annál nagyobb vágyódással törekedtünk arra, hogy ismét lássunk titeket.” (17. v.)

A Nincs olyan magas hegy (Ain't No Mountain High Enough) című dalt az 1960-as évekből valószínűleg már mindenki hallotta. A dal üzenete, hogy a szerelmest még a legmagasabb hegy sem választhatja el kedvesétől, mert olyan erős a vágyakozásuk egymás iránt. Pál is hasonlóképpen vágyott arra, hogy láthassa a thesszalonikai hívőket.

Tudjuk, hogy a hasonló érdeklődésű emberek gyakran gyűlnek össze – a focirajongók egy futballmérkőzésen, az orvosok egy orvosi konferencián. De mi kötötte össze a zsidó származású Pált és a thesszalonikai görögöket? Jézus személye.

Gyülekezeteinkben is sokféle embernek kell lennie – nem az a közös bennük, hogy szeretik az orgonamuzsikát vagy hogy hasonló a foglalkozásuk, hanem az, hogy mindannyian Jézusért lelkesednek. Az elméleti szeretet próbája az, hogy a gyakorlatban is vágyunk-e a másik közelségére. Jézus nem csupán elméletben szeretett minket – eljött közénk, velünk volt, majd meghalt értünk, hogy egy napon vele lehessünk.

„Most azonban megjött tőletek Timóteus, és jó hírt hozott nekünk hitetekről és szeretetetekről, arról is, hogy szívesen emlékeztek ránk mindenkor, sőt látni szeretnétek minket, ahogyan mi is titeket.” (6. v.)

Szerelem, szerelem, átkozott gyöttelelem – népdalunk Az angol beteg című mozifilm révén vált híressé. A dal megénekli a viszonzatlan szerelem gyötrelmeit. De mekkora öröm, amikor kiderül, hogy a szeretet és az érdeklődés nem egyoldalú, hanem kölcsönös!

Pál is ezt az örömet élte meg, amikor jó híreket kapott a thesszalonikai hívők hitéről és Pál utáni vágyódásukról. Jézus viszont a viszonzatlan szeretet gyötrelmét ismerte: *„Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megölsz a prófétákat, és megkövedez azokat, akik hozzád küldettek! Hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a kotlós szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok!” (Mt 23,37)*

Jézus megtapasztalta a viszonzatlan szeretet gyötrelmét, és megváltoztathatja kőszívünket, hogy viszonzni tudjuk az ő szeretetét. A te szíved még mindig olyan kemény, mint a szikla, vagy meglágyította már Jézus szeretete?

„Aki tehát ezt megveti, az nem embert vet meg, hanem Istent, aki Szentlelkét is rátok árasztja.” (8. v.)

Sok mese főhőse az álruhába öltözött Mátyás király, aki például szegény utazóként tűnik fel. Aki a szegény utazó szavát nem fogadja meg, nagyon bánja, mikor kiderül, hogy valójában a király szavát vetette meg. Hasonlóképpen, aki Pál felhívását a tiszta és szent életre megveti, valójában Istent veti meg.

Sokféleképpen lehet megvetni Pál szavait. Van, aki ki sem nyitja az általában fekete fedeles könyvet, amiben ezek megtalálhatóak. Bár sajnálatos, de végül is ez egy becsületes hozzáállás. Szomorúbb azonban az önámításnak az a formája, mikor a szavak olvasása után egy mentális gimnasztikagyakorlat következik, mikor is az illető meggyőzi magát, sőt másokat is, akik hagyják magukat, hogy az egyértelmű szavakat nem úgy kell értelmezni, és a szent élettel nem is kell törődni.

Isten szent életre hívott el minket. Nem azért kell szentül élnünk, hogy elnyerjük szeretetét, hanem mivel már szeret minket úgy, ahogy vagyunk, nem akarjuk szomorítani őt tovább rossz cselekedetekkel.

Ajánlott igeszakasz: Ef 2,8–10

„Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt.” (14. v.)

1954. december 23-án hajtották végre az első vese-átültetést Bostonban. Az akkor orvosi áttörésnek számító beavatkozás mára rutinszerűvé vált – az Egyesült Államokban évente körülbelül 25 000 ilyen műtétet végeznek. Bár a „rutinszerű” kifejezést használtam, ez a beavatkozás mindig csodával ér fel a beteg számára, aki általában éveket vár erre a lehetőségre.

Aki 1954-ben arra fogadott, hogy az első sikeres vese-átültetést sok másik követi majd, helyesen gondolkodott. Pál érvelése is hasonló itt: Jézus feltámadását sok másik követi majd. Pál ezt a gondolatot vigasztalásul szánta azoknak a friss keresztényeknek, akik nem tudták, hogy a halál nem jelent végső búcsút hívő szeretteiktől. Mindig együtt leszünk hívő szeretteinkkel – és mindig együtt leszünk Jézussal.

Egy vicc szerint a mennyben jobbak a körülmények, de rosszabb a társaság, mint a pokolban. Az igazság azonban az, hogy a társaság is sokkal jobb a mennyben, a körülményekről nem is beszélve.

48. hét

„Ekkor odarepült hozzám egy szeráf, kezében parázs volt, amelyet fogóval vett le az oltárról. Számhoz érintette, és ezt mondta: Íme, ez megérintette ajkadat, bűnöd el van véve, vétked meg van bocsátva.”
(Ézs 6,6–7)

Időről időre rám nehezedik Isten igéjének kikerülhetetlen valósága, szentsége és ítélete. Tudom, hogy Isten kegyelmes és szeretettel fordul mindenkihez, aki megalázza magát. Erről prédikálni talán még könnyebb is, mint személyesen meghallani: „megbocsáttattak a te bűneid”. Egy alkalommal, amikor lassan már egy éve nyomasztott egy konkrét bűnöm, testvéri közösségben olvastuk Ézsaiás próféta elhívását (Ézs 6,1–13). A jól ismert szakaszból több felismerés is született, de a legszemélyesebb ez volt: Isten megtisztítja a próféta ajkát. Miért pont azt? Mert ahhoz kapcsolódva koncentrálódott az életében a bűn. Akik tanítanak, gyakran a nyelv bűnei kísértéseinek vannak kitéve. Isten ítéletet hirdetett felettem, hogy utána kegyelmet is gyakorolhasson: Ezt a bűnömet is elvette...

Berke Eszter

„Dávid zsoltára. Így szól az Úr az én uramhoz: Ülj a jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábad zsámolyává nem teszem!” (1. v.)

Ma van az egyházi év utolsó vasárnapja, amelyet Örök élet vasárnapnak is hívunk. Nem véletlen, hogy a mai zsoltár Őt mint hatalmas Urunkat és Királyunkat mutatja be. Isten ezáltal is készít minket azokra a nehéz témákra, amelyekről a következő héten fogunk olvasni (Pálnak a Thesszalonikába írt levelében). Dávidnak ez a zsoltára Krisztusról mint Messiásról és királyról szól. Ez egy olyan prófécia, amely messze túlmutatott a szerző saját tapasztalatain, gondolatain, ismeretén, érzésein. A királyt az Örökkévaló Király szólítja meg és hívja maga mellé. Ez tiszteletet, hódolatot vált ki mindazokból, akik csak szemtanúi lehetnek e koronázási ceremóniának. Dávid életében a felkenetés és a trónra ülés között sok idő telt el. Ezalatt formálta őt Isten azzá a királlyá, akit később eszközként használt. Dávid fia, Krisztus, aki mindent elhagyott, vállalta értünk a szenvedést és a keresztet, hogy halálát követően dicsőségesen feltámadjon, és Atyjának jobbára ülve uralkodjon. Áldott legyen a neve!

„Mert Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki meghalt értünk ... Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan teszitek is.” (9–11. v.)

A vigasztalásról, bátorításról olvasunk ma. Ennek alapja, hogy az Úr napja bizonyosan eljön. Akik hisznek benne, azoknak ez a legnagyobb hír. Mint mikor egy különleges családi eseményre készülünk: minden nappal egyre közelebb kerülünk az örömhöz. Akik viszont nem hisznek az Úr Jézusban, azok vagy teljesen tagadják az ő visszajövetelének valóságát, vagy pedig rettegnek tőle. Az evangélium azonban nem a félelemkeltés eszközével terjed.

A tolvaj és a szülő asszony képe között sok a hasonlóság. A váratlan pillanat mindkét esetben meglepetést okoz. A különbség abban van, ami ezután marad: tolvaj esetében kifosztottság, születés után a megajándékozottság és az élet feletti öröm. Pál szerint nem az időpont ismerete ad biztonságot, hanem az, hogy Krisztushoz tartozunk. A vigasztalás a benne elrejtett életben érhető tetten: a világosság fiaiként arra hív minket Urunk, hogy józanságot, hitet, szeretetet és az üdvösség reménységét öltsük magunkra. Erre emlékeztessük egymást is!

Ajánlott igeszakasz: Jel 21,1–8

„Kérünk titeket, testvéreink, hogy becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek, akik előjáróitok az Úrban, és intenek is titeket. Munkájukért nagyon becsüljétek és szeressétek őket! Éljetek egymással békességben!” (12–13.v.)

1700. november 25-én az erdélyi bonyhai kastélyban megszületett egy kislány, Bethlen Kata. Élettörténete sok szempontból szomorú, mégis különleges volt. Viszonylag hamar és többször is a gyász fájdalmával nézett szembe, ezért is vette fel később az „árva” nevet. De Isten nem hagyta őt magára! Olyan hittel ajándékozta meg, amely nem egy felekezethez való makacs ragaszkodásban merült ki, hanem a közösség felé szolgáló szeretetteljes életre hívta el. Munkássága pontosan azt tükrözte, amit a mai szakaszban olvashatunk.

Pál egyfajta keresztyén házirendet tár elénk. Ezek nem csupán különálló jó tanácsok, hanem egymással összefüggő tanítások. A sor az előjárók megbecsülésével kezdődik. Isten választotta ki őket arra, hogy a gyülekezetben a békesség, a szereteten alapuló intés, a biztatás, a bátorítás és a türelem eszközével vezessenek, szolgáljanak. Ezt csakis a Lélek által élhetik meg, ha maguk is mindenkor az egyedüli jót, Istent tartják szemük előtt. Az Úr adjon nekünk ilyen vezetőket!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 122.

„Ezért aztán mindenkor imádkozunk értetek, hogy (...) megdicsőüljön a mi Urunk Jézus Krisztus neve bennetek, és ti is őbenne a mi Istenünk és az Úr Jézus Krisztus kegyelméből.” (11–12. v.)

Szoktad ezt mondani másoknak: imádkozom érted? Ha igen, milyen alapja van ennek az életedben? Az erősödő üldöztetés miatt a thesszalonikaiakat tanácstalanság és félelem keríti hatalmába. Biztos visszajön Jézus, megéri keresztyénnek lenni? Pál tudja: a tét az, hogy megmarad-e a szenvedések közepette is a Krisztusba vetett hitük. Miután hálát ad az Úrnak a gyülekezet hitéért, egymás iránti szeretetéért, áttér a nehéz témákra. Isten igazságáról, ítéletéről és hatalmának dicsőségéről szól. Isten nem hagyja magára az övéit, még akkor sem, ha most minden az ellenkezőjét bizonyítja. Így a kiemelt 11–12. vers több, mint a „gondolunk rátok, imádkozunk értetek” elcsépelet mondatai.

Három pontban ragadja meg a reménység biztató ígéit.

1. Isten méltóvá teszi őket az elhívásra.
2. A jóban való gyönyörködéssel tölti meg őket.
3. A hit cselekedeteivel ruházza fel a testvéreket.

Ezáltal Krisztus még dicsőségesebbé válik bennük és általuk is. Áldassék az Úr!

„Senki semmiféle módon ne vezessen félre titeket (...), amikor megjelenik a törvénytípró, a kárhozat fia. Ez majd ellene támad, és fölébe emeli magát mindennek, (...) azt állítva magáról, hogy ő isten.” (3–4. v.)

Az egyik legnehezebben érthető páli szakaszhoz jutotunk el ma. Az Úr eljövetelét megelőzi a nagy törvénytípró megjelenése. De mit jelent ez? Olyan képeket használ itt az apostol, melyek egyszerre bizonyos dolgokat fel-, másokat viszont elfednek az igazságból. Amit Isten Lelke itt megmutat, az arra hívja az ő követőit, hogy „ne veszítsék el józanágukat... ne rémítse meg” őket semmi, és ne térítse el őket semmilyen hazugság Isten kijelentésétől. Van azonban, amit szándékosan homályosan fogalmaz meg: ezt azért teszi, hogy ne kezdjünk el spekulálni, számíttatni. Ami biztos, az Krisztus győzelme és végső ítélete a gonosz felett. Jóllehet mindenkor félelmet keltő az ellenség megjelenése, de Urunk még sokkal hatalmasabb. Ne akarjuk kezünkben tartani az időket, a különböző eseményeket! Látva a jeleket (a gonosz hatalomra törése, hittől való elszakadás), még inkább erősödjön meg bennünk Jézus hatalmába és irántunk való szeretetébe vetett bizalmunk, a többit pedig tényleg engedjük át neki.

*„Mi pedig hálával tartozunk Istennek mindenkor érte-
tek (...), mert kiválasztott titeket Isten kezdettől fogva
az üdvösségre, a Lélek megszentelő munkája és az
igazságba vetett hit által. (...) Hogy így részesüljete-
k a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségében.” (13–14. v.)*

A tegnapi nehezen érthető és befogadható igeszakasz után ma a hála, a kiválasztás, a kegyelemben való megerősödés, a vigasztalás és a buzdítás szavait halljuk. Ha valaki csak ezt a néhány verset olvasná el a thesszalonikaiaknak írt levelekből, azt gondolná, hogy egy „minden szép és semmi nyomorúságunk az életben” típusú gyülekezetnek írt Pál. Ez azonban hamis kép lenne. Pontosan az előző versekben felvázolt helyzet (az üldöztetés és a gonosz hatalomra törése) ágyaz meg a mai üzenetnek. Isten ezek közepette szólítja és erősíti meg elhívásukat. Ahogyan a Krisztusról szóló evangélium része a szenvedés, keresztre feszítés, feltámadás üzenete, úgy számu(n)kra is, akiket szeret és kezdettől fogva kiválasztott, Lelke által az igazságba vetett hittel pecsétel el magának minden nyomorúságu(n)k, küzdelmü(n)k, kételyü(n)k közepette is. Jól ismert énekünk szavaival:

„A nagy mélységből szüntelen Hozzád kiáltok, Istenem.
Haláltól mentsd meg lelkemet, Fogadj be engemet!
Amint vagyok, jövök.”

„Bizalmunk van az Úrban irántatok, hogy amit elrendelünk, azt megteszitek, és meg is fogjátok tenni. Az Úr pedig irányítsa szíveteket Isten szeretetére és Krisztus állhatatosságára.” (4–5. v.)

Évekkel ezelőtt egy barátnőnk esküvőjére készültünk. Ilyenkor sok a tennivaló a megelőző napokban, ezért a barátok, rokonok összegyűlnek, hogy munkájukkal is örömet okozzanak a házasulandóknak. Volt ott egy másik fiatal pár is, akik ekkor még csak jegyesek voltak, de szórakozás helyett azt keresték, miben lehetnek mindannyiunk segítségére. Tudvalevő volt, hogy amivel megbízzák őket, azt maradéktalanul elvégzik. A motivációjuk: az ünnepekhez fűződő kapcsolat volt.

Pál most a Krisztusban hívők életére nézve arra mutat rá, hogy aki benne él, az a mindennapi munkát szolgálatnak éli meg, és azt keresi, hogyan hasonlíthatna még inkább Urára. A keresztyének nem egy magamutogató munkamorál szerint élnek így, hanem mert Isten erre irányítja szívüket a szeretet és Krisztus iránti hűség jegyében. Ma engedd, hogy egy kérdés megvizsgálja a szívedet: mi a cselekedeteid belső motivációja? Miért teszel, vagy épp nem teszel meg valamit? Tekints most a lábakat megmosó Jézusra ebben is!

49. hét

„Egy prófétatanítvány felesége így kiáltott Elizeushoz.” (2Kir 4,1a)

A fenti ige alapján azt a bátorítást kaptam ebből az igéből, hogy merjek kiáltani magamért és környezetemért. Kiáltok Istenhez vagy kiabálok? Mennyire veszem komolyan az imádság lehetőségét? Mennyire élek vele?

Ezekkel a gondolatokkal folytattam az imádkozást testvéreimmel sok reménytelen helyzetben lévő emberért. Istennek hála nemcsak ezzel az asszonnyal történtek csodák, hanem azzal a négyéves rákos kislánnyal is, akiért imádkoztunk. A hozzátartozói elmondták, hogy némi javulást tapasztaltak nála. Mennyire telik a hitemből? A fenti igében az olaj akkor fogott el, amikor már nem volt edény.

Mennyire vagyok üres edény az Isten számára? Tele vagyok a problémáimmal vagy magammal, vagy van bennem hely az Isten ajándékai számára?

Dr. Ormóshegyi Zoltán lp.

„Ti kapuk, emeljétek föl fejetekeket, és emelkedjétek föl, ti örökkévaló ajtók! Hadd menjen be a dicsőség királya!” (9. v.)

Isten kegyelméből elérhettük a 2025-ös esztendő adventjének első vasárnapját. Ez a zsoltár egy találkozás előszítéséről beszél. Ahogyan a karácsonyra a négy adventi vasárnap, úgy akar készíteni bennünket ez a mai zsoltár az Úrral való találkozásra, ezeken az áhítatokon keresztül. Először is önvizsgálatra készítet ez a mai zsoltár. Mivel, vagy kivel van tele a szíved? A zsoltár azt mondja, hogy a tiszta szívű találkozhat Istennel (Mt 5,8). Kérjünk Istentől tiszta szívet, hogy mindenben megláthassuk Őt! Mivel van tele a kezed? *„Az ártatlan kezű és tiszta szívű...”* (4. v.) Isten a szívünk után a kezünket is meg akarja tisztítani. *„Uram adj erre a mai napra is tiszta szívet és tiszta kezeket.”*

„Az Úr így áll az ő világa előtt, amelyet a maga számára teremtett, de az kizárta Őt. El akarja foglalni benne trónját. Így áll az emberi szív előtt, amelyet szintén a maga számára teremtett, s el akarja benne foglalni trónját. A világteremtő Isten zörget a világ és a szív ajtaján.” (Ravasz László)

„Azért ezt mondd nekik: Azt mondja a Seregek Ura: Térjetez hozzám – így szól a Seregek Ura –, és én is hozzátok térek – mondja a Seregek Ura.” (3. v)

„Az idő múlása, az emberi feledékenységek és a mesterseges feledtetés sok értéktől fosztja meg az utókort.” (Papp Vilmos) Az istenfelejtés korában emlékezni tanít meg bennünket Zakariás, akinek a neve azt jelent, hogy az Úr emlékezik. Emlékezni annyit jelent, mint számba venni az Isten jóságát és megtapasztalt kegyelmét, a bűnbánatot és a megtérést. A megtérés eredeti héber szava (sub) azt jelöli, amikor a Jordánban úszott egy hal, a Holt-tenger előtt megfordult, és szembeúszott az árral. Ha nem akarsz elveszni, akkor irányt kell váltanod. Ha továbbra is sodródsz az árral, akkor annak a vége a veszedelme. „Az igazi megtérés: igazodás Istenhez és az ő akaratához.” (Ablonczy Dániel)

Mit ért megtérésen Zakariás? Azt, hogy ne kövesd azon felmenőidet, akiknek szintén hirdették az evangéliumot, *„de ők nem hallgattak meg, és nem figyeltek rám – így szól az Úr.” (4. v.) „Közeledjetez az Istenhez ...” (Jak 4,8)*

A mai imádságom:

„Bántásokra nem emlékszem. Rossz kedvemet kivettem. Az előttem levőknek nekidülök, a mai napomnak örülök.” (Gyökössy Endre)

„Még ezt is kiáltsd: Azt mondja a Seregek Ura: Bővelkedni fognak még városaim a jóban, mert megvigasztalja még az Úr Siont, és magáévá fogadja még Jeruzsálemet!” (17. v.)

Egyetlen éjszaka nyolc látomás üzenetével küldi harcba az Úr a prófétát. A próféta álmában mirtuszligetben jár. „A mirtusz alacsony cserje, ágai hajlékonyak és mintegy arra vannak teremtvé, hogy koszorút fonjanak belőle és feltegyék öröm jelképeként a mennyasszony fejére.” (Csia Lajos) Ebben a jóillatú mirtuszligetben látja a négy lovas. Tűzpiros, élénk vörös, enyhe vörös és hófehér lovasokat lát. Mit jelentenek ezek? „Gyorsul a világtörténelem folyamata. Ezek a színek a világalkonyatot jelzik.” (Hegedűs Lóránt)

Ezek a lovasok – eltérően a Jel 6,2–8-tól – nem az antikrisztusi lovasok, akik a hamis békesség (fehér), a polgárháborúk (veres), gazdasági csőd (fekete), és a halál szolgálatát jelzik (sárga). Ezek a lovasok égi postások, akik körbejárják a földet, és megállapítják, hogy minden vesztegel és nyugodt. A próféta romokat lát, de Isten a magyarázó angyalon keresztül bátorítja a prófétát és bennünket is.

Isten fog még bővelkedést és bőséget adni, megvigasztalja az Úr az ő népét.

„Bizony, aki titeket bánt, a szemem fényét bántja!”
(8b. v.)

Gondoltál már magadra úgy, hogy Isten szeme fénye vagy? A prófétai a mostani látomásában egy mérőköteles férfit lát, aki megméri Jeruzsálemet. Mit jelent ez? A számontartást és hogy Isten szívében kész a helyreállítási projekt. Hogy kezdődik a helyreállítás? *„Én pedig – így szól az Úr – tűzfal leszek körülötte, és megdicsőítem magamat benne!”* (5. v.)

Isten tűzfalként körbe veszi az ő népét. Mit jelent ez ma a számodra? Az egyik indiai bennszülött kérdezte meg Sundar Singhtől (India apostolától): egyszer arról beszélsz, hogy Isten mindenütt jelen van, máskor meg azt mondod, hogy szüntelen könyörögni kell az ő jelenléteért, hogy van ez? Ide hozzátok úgy tudtam eljönni, hogy egy felfúj gumicsónakban evezőkkel idehoztak. Levegő mindenhol volt, de azzal nem tudtam volna a hullámokon átjönni. A levegőt a gumicsónakba préselték, hogy a hullámok felett tartson bennünket.

„Nagy vészes hullámok felett, szörnyű mélységeken át a mi emberi létformánk szerinti mondhatatlan akadályokat leküzdeni csak sűrített isteni jelenléttel lehet.” (Hegedűs Lóránt)

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 73.

„Örülj és örvendezz, Sion leánya, mert íme, eljövök, és közöttetek lakozom – így szól az Úr.” (10. v.)

Zakariás az ő próféciáit Kr. e. 520-519 között mondja. Zakariás mellett ott van Zerubbábel herceg, Jósua főpap is. A próféta egy éjszaka alatt 8 látomást lát. Az első látomás a mirtuszfák között lévő lovaknak a történelem szekerét előre vivő vonzó erejéről szól. A második látomás a teljes világ négy égtáját mutató négyes szám szerinti négy szarv mint mindenütt támadó ellenséges hatalmi erő jelenik meg. A harmadik látomás arról szól, hogy egy férfi mérőkötéllal méri meg Jeruzsálemet.

Ezek után a magyarázó angyal megadja ezeknek a látomásoknak az értelmét. A mai szakaszban örvendezésre hív bennünket az Úr. „Ez azt jelenti, hogy a hívő embernek egyetlen pillanat alatt több oka van örülni, mint a világ fiának egy hosszú életen keresztül, mert őt szereti az Isten.” (Hegedűs Lóránt) Isten közeledik. Ezt a közeledést különösen érezzük ebben az adventi időszakban.

Éljük át az Úr közeledésének örömét ezen a mai napon is.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 40.

„Megszólalt az angyal, és azt mondta az előtte állóknak: Vegyétek le róla a szennyes ruhákat! Majd azt mondta neki: Lásd! Levettem rólad álnokságodat, és ünnepi ruhába öltöztetlek téged!” (4. v.)

Egy mennyei bírósági tárgyaláson vagyunk. Középen ott van az Úr angyala, aki az örökkévaló bírót jelképezi. Az Úr angyala előtt ott áll a főpap nem éppen ünnepi ruhában. A főpap jobbján pedig a vádló. Nem olvasunk arról, hogy a vádlottnak lett volna lehetősége a védekezésre. Szótlanul áll az Isten és a vádló előtt. A Sátán egyfolytában vádolja. Nem a vádlott, hanem a védő szólal meg és áll a vádlott mellé. Milyen jól esik nekünk, ha valaki az oldalunkra áll. Nekünk nemcsak olyan ügyvédünk van, aki az oldalunkra áll, hanem olyan, aki maga a bíró is, és aki helyettünk szenvedte el a mi büntetésünket. A Sátán vádjaitól egyedül Jézus vére tud megmenteni bennünket.

Rejtőzzünk ma is az ő sebeibe, és hordjuk örömmel a tőle kapott fehér ruhát.

„Mikor a Sátán megkísért, és vádol megbánt bűnökért,
Jézusra nézek, áldom őt, a bűneimből megmentőt.
Ő halt meg minden vétkemért, a büntelen a bűnösért,
Isten, a bíró fölmentett, Krisztusra nézve engedett.
Krisztusra nézve engedett.”

„Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel! – ezt mondja a Seregek Ura.” (6b. v.)

A próféta egy hétágú arany gyertyatartót lát, amely fölött két hatalmas olajfa áll. A két olajfa a két felkent: Zerubbábel és Jósua. Amíg van főpapi imádság, amíg van királyi parancs, addig rend van. Főpap, király és próféta – Jézus Krisztus hármassága. Ő pedig ma is a felkentjei, a Lelke által munkálkodik. Nem mi próbáljuk megoldani a feladatainkat a magunk okosságából. Támaszkodjunk Isten Lelkére, és kérjük, hogy a mai napon is töltsön el bennünket az ő jelenlétével, erejével, szeretetével, józanságával és bölcsességével.

„Az emberi erő, akár királyi rendeletből, akár összemzeti összefogásból fakadjon, elégtelen a kicsi és közeli (templomépítés), valamint a nagy és távoli (messiási kor) célok eléréséhez. Jahve által semmi sem lehetetlen. Ahol az ember már semmit sem tehet, ott Jahve még mindent megtehet, és meg is tesz.” (Molnár János)

Így szabadulhatott ki Csiha Kálmán a börtönből, és lehetett Erdély püspöke.

„Izenem haza: él az Isten, És ahol Ő jár, van remény.

Ne féljetelek: megőriz itten, Hát fel a fejjel Mesikém!

Ő haza visz, mert haza vártok, S mert munka vár még én reám, Mert vár reám egy kicsi gyermek, És vár reám a Bibliám.”

(Csiha Kálmán)

50. hét

„Aki tehát megalázza magát, és olyan lesz, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyek országában.”
(Mt 18,4)

Nagyon szeretek nagyapa lenni, mert amióta csak örülhetek az unokáimnak, azóta Isten egy újabb tanulási formát nyitott meg előttem. Már többször is rácsodálkoztam, hogy a Teremtő milyen csodálatosan elhelyezte a szemeink elé tanításainak a példáit. Néhány éve, amikor az első unokánk még kicsike volt, de már járt, beszélni kezdett és ismerkedett (volna) mindennel, ami körülötte vagy fölötte a konyhaasztalon volt; nagyon szeretett volna valamit elvenni, megfogni, s nyilván játszani azzal. Erre a szándékra az anyukája kategorikusan nemet mondott a gyerek kicsinysége és a tárgy veszélyessége miatt, s ezt biztos, hogy nem változtatta meg. Rövid időn belül a gyerek csalódottan sírásba kezdett, úgy, hogy a nagyszülők szíve is megesett rajta. Vigasztalásért azonban nem máshoz, mint a tiltó édesanyjához ment, aki megölelgette, puszilgatta és megvigasztalta. Ilyen igazságos és szánakozó vigasztalónk nekünk is a mennyei Atya.

Kohn Zsolt Mihály lp.

„Az Úr megöl és megelevenít, letaszít a sírba, és újra felhoz onnét. Az Úr tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal.” (6–7. v.)

Az egyik egyszerű fabula szerint egy király megkérdezett egy szegény embert, hogy: „Mit csinál most Isten?” A válaszadás előtt a kérdezett azt kérte, hogy cseréljenek helyet. A szegény ült a király helyére, s a király előtte állt. Azt felelte hát a szegényember, hogy Isten most valakit trónra ültet, míg mászt leszállít onnan. Hm! Igaz! - mondhatta a király, és ma mondhatjuk mi is.

Ettől erősebben fogalmaz Anna az imádságában, mert szavai egyben próféciát is tartalmaznak. Nemcsak visszanez, hanem előretekint. Mióta az ember bűnbe esett, azóta Isten a bűnnel való szakítást és az örök halálból az örök életbe való befogadásunkat a megtérés által munkálja. Mielőtt tékozló fiakként mi is magunkba szállnánk, hibáztatunk más embereket s magát Istent is azért, mert halálközeli állapotba jutottunk. Felhozni onnan nem is tud más, csak a kegyelmes Isten.

Az örök halálból kihozásra pedig más szóba sem jöhet, csak az, aki legyőzte a halált, Jézus Krisztus! Áldott legyen az ő szent neve!

„Kibocsátottam az átkot – így szól a Seregek Ura –, és behatol az a tolvaj házába meg annak a házába, aki az én nevemre hamisan esküszik. Ott marad annak a házában, és elpusztítja azt gerendástul, kövestül.”
(4. v.)

A budapesti szövetségben tanításokat hallhattunk az Ébál-hegyen elhangzott átkokról, amit az Úr mondatott ki a szövetségbe fogadott népre. Ezek az istenfélelmet, vagyis az Isten tiszteletét, a neki történő engedelmességet voltak hivatottak előmozdítani. Érvénybe léptek, de nem azonnal teljesültek. Isten türelme nem megszünteti, hanem elodázza a kegyelmi idő teljes tartamára a bűnre kimondott büntetést, hogy a bűnös megkeresse és megragadja a megmenekülés helyét. Ninive +40 napot kapott, Sodoma +1 éjszakát. Az egyik megragadta a kegyelem lehetőségét, szakítva a bűnnel, míg a másik még jobban bűnbe merült. Az átok kibocsáttatott Istentől a gonoszságra, és hatása van. Rád hogyan hat? Engedsz-e a megtérésre hívásnak, vagy az ellenszegülést választod? A neked is adott kegyelmi időn túl van még egy örömmüzenete Istennek! A Megváltó azért halt meg ég és föld között a keresztfán függve, hogy bizonyosságot adjon minden megtérő bűnösnek, hogy Isten Fia azt az átkot, amelynek súlya rajtad van, magára vette, s helyetted a büntetést elszenvedte!

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 18,16–33; 5Móz 27,13–26;

Jón 3,1–10

„Majd odakiáltott hozzám, és így szólt: Lásd, amelyek észak földjére mentek, megnyugtatták lelkemet észak földjén.” (8. v.)

A magyarázó angyal elmondja Zakariás prófétának, amit a próféta látás során nem tud értelmezni. Az angyal válaszol és közvetíti, hogy mik a látomásban szereplő lovak, mi az úticéljuk, a küldetésük, és mit érnek el annak során. Örömmel az, amit a fekete lovak észak földjén értek, mert ezt mondhatja: *„megnyugtatták lelkemet.”* Itt mintha megszakadna a közvetítés. Álljunk hát meg mi is. Mi lehet az, ami megnyugtatta az Isten angyalának a lelkét, s bizonyára magának Istennek a Lelkét?

Biztosak lehetünk abban, hogy az, ha engedelmesen hallgattok Isteneteknek, az Úrnak a szavára. Szeretnéd-e megnyugtani Isten Lelkét? Akarsz-e olyan lenni, mint Jób, aki azonosult Isten gondolataival, és gyermekeinek egy-egy ünnepi összejövetele után értük is bemutatott áldozatot, hogy ha megbántották az Urat, akkor bocsásson meg nekik. Isten Lelke akkor nyugszik meg, amikor valaki felismeri elveszett voltát, és azt a Krisztust, akit Ő váltságul adott. A samáriai asszony bizonyára megnyugtatta Jézus lelkét. Lélekben és igazságban imádjuk Őt!

„Vedd át a fogságban maradtak adományát (...), akik Babilóniából jöttek. Menj el még ma (...)! Ezt mondd neki: Így szól a Seregek Ura: Van egy férfi, akinek Sarjadék a neve. Minden sarjadásnak indul a kezei alatt, ő felépíti majd az Úr templomát.” (10–12. v.)

Jó tapasztalni, hogy Zakariás nem Júdas módjára gondolkodik a fogságban maradtak adományáról, és nem mondja azt az Úrnak, hogy szerintem mire lehetne még fordítani a megérkező adományt, hanem cselekszi, amit az Úr rábízott. Megcsináltatja a koronát, és Jósua főpap fejére teszi, hogy ez a prófétai cselekedet jövendőljön a „Sarjadékról”, aki felépíti majd az Úr templomát. Mi már tudjuk azt, amit a próféták és az Ószövetség hívő népe várt. Már felismerhettük Jézusban a „Sarjadékot”, aki megölelt testének feltámadása által, harmadnapra felépítette az Úr templomát, és nagy méltóságra emeltetett, mert az Isten jobbjára ült. Ott mindenek a lábai alá vettek, és uralkodik. Ne tévesszen meg senkit sem, hogy évről évre megemlékezünk arról, amikor Dávid házának sarjaként – igazi embergyermekként mint második Ádám – megszületett Betlehemben, hanem dicsőítsük azt a Jézust, aki dicsőséges királyként már uralkodik a mennyből örökkön örökké. Tudsz-e adakozni az ő dicsőségére?

Ajánlott igeszakasz: Jn 12,1–8; Jer 23,5

„Ezt mondja a Seregek Ura: Igazságos ítéletet hozzatok, szeretettel és irgalmasan bánjatok egymással! (...) Nem hallgattak rá, amikor ő kiáltott, ezért így szól a Seregek Ura: Én sem hallgatom meg őket, ha hozzám kiáltanak.” (9., 13. v.)

Lenne pár kérdésünk. Cselekedetünkkel kötelezhetjük-e Istent? Siratásunk és önmegtartóztatásunk hat-e automatikusan az Úrra? A bételiiek vajon miért küldtek követeket kérdésükkel a böjt és a gyász kifejezésének alkalma miatt a papokhoz és prófétákhoz? Talán a hazajövetel miatt idejétmúlnak gondolták? Lehetséges. Az viszont biztos, hogy ha a formásokat elhagyja is valaki, akkor sem változik meg az Úr igéje, amit az igazságos ítéletről, az egymás szeretéséről, az irgalomról, a sanyargatásról és az egymás elleni gonosz tervezgetésről mondott. Mi emberek semmivel sem tudjuk Istent sem kötelezni, sem kényszeríteni, sem pedig automatikusan elvárni tőle azt, amit szeretnénk. Ellenben ha mi hallgatunk rá, akkor Ő is meghallgat minket. Amennyiben pedig nem figyelünk, hátat fordítunk, bedugjuk a fülünket, és nem hallgatunk rá, akkor Ő sem hallgat meg, még ha sírunk, gyászolunk és böjtölünk is. Van azonban egy közbenjárónk, Jézus, aki mindenben tökéletes volt. Róla ezt mondta az isteni szó: *„Ez az én Fiam, akit kiválasztottam, reá hallgassatok!”* (Lk 9,35)

„De most már nem leszek olyan a megmaradt néphez, amilyen azelőtt voltam – így szól a Seregek Ura.”

(11. v.)

Mi mást várna az Atyaisten szeretetét ismerő ember, mint azt, hogy akitől függ minden, Ő újból jóságos, szeretetteljes és gondoskodó legyen. Olyan, mint azelőtt, vagyis a megbántása előtt volt. Zakariás népe megnyugodhatott, mert Isten szánalomra indult, s kegyelmébe fogadni, szeretni és áldani akarja a népét. Ez Isten érzése és döntése, nem pedig a nép cselekedeteinek az érdeme vagy következménye. Csodálatos az, hogy ilyennek ismerhetjük az Urat, mert ez minden körülmények között reménységet adott, ad és adni fog azoknak, akik bármilyen fogságban vannak, szenvednek és semmit sem ért az, amit kerestek. Ugyanakkor kijózanító figyelmeztetés azoknak, akik úgy beszélnek, hogy: „Jaj mi lesz majd azután... ha én már nem leszek, vagy ha mi már nem leszünk?” Ez a gondolkodás az ige ismeretében káromlás, mert a Krisztusra épített anyaszentegyházon a pokol kapui sem vehetnek diadalmat. Szerinted van lehetetlen? *„Az embereknek lehetetlen, de Istennek nem, mert Istennek minden lehetséges.”* (Mk 10,27) Mit gondolsz? Ideje van már egyedül őbenne és mindent őrá bízni?

Ajánlott igeszakasz: Mt 16,13–20; Mk 10,17–27

„Ezt mondja a Seregek Ura: Eljönnek még a népek és a többi város lakói, és az egyik város lakói elmennek a másikba, és ezt mondják: Gyertek, menjünk el, könyörögjünk az Úrhoz, folyamodjunk a Seregek Urához! Én is megyek!” (20–21. v.)

Úton vagyunk. Jó úton vagyunk? Meghoztuk már a döntést, hogy menjünk és könyörögjünk a Seregek Urához azáltal, aki kiengesztelte a bűn miatt haragvó Istent? Kigondoltad és eldöntötted már, hogy a keresztfához mész, mert máshol nem lelhetsz nyugodalmat lelkednek? Van-e, akit biztathatsz, hogy veled együtt menjen el ahhoz, aki minden megfáradtat és megterheltet hív magához? Csodálatos az Úr ígérete, és gondja is volt rá, hogy beteljesítse. Megtette ezt a babiloni fogság után, megtette ezt a népek között is, ébredést, vagyis Istenhez fordulást adva egy-egy háború után. Mert a megtérők szíve és a gondolata a hívással van tele azok felé, akiket szeretnek és/vagy ismernek. Az Úr Jézust megismerő ember ragaszkodik hozzá, és örömmel beszél róla másoknak. Többé nem az számít elsődlegesnek, ami addig meghatározta, hanem a megváltott ember öröme. Legyél ebben is gyermekivé, aki a Jézusban kapott örömét szívesen megosztja másokkal. Légy örömondó békekövet! Hirdesd: a Szabadító elközelített!

51. hét

„Sokakban meghidegül a szeretet...” (Mt 24,12)

57 éves. Hajléktalanságig süllyedt, a temetőben húzta meg magát. Felmenő ágon apja, nagyapja iszákos volt. Indulatait – akárcsak apja – sosem tudta kordában tartani. „14 éves voltam – mondja –, amikor a törvényszéken választanom kellett apám vagy anyám között. Apámat választottam, mert féltem tőle... de most értettem meg, hogy miért haragudtam anyámra egész életemben: csak félszájjal mondta, hogy menjek hozzá. Nem éreztem, hogy akart volna igazán.”

Amikor néhány hét múlva újra találkoztam ezzel a férfivel, újságolja, hogy a vasárnapi ige megfogta. Nem tudja mi történik, de jön, hogy mosolyogjon, öröm van benne, és felszabadult.

Imádkozom, hogy gyökeres és tartós változást hozzon számára az, aki azért jött, hogy örömünk teljes legyen... És aki őt fenntartás nélkül, el nem múló szeretettel szereti!

R. Szabó István lp.

„Mária pedig ezt mondta: Magasztalja lelkem az Urat, és ujjong az én lelkem megtartó Istenemben.”
(46–47. v.)

Erzsébet prófétál, amint meglátja Máriát, akiben felismeri Isten kiválasztottját. A Mária szívéből feltörő istendicsőítés, a „Magnificat”, mintegy válasz az Erzsébet Isten által ihletett megnyilatkozására. Isten és szolgálólánya jelenlétében Mária élete gyógyul, és dicsőíti azt, aki őt megalázottságából is kiemeli.

Amikor egy közel ötven éves férfi beköltözött a magyarórdi Terápiás Otthonba, életében először mondta ki és tárta fel mások előtt élete nagy fájdalmát: 5-6 éves korától kezdődően, édesanyja többször is mondta neki, hogy nemkívánt gyerek és „bárcsak eltételek volna születésed előtt”. Ez pedig elviselhetetlen teherként nehezedett rá, nagy valószínűséggel ebben (is) gyökerezik iszákossága.

A megváltottak közössége, az Egyház, elhívásánál és megbízatásánál fogva rendelkezik a terápiás közösség ismérveivel. Hiszen a testvéri közösségben épülni és gyógyulni lehet.

Szolgálatoddal hozzájárulsz-e ahhoz, hogy a szentek közösségében épüljenek emberek és dicsőíttessék az Úr?

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 103.

„A veled kötött szövetség véréért szabadon bocsátom foglyaidat a kiszáradt kútból.” (11. v.)

Jeremiásnál olvassuk, hogy Isten népe elhagyta az élő vizek forrását és megásta saját (repedezett) kútjait.

Az egykoron hazát alapító elődeink áttértek a kereszténységre, majd elkezdődött az egyházi intézményrendszer kiépülése. Fenntartásához pedig egyre nagyobb anyagi fedezet kellett. Évszázadokon át plébániák, apátságok, kolostorok bevételi forrását képezte a bortermelés és a bor értékesítése. Ebből kifolyólag királyi rendeleteknek és zsinatoknak kellett újra és újra az egyház által működtetett kocsmák ügyeivel, a papok és a lakosság körében egyre inkább elterjedő iszákosság kérdésével foglalkozniuk.

Sok áldásban lehet részünk a jól kiépült egyházi intézményi hálóban. Kérdés: hűek vagyunk-e eredeti küldetésünkhöz? Az evangélizáció, a tanítványozás, a lelki közösségépítés eszközeiként működtetjük-e ezeket?

A Krisztus szeretetének foglyaiként legyen számunkra Ő az élő víz forrása, hogy Istenünk, Jézus véréért, általunk is szabadíthasson ki sokakat a száraz, repedezett falú kút(ak)ból.

Ajánlott igeszakasz: Jer 2.

„Rátekintenek majd arra, akit átszúrtak, és úgy gyászolják, ahogyan az egyetlen gyermeket szokták, és úgy keseregnek miatta, ahogyan az elsőszülött miatt szoktak.” (10b. v.)

Bach „Máté passió”-jának Erbarme dich... (Irgalmazz nekem, Istenem, könnyeimért) kezdetű áriája oly magasztos, hogy Yehudi Menuhin, a világhírű hegedűművész és karmester, a világ legszebb hegedűre írt darabjának tartotta. Zagajewski, lengyel író, költő pedig „az európai zene középpontjának és szintézisének” nevezte. Ebben a mesterien megkomponált áriában Péter bűnbánatát és keserves sírását hallhatjuk, ahogy azt Bach elképzelte.

Péter megújulása, önfeláldozó és hűséges apostollá válása a gyáson keresztül vezetett. El kellett temetnie végérvényesen elbukott, áruló, Jézus-tagadó önmagát. Összecsuklott, amikor felismerte, hogy ő már a keresztre feszítés előtt megváltója életére tört.

Amint egykoron a nép feltekintett a rézkígyóra és megszabadult a kígyómarástól és a haláltól, ugyanígy, aki feltekint Isten egyszülöttjének keresztféjére, megmenekül. Ez egyszerre gyász és fenséges ünnep. Hála neki!

„Mert összegyűjtök minden népet, hogy harcoljanak Jeruzsálem ellen (...) De az Úr harcba száll majd azokkal a népekkel...” (2–3. v.)

1989-ben ezen a napon Bush elnök elrendelte az „Igaz ügy” hadművelet elindítását Panama ellen. Az „Igaz ügy” az éppen hatalmon lévő panamai elnök megbuktatását, másfelől pedig a Panama-csatorna fölötti kontroll biztosítását tűzte ki célul. Azonban ez a hadművelet nemzetközi fórumok ellenszenvét vonta maga után, mert az Egyesült Államok indítékai és akciója nem volt annyira „igaz ügy”, mint amilyennek be volt állítva.

Azonban Isten népének elhívása mindenekelőtt Isten ígéjének megismerésére és az Úrnak való engedelmességre szól. A mi „igaz ügy”-ünk nem kevesebb, mint az egyedül Igazban való hit és önzetlen szolgálat, és mindaz, ami ezzel együtt jár. Az Úr ellenségei a mi ellenségeink, azaz nem országok, népek, nemzetek, hanem nekünk az ördög munkáival van dolgunk. Megváltottjai az „ő szeme fénye” és Őt bántják, akik az övéit bántják.

Legyen áldott a mi Urunk, hogy harcba száll az övéiért és az ő dicsőségére diadalra vezet bennünket.

Ajánlott igeszakasz: 2Móz 14.

„Szeretlek benneteket – mondja az Úr. De ti azt kérdezitek: Miből láthatjuk, hogy szeretsz minket? Abból, hogy Ézsau testvére volt Jákóbnak – így szól az Úr –, mégis Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem.” (2–3a. v.)

Ismerek egy idült alkoholista és játékfüggő férfit, akit a családja mint beszámíthatatlant, teljesen kihagyott az örökségből és megfosztotta jogos tulajdonrészétől. Csakhogy ez az ember eljött terápiára, felépült és új életet kezdett. Aztán meg jogi úton kellett érvényt szereznie annak, ami neki jár az örökségből.

Azt szoktuk mondani, hogy Isten szereti az embert, de gyűlöli a bűnt. Itt azt olvassuk, hogy Isten szeretete nem terjed ki Ézsaura. Bár Ézsau kicsikart egy áldás(félét) apjától, az nem mérhető Isten gyermekei számára tartogatott áldásaihoz: „fegyvered éltet, öcsédet szolgálod.” Mit jelentsen ez? Büntetlenül nem lehet hátat fordítani az Úrnak és az ő áldásainak.

Az ézsauai lelkületből egyetlen esélyünk van Isten szeretetének vonzáskörébe kerülni és az örökséget visszaszerezni: a Jézus Krisztus áldozatának való elfogadása által. Az Atya szereti Jézust és mindazokat, akik őbenne vannak!

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy örököstársaid lehetünk!

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 27.

„A fiú tiszteli atyját, a szolga az urát. Ha én atya vagyok, miért nem tisztelnek? Ha én Úr vagyok, miért nem félnek engem? – mondja a Seregek Ura nektek, ti papok, akik megvetitek nevemet. Ti ezt kérdezitek: Mivel vetettük meg nevedet?” (6. v.)

A 19. században egy finn bandita úgy edzette embereit, hogy feleségeiket a hátukon kellett cipelniük és közben akadályokat legyőzniük. Mindezt, hogy felkészültek legyenek nők elrablására. Az utóbbi évtizedekben ez a legenda világversennyé nőtte ki magát, a győztes pedig annyi sört kap, ahány kiló a felesége.

Jó móka lehet mindez, de vajon mennyit nyom a latban maga a házasság? Mit jelent ma az „egymás terhét hordozzatok” szentsége, szépsége? Nem mellesleg: a finnek a válások világgranglistáján élbolyban vannak.

Az Istentől elhidegült ember már mindent a szórákozás tárgyává tesz. Egy amerikai gyülekezetben a lelkészek amerikai focistáknak öltöztek és egyikük a gyülekezet közönsége felé rúgta a Bibliát.

Isten számon kéri papjaitól, újszövetségi vonatkozásban a „királyi papságtól”, vagyis mindannyiunktól, az iránta való hűséget, az áldozatokban való szentséget.

Kérdezd meg az Urat, hogy rendben vagy-e az Úr előtt? Nincs-e valami hamisság benned, amelyet talán észre sem veszel?

„Mert a pap ajkai őrzik az Isten ismeretét, és tanítást várnak szájából, hiszen a Seregek Urának követe ő! De ti letértetek erről az útról, és tanításotok miatt sokan elbuktak. Megrontottátok Lévi szövetségét – mondja a Seregek Ura.” (7–8. v.)

Meglátogattam egy amputált lábú ismerősömet. Mondja: sokszor „fáj” a (hiányzó) lába. A fantomfájdalom nem elszigetelt jelenség.

Ez az ígérés viszont figyelmünket a fantomisten-tiszteletre irányítja. Isten szemében a papok megjátsszák magukat, „szolgálatuk” gyalázatos. Van a templomban program, (majdnem) minden az előírások szerint történik, de semmi köze Isten igaz imádatához. A papok áldása átokértékű, minden lényegtől kiürült „szolgálatuk” a hívek hitbeli leépítését munkálja. Van jelenlét, de nincs élet.

A közelmúltban egy erdélyi gyülekezet elöljárói megtiltották saját egyháztagsaiknak, hogy egyházi épületben imaórát vagy bibliaórát tarthassanak, mondván: a faluban és a gyülekezetben erre nincs igény. Mekkora lehet a sötétség, amikor egy gyülekezet leminősíti önmagát egy kulturális vagy hagyományőrző egyesület szintjére? Ilyenként a tanítás nem több „lelki fröccs”-nél, amelyből hiányzik az örömhír átformáló és szolgáló közösséggé kovácsoló ereje.

Uram, irgalmazz! Krisztus, kegyelmezz!

52. hét

„Mert Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözljön a világ általa. Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt Isten egyszülött Fiának nevében.” (Jn 3,17–18)

Füle Lajos: Menedékem

Múló időm, Uram, Teremtőm, csak forgács az időtelenből.
A véges út, a földi pálya a teremtés hasadt szilánkja.
Hogy is lehet, hogy e szilánkot jelenléteddel így megáldod?
S a halandó emberi lelket hatalmaddal újjá teremtet?
Köszönöm, hogy hinni, remélni én is ide jöhettem: élni!
S földi időm, ha itt letelne, kaput nyitsz az időtelenbe,
mert a múlás csalóka látszat, mert hatalma nincs a halálnak
azon, akit Krisztusa éltet! Menedékem: az örök élet!

Nyugdíjas koromban egyre inkább gondolok a múltó időre. Ám én is hiszem, hogy nincs a halálnak hatalma azon, akit Krisztusa éltet! Te hiszed-e?

Csomai Árpád ny. lp.

„Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki.” (68. v.)

Zakariás énekét olvashatjuk a napi igében. Istent magasztalja, mert „meglátogatta népét”. Már rég nem volt szava, üzenete Istennek a népe számára. Pedig a pusztai vándorlás alatt csodákon át vezette őket. Ételt, italt adott nekik, a keserű vizet édessé tette, a mérges kígyóktól megmentette azokat, akik a réz póznára feltekintettek, stb. Bevitte őket az Ígéret Földjére. Mégis sokszor méltatlankodtak. Sokszor engedetlenek voltak Istennel szemben. Bálványisteneket imádtak, annak ellenére, hogy Isten választott szolgái, a próféták által intette őket. Minden hiába történt? Volt idő, amikor vissza-visszatértek az Úrhoz, de aztán újra a bűn mélységébe süllyedtek. Aztán Zakariás felesége, Erzsébet áldott állapotba kerül. Már ez is csoda, hiszen öregek. Amikor pedig megszületik Keresztelő János, Zakariás áldja az Urat, Izráel Istenét, mert ebben meglátja, hogy Isten meglátogatta az ő népét.

Mi tudjuk-e áldani Istenünket az ő kegyelméért?

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 136.

„Könnyel öntözték az Úr oltárát, sírtok és sóhajtoztok, mert nem tekint már az áldozatra, és nem fogadja kegyelmesen tőletek.” (13. v.)

Milyen a mi életünk? Éppen most, ebben az adventi időszakban. Lehet, hogy mi is akképpen vélekedünk, mint a választott nép. Miért nem tekint az áldozatunkra, a szolgálatunkra? Pedig mi mindent megteszünk - mondják sokan. Imádkozunk, templomba járunk, adományozunk az Úr dicsőségére, stb. Mégsem segít az Úr?

A próféta a nép Istenhez való viszonyát a házastársa életével hasonlítja össze. Ifjúkori feleségeiket megcsalták, elhagyták sokan. Éppen így hagyták el az Urat is, Istenüket. Hát csoda, ha Isten is elfordul tőlük?!

Nézzük meg, hogy milyen a mi életünk! Nem úgy viselkedünk-e mi is, mint egykoron Isten választott népe? Igaz ugyan, hogy imádkozunk, de leginkább csak kérünk. Sokszor hiányzik a hála és a dicsőítés az imádságainkból. Vasárnaponként templomba megyünk, de meg is tartjuk Isten ígését, vagyis a hallott ige szerint élünk? Mennyit áldozunk pénzünkből, időnkből az Isten dicsőségére?

Ebben az adventben csendesedjünk el, és rendezzük az életünket a mi Urunkkal, hogy áldott legyen a várakozásunk és az életünk.

„Én majd elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat, Hamar eljön templomába az Úr, aki után vágyódtok, a szövetség követe, akit kívántok. Jön már! - mondja a Seregek Ura.” (1. v.)

Milyen kegyelmes az Úr Isten! Megígéri, hogy elküldi az ő követét, és hamar eljön templomába az Úr. Isten tudja, hogy nagyon várják már Őt. Vágyódnak utána.

Bár a nép értetlenkedik, és nem akar megtérni, nem tartja meg az Úr rendelkezéseit, Isten mégis szelíden kéri őket, hogy térjenek hozzá és Ő is hozzájuk tér. Ne akarják becsapni Istent a tizedeikkel, a fogadásaikkal, mert Istent nem lehet becsapni. Ha az Úr parancsolata szerint élnek, akkor megáldja őket. A Seregek Ura most is szereti népét. Isten nem változik meg, mint az ember. Isten gazdagon megáldja földjeiket bő terméssel, és a környező népek is megláthatják, hogy milyen gyönyörűvé teszi Isten az országukat.

Tudom, hogy mi is várva-várjuk az Urat, de vigyázunk, mert Isten a mi szíveinket vizsgálja. Istent nem lehet becsapni. Pedig sokan képmutató módon élnek. Embereket becsaphatunk, de Istent nem! Térjünk hát hozzá, hogy Ő is hozzánk térhessen!

december 24. szerda Mal 3,13–24
Jézus születése estájének ünnepe

*„Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt
eljön az Úr nagy és félelmetes napja.” (23. v.)*

Istennek gondja van az ő népére. Az Úr eljövételének nagy és félelmetes napja lesz - mondja Malakiás, de Isten elküldi Illés prófétát, hogy a megtérést munkálja az emberek szívében. Megtérés nélkül valóban félelmetes az Úrnak eljövele. Illés helyrehozza az emberi kapcsolatokat. Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy ne sújtsa pusztulással a földet.

Érdemes megszívlelni ezt. Sok „Illés” munkálkodik ma is a családokban és Isten nagy családjában, az Anyaszent-egyházban. Áldott munkát végeznek, mint az egykori Illés. Ám Isten tudja, hogy a mi emberi munkánk, szolgálatunk nem mindig helytálló. Szükséges az ő Szentlelkének a segítsége és szükséges, hogy tanuljunk. Kitől-mástól, ha nem az Úr Jézustól!

Áldott legyen az Úr, hogy nemcsak Illést küldte el, hanem egyszülött Fiát, aki életet hozott és hoz mindnyájunk szívébe. Áldott szentestét!

Ajánlott igeszakasz: Ézs 9,1–6

„Kihirdetem az Úr végzését. Ezt mondta nekem: Az én fiam vagy! Fiammá fogadtalak ma téged!” (7. v.)

Karácsony első napján próbáljuk megérteni ezt a zsoltárt. Hogyhogy fiává fogadta Őt az Úr? Hiszen a megkezesztelése alkalmával nem így szólt a mennyből aláhangzó isteni szó: *„Ez az én szerelmes Fiam, akiben gyönyörködöm!”* (Mt 3,17) Vagyis Isten Őt nem Fiává „fogadta”, hanem öröktől fogva az is volt, és ma is az. Akkor hogyan értsük az igét a Zsolt 2,7-ből? Itt a földi király koronázásáról van szó, aki a koronázáskor Isten fiává lett mint örökbe fogadott. Ezt hirdették ki a koronázáskor. Felolvasták ezt, és a király Isten nevében teljhatalommal ruháztatott fel.

Nos, így már érthető. Jézus Krisztus Isten Fia, az első karácsony alkalmával mint kisdéd született, és mint kisdéd jött el e földre. Ám már akkor is nyilvánvaló volt, hogy bár kis gyermek, mégis királyi méltósága van. Jönnek is a pásztorok és a keleti bölcsek, hogy tisztességet tegyenek előtte, és ajándékot hoznak neki.

Tulajdonképpen mi vagyunk Isten fogadott gyermekei Jézus Krisztus által, aki teljhatalommal kormányoz és megtart bennünket a maga országában.

„Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel.” (29. v.)

Ki az, aki ilyen nagy békességgel tudja elmondani az ígét, amit Simeon így fogalmazott meg? Csak az, aki *„igaz és kegyes ember volt, várta Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta.”* (Lk 2,25) Simeon ezért tudott ily boldogan megszólalni még akkor is, amikor már fél lábbal a sírban volt - ahogy mondani szoktuk.

Vajon mi törekszünk-e arra, hogy meglássuk Üdvözítőnket, Vigasztalónkat, Megtartónkat? Komolyan vesszük-e a karácsonyi ünnepeket? Azért vágyunk a templomba, mert mi is látni szeretnénk lelki szemeinkkel a mi Üdvözítőnket? Hiszen nekünk is szükségünk van a vigasztalására! Annyi fájdalom, gyász, gond van az életünkben! Jöjjünk hát Jézushoz, hogy „meglátva” Őt a karácsonyi ígében és máskor is, valóban áldott legyen a vele való közösségünk. Öleljük át lélekben imádkozva és készüljünk békességgel a vele való további találkozásokra és a majdani mennyei találkozásra, hogy örök karácsonyunk legyen.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 40,1–11

„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt és Isten volt az Ige.” (1. v.)

„János evangéliumának első fejezete a legdöbbenesebb és legmegragadóbb és lélegzetelállítóbb ‘Vallásos’ gondolatépítmény, melyet valaha ember végig gondolt és leírt.” (Gyökössy Endre).

Magam is mindig rácsodálkozom erre, amint János ilyen tömören fogalmazza meg Jézus Krisztus születését. Az ige héberül: Memre, görögül Logosz sokkal többet jelent, mint amit mi emberi ésszel el tudunk képzelni. A zsidó ember számára ez a szó (Ige) Isten Lelkét, bölcsességét, értelmét jelentette. Ez a szó magát Istent jelentette. Isten választott népe évszázadokkal ezelőtt ismerték az Igét és annak hatalmát. Ki hát ez az Ige: Maga Jézus Krisztus. Őbenne öltött testet az Ige, az Isten. Vagyis Vele Isten bölcsessége, ereje, Lelke, hatalma jött el, aki minden kezdetnek kezdetén volt már. Ilyen egyszerűen és mégis sokat mondóan csak az Isten Lelke által vezetett János apostol tudta megfogalmazni a karácsonyi csodát: Megszületett Isten egyszülött Fia, a világ Megváltója, aki öröktől fogva volt és örökké lesz. Nekünk is, a miénk is!

53. hét

„Az ifjakat ugyanígy intsd, hogy legyenek józanok mindenben; te magad légy példaképük a jó cselekedetekben, mutass nekik a tanításban romlatlanságot és komolyságot.” (Tit 2,6–7)

Miskolcon a Lévy gimnáziumban és a Deszkatemlomban több hiteles hívő fiatal és fiatal felnőtt építette a hitemet. Ők példát adtak nekem, szerettek, tanítottak, Krisztus világosságát hordozták, amivel odaszerettek magához a Világossághoz. 2021 óta végzek lelkeszi szolgálatot, tizennégy hónapja pedig teljes állású iskola-lelkészként szolgállok egy református általános iskolában. E mellett a Pestszentimrei Református Egyházközségben végzek ifivezetői és fiatal felnőtt házi csoport vezetői szolgálatot. E Tituszhoz intézett intelem szerint látom az én elhívásomat is: az ifjaknak legyek példa, tanítsam, intsem, szeressem őket. Ahogy én is kaptam Istentől mások példája által, úgy én is adjak – nem a magaméból, hanem a mérhetetlenül szerető Krisztuséból. Hiszen testvére vagyok az én „példáimnak” és azoknak is, akiket Isten az én szolgálatom által szólít meg.

Tokodi Konrád lp.

„Ő tanúként jött, hogy bizonysgot tegyen a világosságról.” (7a. v.)

Az év utolsó hetére egy olyan igeszakaszt kapunk Istentől, mely önvizsgálatra hív és egy meghitt, bensőséges békességet fed fel előttünk. Ennek első igehelye egy tanút ad elénk. Ez a tanú volt az, aki sokaknak a szívét elkészítette a Világosság befogadására. A mai napig vannak emberek, akik Keresztelő János nyomába lépve tanúságot tesznek. Nem magukat hirdetik, hanem szeretetükkel, hitelességükkel, őszinteségükkel kinyitják a szíveket és az elméket. Nem önmagukra, hanem Jézusra, a világ világosságára mutatnak. Általa lettek olyanná, akinek jó a közelében lenni. Neked van ilyen tanú az életedben? Ki az? Egy nagymama, egy szülő, egy barát, egy fura szent „bolond”? Mikor és hogyan láttad meg benne azt a világosságot, ami Jézushoz vonz? Tudd, hogy az Isten rendezte azt, hogy ő az életedben tanú legyen. Miért? Mert tanúk által jelenti ki magát. Találkoztál már azzal a Világossággal, akiről írhat az ige? Ma köszönd meg Istennek a te tanúdat, tanúidat, és kérd, hogy téged is tegyen Jézus Krisztus tanújává.

„Akik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazoknak, akik hisznek az ő nevében.” (12. v.)

Érdekes szó nyelvünkben a befogadás. A befogadás, adás. Akit befogadok az otthonomba, házámba, azt én vendégül látom, tehát szívességet teszek neki. Így amikor elhangzik a sokat hallott mondat: „fogadd be Jézust a szívedbe”, valójában kicsit olyan, mintha mi tennénk neki egy gesztust, egy szívességet. Ő befogad minket, erről holnap lesz szó, mi viszont a köznyelvi értelemben nem „befogadjuk” őt a szívünk otthonába, mert a görög szó (lambanó), ami az igében van, a megragadásról, elnyerésről, elfogadásról szól. Így ez a szó Jézussal kapcsolatban a mi részünkről csakis az elfogadást jelentheti. Elfogadni Őt, mint Isten ajándékát. Elfogadni mint aki meglátogat téged és megajándékoz a megváltással, bűnbocsánattal, örök élettel, Isten szeretetével. Ne úgy gondoljunk Jézusra, mint aki az ajtó előtt toporog várva, hogy beengedjük, hanem úgy, mint dicső Királyra, aki meglátogat és még nagylelkűen meg is ajándékoz minket. Fogadjuk őt hittel és alázattal. Azt a dicső királyt, aki nem megítél, amikor belép, hanem megölel, és azt mondja: *„most lett üdvössége ennek a háznak.”*

Ajánlott igeszakasz: Lk 19,1–10

„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” (14. v.)

Szívemhez az egyik legközelebb álló ez az igevers. Tegnap szó volt arról, hogy mi elfogadjuk Jézust, ő pedig befogad minket. Ahogyan pedig ő befogad minket, az egészen egyedi: közénk költözik. Testté lett, tehát bevonódott mindabba a nehézségbe, szenvedésbe, kísértésbe, amin mi napról napra átmegyünk. Közöttünk lakott. Ez a „lakott” szó azonban helyesebben fordítva így hangzik: közöttünk sátorozott. Annyira szemléletes ez a kép! Képzeljünk el egy olyan élményt, amikor valakivel sátoroztunk. Az éj hidege, a nap melege minden egymással egy sátrat megosztó embert egyaránt ér. Ha beázik a sátor, mindegyikünk cucca vizes lesz, ha hangyák vannak, közösen bosszankodunk. Jézus közénk jött azért, hogy „összesátorozott” velünk. Ilyen hétköznapi módon látták a tanítványok kegyelmét és az igazságát. Mi is a hétköznapi életünkben tapasztalhatjuk meg vezetését és szeretetét. Aki vele „sátorozik”, az a mennyországban lakik. A mennyország teljessége pedig a miénk lesz, amikor Jézus visszatér teljes dicsőségében!

„A Libánon ugrál miatta, mint egy borjú, és a Szirjón, mint egy bivalyborjú.” (6. v.)

Ez a zsoltár költői eszközökkel írja le Isten semmivel sem összehasonlítható erejét. A Hermón (itt Szirjón) és a Libánon a legnagyobb hegyek voltak, amiket ismertek az izráeliek. Nagy és rendíthetetlen sziklák. Az Isten a legkeményebb és legnagyobb természeti jelenséget is gyermeki játszadozásként írja le. Ilyen az ő hatalma: a legkeményebb szívet is gyermekivé lelkesíti a vele való kapcsolat által. A meglepő az, hogy eredetileg ez a zsoltár egy Baál és Marduk bálványokat dicsérő ének volt a pogány népeknél. Amikor Isten népe elfoglalta Izráel földjét, azt mondta: ez az ének tévedés... Nem a bálványok, nem is az ajándékok (termékenység, termés, eső) bírnak ilyen erővel, hanem csakis maga az ajándékozó! És íme az ének újraíródott: imádsággá, zsoltárrá lett. Tudd, hogy minden öröm és áldás forrása Isten! Téged az idén Istennek milyen ajándékai örvendeztettek meg? Ha vele zárod és vele kezded az új évet, meg fogod élni Isten hegyeket mozgató hatalmát és szeretetét, amely megáld békességgel téged is. Ámen!

Ajánlott igeszakasz: 2Pt 1,2–3

BEVEZETÉSEK A BIBLIAI KÖNYVEKHEZ

Bevezetés Mózes IV. könyvébe

Mózes IV. könyvének az elfogadott latin címe: Numeri. Ez számokat, számadatokat jelent, és az 1–2. részben, továbbá a 26. részben leírt népszámlálásra vonatkozik. Bár az említett részeken kívül a népszámlálásnak különösebb jelentősége nincs, mégis a könyv fontos témájának látszik. Akár katonai, akár kultuszi adófizetési szándékkal történt ez a számbavétel, adataival azt az üdvtörténeti szempontból fontos tényt illusztrálja, hogy az Egyiptomban nagy néppé növekedett Izráel indult el vándorló útjára, és ez tartalmilag hozzá is kapcsolja könyvünket az Exodus könyvéhez.

Amikor viszont a népszámlálás kapcsán arról olvasunk, hogy milyen biztosított menetben vándorolt Izráel népe a pusztában (2. r.), akkor ez azt jelzi, hogy a könyv igazi tartalma a pusztában való tartózkodás lesz. Ezt jelzi könyvünk héber címe is, amely a legelső vers legfontosabb szavát emeli ki: bammidbár = „a pusztában”. Az első vers a tekintetben is az Exodus könyvéhez kapcsolja a Numeri könyvét, hogy pontosan megmondja, mikor kezdődnek a benne leírt események: egy hónappal azután, hogy a Sinai-hegy tövében a kultuszi berendezés elkészült.

A Numeri tartalma nagyon változatos. Alapjában véve történeti mű, a keretnek megfelelően 38 év történetét írja le, miközben az Exodusban előfordult történetek némelyikét megismétli. A benyomásunk azonban a könyv végig-

olvasásánál az, hogy e 38 év nagyobb része a Sinai-félsziget északkeleti részén levő Kádes-Bernea oázisa körül telt. A 33. rész ugyan ad egy részletes útirányt, felsorolva a vándorlás állomásait, anélkül azonban, hogy megmondaná, mennyi időt töltött egy-egy helyen Izráel népe. A pusztai tartózkodás mindenesetre egy nemzedékváltás időtartamának felel meg, s ezt a hosszú várakozási időt a 13–14. rész azzal magyarázza, hogy Izráel megrettent a honfoglalásnak reá váró nehéz küzdelmeitől, ezért büntetésből ki kellett hálnia az Egyiptomból kijött, még gyáva nemzedéknek, hogy átadja helyét egy bátrabb, a nélkülözésekben megedződött és szabadsághoz szokott új generációnak. Ez a második generáció rajzolt ki tehát a pusztából, s felmérve a lehetőségeket először a Jordántól keletre eső területen vetette meg a lábát. Mindezeknek a leírásában van több régi hagyományanyag, a 21:14 még egy igen régi írott forrást is említ, Az Úr háborúinak a könyvét. Az egész könyv túlnyomó része azonban papi szemléletű, végső megfogalmazásban is a papi írói kör műve. Mózes mellett is majd mindig ott áll a leírásban Áron, illetve később a fia, Eleázár főpap. A történeti részek közé bedolgozott törvényi anyag is nagyobbrészt kultuszi, egyes pontokon a Leviticusra emlékeztet.

A Numeri teljes tartalmát rendszerint három fő részre szokták osztani:

Az 1–10. rész még a Sinai-hegy környékén történeteket, a népszámlálást és különböző kultuszi intézkedéseket írja le.

A 11–20. rész adja elő a továbbvándorlást a Párán pusztájába, majd a kádesi tartózkodás viszontagságait.

A 21–36. rész a Jordánon túl folytatott harcokról, valamint

a meghódított területek felosztásáról szól, közbeiktatva egy rövidebb istentiszteleti rendtartást.

Ebben a szakaszban olvasható a könyvben leírtaknak szinte csúcspontját képező Bálám-történet és jövődölés-sorozat (20–22. r.). E nagy vonalakban történő tartalmi felosztáson belül sok és változatos tartalmú mozaikrészlet van, amelyek végül is együtt jól érzékeltetik, hogy mennyi mindenben kellett keresztülmennie Izráel népének a pusztában, míg elérkezett az ígért földjének határáig. Eközben kitűnik az is – éppúgy mint az Exodus könyve történeteiből –, hogy Mózesnek milyen roppant erőfeszítéssel kellett vezetnie és olykor bátorítással, olykor fenytéssel kézben tartania a reábízott népet.

(tömörítve a Jub.Kommentárból GyJ.)

Bevezetés Ezékiel próféta könyvéhez

Ezékiel prófétai tevékenységének ideje és helye

Ezékiel könyvében 14 időmeghatározás maradt ránk. A könyvben található dátumok többsége megbízható, helyenként kisebb javítás szükséges. A korábbi kutatók közül néhányan úgy gondolták, hogy Ezékiel előbb Palesztinában, később pedig a babiloni fogságban hirdette a rábízott üzenetet. A fogságban élő nép vénei kértek tőle tanácsot. Jeruzsálemről annyit tudott, amennyit már a deportálás előtt tapasztalt, és amennyit az onnan érkező hírekből megtudhatott. Ezékiel a Kebár-csatorna mellett fekvő Tel-Abibban lakott. Már ez a név is mutatja, hogy a júdai foglyok feladata a lerombolt városok lakhatóvá tétele és a hozzájuk tartozó földek megművelése volt. A Kebár-

csatorna vize segítette a földművelést. A foglyok egy tömbben élhettek, ami nagy különbség volt az asszír fogsághoz képest: ott ui. szétszórták a népet, hogy olvadjanak be a birodalom népei közé. Babilóniában sem volt könnyű a helyzet, de kemény munka árán mégis megmaradhattak.

A történelmi háttér

A Kr. e. 7. évszázad nagyobbik felében Júda asszír uralom alatt élt, ekkor szabadon áradhattak Júdába az asszír vallások is. De Jósiás király uralma alatt hanyatlani kezdett a birodalom. Ezt kihasználva, Jósiás bevonult az asszír uralom alatt álló északi országországba, Izraelbe. Itt is végrehajtotta vallási reformját. Utána fia, Jójákim lett a király, akinek uralkodói alkalmatlanságáról és bűneiről hű képet ad a Jer 22:11–19. Jójákim helyett 18 éves fia, Jójákin uralkodott, aki családjával és főembereivel együtt megadta magát, hogy Jeruzsálemet megmentse a pusztulástól. Ezékielt ekkor fogságba hurcolták Babilóniába.

A lelki és szellemi háttér

A próféta ismeri az Izrael kiválasztásáról szóló tradíciókat: Ábrahámról, Jákóbról beszél. Ismeri a Nóéról, Dánielről és Jóbról szóló hagyományokat. Ismeri az exodus történetét, Dávid életét és a Sion-tradíciót (a Sion-hegy a föld köldöke, Ez 5:5; 38:12; ez Izrael magas hegye, Ez 20:40; 40:2; itt lesz az Úr hajléka, Ez 37:26–28). Tud arról, hogy Jeruzsálem népessége idegenekből állt.

Ezékielről joggal el lehet mondani az 1Kor 14:32 szavaival: „*A prófétákban levő lélek pedig engedelmeskedik a prófétáknak*”. Könyvében nemcsak az írópróféták hatása

látható, hanem a korábbi idők eksztatikus prófétáinak a hatása is. Ismételten szól az Úr kezéről. Használja az „Úr Lelke” kifejezést, amely az írópróféták korában már kétes értékűvé vált, hiszen az eksztatikus prófétaság kánaáni jelenség volt. Elizeushoz hasonlóan Ezékiel is megkapta a távolba látás ajándékát és véneket fogadott házába. Bálámhoz hasonlóan arra fordította arcát, akiről vagy amiről prófétált.

Az írópróféták hatása is sokszor érezhető Ezékiel könyvében. Az Úr napjáról és a végről szóló prófécia és Izráelnek mint parázna nőnek megjelenítése Hóseás igehirdetésére épül. Ézsaiás elhívási látomása a háttere Ezékiel elhívási látomásának. A gőgös emberi hatalmak megaláztatása beteljesedik mind Isten népének sorsában, mind pedig az ellenséges népeken. Ézsaiástól való a salakról és a borotváról szóló hasonlat: az egyes vezetőrétegek bűneiről szól.

Érthető, hogy az idősebb kortárs, Jeremiás hatása sok helyen látható. Hiszen Jeremiás az otthonmaradottak között ugyanazt hirdette, amit Ezékiel a foglyok között: nem szabad Egyiptom hamis ígéreteiben bízni, hanem hűnek kell maradni a Babilóniával eskü alatt kötött szövetséghez. Azonosan ítélik meg az otthonmaradottakat is: nem ők a jövődő várományosai, hanem a babiloni foglyok. Egyek abban is, hogy a népnek belülről kell megváltoznia. Mindkét próféta harcolt a hamis próféták ellen, Izráelt és Júdát két parázna nővérnek nevezik, a nép vezetőit hűtlen pásztoroknak mondják. Sőt még az ige „megevése” is megtalálható mindkettőjüknél.

Ezékiel prófétai személyisége

Nevének jelentése: „Erősítse az Úr!”. A név az édes-apa vagy az édesanya kívánságát fejezi ki, amely a gyermek születése alkalmával hangzott el. Szüksége van erősítésre Ezékielnek, mert a természete érzékeny, sebezhető, és sok támadás fogja érni. Gyenge, gyarló ember, amit mutat az is, hogy az Úr „emberfiának” szólítja. De az Úr küldte, az Úr jelentette ki magát neki újra meg újra. A víziókat vagy a tényleg feltűnést keltő jelképes cselekedeteket mindig igen világosan megmagyarázza Ezékiel! A történelem Uráról tesz bizonyosságot, Aki igazságos Bíróként megbünteti a földi nagyhatalmak bűneit. Ezékiel személyiségében valóban óriási ellentétek feszülnek. „Ezékiel gondolatai minden stílárius nehézkességük ellenére jól érthetők.

Gondolkozása nem különbözik az egészséges emberekétől. Nem képez érthetetlen új szavakat; mondatai megfelelnek a nyelvtani szabályoknak, a gondolatok logikusan kapcsolódnak egymáshoz, sorrendjük értelmes összefüggést ad.

Eksztatikus érzékenysége ellenére is következetesen és módszeresen gondolkodik. Izzó szenvedély egyesül benne kicsinyes kazuisztikával, merész reménykedés józan valóságérzéssel. Hideg és goromba szavakat mond, de együttérzéssel bánkodik igazak és bűnösök miatt, és jajgat az eljövendő ítélet miatt. Ebben a végletességben személyiségének belső egysége prófétai küldetésének élményén és tudatán alapszik.” (Sellin-Fohrer: Einleitung in das AT. 1969., 455k. old.)

Ezékiel könyvének szerkesztése

Ezékiel könyvének szerkesztése már nem magának a prófétának munkája volt, hanem a hű tanítványoké. Ők annyira hűségesen tolmácsolták Ezékiel tanításait, hogy sokszor nehéz eldönteni egy-egy igeszakasz eredetét: maga Ezékiel írta-e vagy valamelyik tanítványa. Azt is számításba kell venni, hogy Ezékiel ismételten is foglalkozott egy-egy kapott kijelentéssel, és azt olykor némi változtatással újrafoglalmazta. Vannak olyan esetek, amikor Ezékiel szóbeli igehirdetésben közölte a rábízott üzenetet, de egészen biztos, hogy sok mindent maga is írásba foglalt, éspedig igen gondosan.

A könyv szerkezete tartalmi szempontból is fontos.

Az első nagy fő rész, az 1–24. Izráel elleni jövődöléseket tartalmaz a próféta tevékenységének első szakaszából, elhívásától Jeruzsálem elestéig. Itt azt hirdette, hogy az Úr újabb ítélete várható, mert Jeruzsálem lakói továbbra is kultikus és szociális bűnöket követnek el. Ez utóbbiakat Ezékiel a jellegzetes papi gondolkozásmódnak megfelelően vérontásnak nevezi (22. rész).

A második fő rész, a 25–32. az idegen népek ellen mondott prófeciákat tartalmaz. Ezek már a múltban is ellenségesen viselkedtek Izráellel szemben, de különösen is fájdalmas az, amit Jeruzsálem eleste után tettek. A gőgös idegen népek megbüntetése az Úr igazságából következik. Ez a büntetés már rejtett üdvígéret Izráelnek. Az sem véletlen, hogy az ellenséges népek száma éppen hét.

Végül a harmadik nagy egység a 33–48. rész, amely Isten népének szóló ígéreteket tartalmaz, főleg a fogságból

történő hazatérés ígérte. Ez utóbbit azonban összeköti a próféta a belső megújulás ígérétevel. Az új szív mindenkifelett Isten ajándéka; de az embernek magának is törekednie kell rá. Mert nem mindenki juthat vissza az ígért földjére: az Úr egyenként ítéli meg népét, mint a pásztor a juhokat, melyeknek egyenként kell átmenniük a pásztorbot alatt. Ezékiel annyira bízott népe hazatérésében, ami az ő idejében még teljesen irreális reménységnek látszott, hogy a 40–48. részben megrajzolta népe eljövendő életét.

Reménységet adott a fogságban élő népnek, megóvta őket a csüggedéstől és az asszimilációtól, és valóban Isten kijelentését, Isten csodálatos akaratát tartalmazta: azt, hogy Ő népe között akar lakozni.

(tömörítve a Jub.Kommentárból Gyl.)

Bevezetés a Zakariás próféta könyvéhez

Zakariás próféta és kora

Zakariás próféta a babiloni fogságból hazatért júdaiak prófétája volt. Könyvének a kekezéséből látható, hogy kortársa volt Haggeus prófétának. Mindketten buzdítottak a jeruzsálemi templom újjáépítésére, és többször említik a fogságból hazatért nép világi és vallási vezetőit: Zerubbábel helytartót és Jósua főpapot. Zakariás valamivel később lépett fel, mint Haggeus. Folytatója lett a valószínűleg nem sokkal később meghalt Haggeus ténykedésének. Prófétai kitekintése azonban tágabb, kifejezésmódja pedig elvontabb, szimbolikusabb: ő a „korai apokaliptika” első képviselője.

A könyv felirata teljes nevén megnevezi a prófétát: Zakariás Berekjá fia, Iddó unokája. Ezsdrás könyvében azonban csak mint Iddó fia szerepel, ez utóbbi helyen tehát a „fia” kifejezés általánosabb értelmű: leszármazottja. További adatunk nincs a prófétáról. A Biblia ugyan említ még egy Zakariás nevű prófétát Berekjá fiaként is, azonosításuk azonban a hagyományok keveredése miatt bizonytalan, sőt helytelen. A héber megnevezés végén álló „próféta” szó Zakariásra vonatkozik; Iddó a papi rendhez tartozott. Mindamellett Zakariás papi származású próféta, és ezért bizonyára hatással voltak rá a fogságban működő Ezékiel próféciai. Ezékiel hosszasan és aprólékosan foglalkozott a majdani új templommal látomásai során.

Zakariás próféciai az új templommal kapcsolatban viszont nem csak papi, kultuszi érdeklődésűek, jellemző rájuk az eszkatologikus nézőpont: új korszak következik Júdára és Jeruzsálemre, megint nyilvánvaló lesz a Sion dicsősége, seregleni fognak hozzá a népek, igyekezni kell tehát, hogy amikor ez a korszak beköszönt, a templom készen álljon.

Zakariás ugyanúgy átélte a hazatérés utáni évek sok viszontagságát, mint Haggeus: a templom újjáépítésére tett első sikertelen kísérletet, de azt a nagy történeti „földindulást” is, amely Dárius király trónra lépésekor megrázta a nagy Perzsa Birodalmat.

A különböző tartományokban kitört függetlenségi háborúk olyan mérvűek voltak, hogy már-már darabjaira látszott szétesni az óriási birodalom. Bizonyos, hogy a nagy országok, Babilónia, Média, Arménia stb. függetlenségi

harcainak megvolt a hatásuk a kisebb tartományokra, köztük Júdára is. Nagyon valószínű, hogy a Dávid családjából származó Zerubbábel helytartó is tehetett lépéseket a maga hazájában az önállósulásra. Dárius azonban minden lázadó felkelést levert, a felkelőket szigorúan megbüntette, vezetőiket kivégeztette. Nem maradhatott el a felelősségre vonás a kisebb tartományokban sem, és abból, hogy Zerubbábel, akihez pedig nagy remények fűződhettek, egyszer csak nyomtalanul eltűnik a szemünk elől, arra lehet következtetni, hogy ő is a felelősségre vonás áldozata lett. Később már csak egy majdan megjelenő Sarjadékról esik szó, aki egyszer majd a dávidi trón örököse lesz. Addig be kellett érni a helyzet adta lehetőségekkel: a politikailag alárendelt állapotban a „gyülekezet-állam” és a templom építésével, a Babilóniában maradt zsidósággal való kapcsolattartással. Ez Zakariás próféciáinak a történeti horizontja, a megadott dátumok, tehát Kr. e. 520–518 között.

Zakariás próféta könyve

A 14 fejezetből álló próféta könyvnek az első, nagyobb része (1–8.) tartalmazza Zakariás tulajdonképpeni próféciáit. E részekben a vázolt történeti háttér jól látható, azonkívül egy bizonyos szerkezeti egységet biztosít.

Hét titokzatos éjszakai látomás mutatja be Júda és Jeruzsálem, a templom és a gyülekezet jövőendő sorsát és helyzetét: híradás arról, hogy a földön béke és nyugalom van; négy kovácsmester jön, hogy letörjön négy szarvat; Jeruzsálem nagysága megmérhetetlen; a hétkarú lámpatartó és a két olajfa látomása; átok a hamisan esküdő

lopókra; a bűnt megtestesítő nőalakot eltávolítják az országból; négy (harci) kocsi bejárja a földet Isten megbízásából. Ezekhez a látomásokhoz a következő kiegészítések csatlakoznak: Jósua főpap ártatlannak nyilvánítása; messiási sarjadék ígérete; intés és buzdítás Zerubbábelhez; Jósua főpap megkoronázása újabb messiási ígért kíséretében. A befejező két részben azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy meg kell-e még mindig tartani a templom és Jeruzsálem egykori elpusztulásának emlékére tartott böjti gyásznapiakat, tanítást ad a próféta a böjt igazi értelméről (7. r.), illetve a gyász helyére lépő boldog öröm képét festi le jövődőlésében (8. r.).

E gyűjtemény feltehetően a Kr. e. 4. sz. utolsó évtizedeiből való. Az egész gyűjtemény uralkodó hangja az eszkatologikus várakozás. A tetőpontot a 14. részben láthatjuk, amikor egy végső nagy ítélet és Jeruzsálem felmagasztalásának a képe vetődik elénk. E részletek feltehetően a Kr. e. 3. sz. elejéről valók, s ez egyben Zakariás könyve végső formába öntésének az ideje is.

Zakariás könyvének teológiája

A proto-zakariási könyv legjellegzetesebb részletei az 1–6. részben leírt titokzatos látomások. Ezekben Isten bepillantást enged kiválasztottjának abba a jövőbe, amelyet Ő ítéletes vagy üdvözítő szándékkal készít népe és az egész világ számára. Némileg hasonló látomásokról olvasunk más prófétai könyvekben is. Hogy a látomásban közölt kijelentés még csak szándék, amelyet Isten jó előre megmutat a prófétának, azt az is szemlélteti, hogy Isten néha – engedve a prófétai közbenjáró könyörgésnek –

felfüggeszti szándékának végrehajtását. Az eszkatologikus tartalmú látomásoknál a „vég” ugyan nem valami világ vége értelemben veendő, mindenesetre valamilyen korszakváltásra utal. Zakariás egy rendkívül kritikus történeti helyzetben kapta a „végidőre” vonatkozó látomásokat: Lezáródott a fogság ítéletes korszaka, s ezután Júdára és a Sion hegyén álló templomra új dicsőség vár – noha az átélt jelen még nem mindenben mutatta ennek jeleit. Mégis a mennyben már kész a jövő, s ennek a képét leplezi le Isten prófétája előtt. Ezt a leleplezést nevezzük görög szóval apokalipszisnek. Mindenekelőtt jellemző a szimbólumok szerepeltetése: jelképes értékű számok, színek, alakok, cselekmények, amelyeknek megvan a határozott jelentésük. A mennyei látomások mindenesetre azt erősítik meg, hogy a jobb jövő, az új korszak Istennél már el van készítve a mennyben, s ennek megvalósulására kell felkészülnie Isten népének.

Jellegzetes motívumai: a népeket sújtó nagy háborús katasztrófa, amelyből Izráel Isten segítségével győztesen kerül ki, kozmikus jelenségek, és mindenekfölött Jeruzsálem felmagasztalása. Ezek a képek már egy igazi eszkatont, a választott népre nézve a dicsőséges véget jelenítik meg.

(tömörítve a Jub.Kommentárból Gyl.)

Bevezetés a Malakiás próféta könyvéhez

Malakiás próféta személye

A próféta személyére nézve nincs semmiféle adatunk. Éppen ezért a magyarázók számára kezdettől fogva lehetőség nyílt arra, hogy más és más módon értelmezzék a könyv szerzőségének kérdését. Tekintélyes részük azonban történeti személynek és a könyv szerzőjének tekinti Malakiást. Legcélszerűbb az utóbbi állásponthoz csatlakozni már azért is, mert az ószövetségi prófétákat név szerint is megőrizték az iratok minden esetben.

Malakiás próféta könyve

A könyvet a héber kánonban három, a görög kánonban négy részre osztották. Feldolgozásunkban ez előbbi követjük. A könyv keletkezési helye a tartalomból megállapíthatóan Jeruzsálem. A templom már felépült, a papság az áldozatok körül forgolódik, sőt erősen kifogásolható visszaélések követ el.

A könyv keletkezési ideje vitatott. A magyarázók általában a Kr. e. 5. századból származtatják. Egyesek 460 tájára, a Nehémiás előtti korra gondolnak, mások az Ezsdrás és Nehémiás korára, sőt vannak, akik a Kr. e. 2-ik századba helyezik. Malakiás próféta is ugyanolyan bajok ellen küzd, mint Ezsdrás és Nehémiás, tehát a társadalmi viszonyok egyeznek.

Malakiás könyvének tartalma

A rövid könyv zömében a feliratnak megfelelően „fenyegetéseket”, ítéletes prófeciákat tartalmaz. Jellemző, hogy

az első prófécia Edom ellen irányul, a testvér-nép ellen, mely bármennyire is akar élni, menthetetlenül el fog pusztulni (1:2–5). A továbbiakban saját népe, a szövetséges nép életével foglalkozik a próféta. Egyrészt a papság ellen fordul, akik szabálytalanul, sőt hűtlenül forgolódnak tisztükben, másrészt népe bűneit ostromozza és a szövetségbe való visszatérésre hívja őket.

Könyvének legjellegzetesebb szakaszai azok, amelyekben Jahve megjelenését, közeli megérkezését és szövetségének érvényesítését hirdeti. Ez a prófécia méltó befejezése nemcsak könyvének, de az egész ószövetségi prófétai irodalomnak is.

A könyv történeti háttere

A könyv történeti háttere kétségtelenül a perzsa korszak. Közelebbről a Kr. e. 470–440. közötti évtizedek politikai és társadalmi viszonyai tükröződnek a könyvben. A perzsa világhatalom mindvégig követte megalapítójának, Cyrus királynak a meghódított népekkel szemben tanúsított megértő magatartását és vallási türelmességét. Cyrus ediktuma Kr. e. 539-ben biztosította a régi hazába való visszatérést, de ez nem jelentett egyúttal hazatérési kényszert is, mert akik ragaszkodtak továbbra is a mezopotámiai tartózkodáshoz, szabadon tehették. Vallásukat mind a hazatértek, mind a visszamaradottak szabadon gyakorolhatták. Júda országa újjászerveződésének kérdéseit és kereteit aránylag jól ismerjük Haggeus és Zakariás próféták könyveiből. Malakiás könyve a jó félszázaddal későbbi belső állapotokra vet eléggé éles fényt: a papság visszaéléseire, amelyek kialakult hatalmi helyzetükkel függenek

össze, az idegen nőkkel való házasság és az Istennel való szövetség megszegésének kérdéseire. Igen fontos adatok ezek üdvtörténeti, de kortörténeti szempontból is.

Malakiás próféta szemlélete

Malakiás próféta szemlélete általában megegyezik a többi próféta szemléletével. Mint minden ószövetségi próféta, Malakiás is az Isten szövetségének őre és e szövetség alapján szemléli az egész történelmet és abban saját népének régi és korabeli életét. Kétségtelen, hogy a kultusszal erőteljesen foglalkozik, mint a próféták bármelyike, ő is csak járulékos jelenségnek tekinti a kultuszt, amely alkalmas eszköz lehet arra, hogy a gyülekezetet az Isten szövetségében való élésben segítse és támogassa, de csak akkor, ha a kultuszban a tiszta szív, a tiszta kéz és a tiszta száj érvényesül mind a papság, mind a gyülekezet részéről. Ha ezek bármelyike is hiányzik a kultuszból, akkor hazuggá és Isten előtt utálttá válik. Malakiás próféta új formát használ: a dramatizált, párbeszédes formát. A nyolc párbeszédben a mondanivaló, a prófécia világos, határozott és félreérthetetlen. A könyv rövid ugyan, de értéke éppoly jelentős, mint bármelyik más könyvé a Szentírásban. Az üdvtörténetnek sajátos mozzanatait ismerjük meg belőle egy olyan korból, amelyből más írásos emlék nem maradt reánk.

(tömörítve a Jub.Kommentárból GyJ.)

Bevezetés Lukács evangéliumához

Az evangélium helye a kánonban, címe, írója

A harmadik evangélium annak az egy írótól származó, két könyvből álló műnek az első könyve, amelynek második könyvét az „Apostolok cselekedetei” címen ismerjük. A két könyv szétválasztása későbbi: az újszövetségi kánonnak az az igénye okolja, hogy a négy szerző bizonyágtétele szerint hagyományozott, de egységesnek tartott evangélium egy tömbben szerepeljen a kánoni iratok gyűjteményében, de az világos, hogy a Lk 1:1–4 mindkét könyv közös bevezetése. Lk a kánonban eredetileg a második helyen állt, a harmadik helyre akkor került, amikor az első helyet – megnövekedett tekintélye alapján – Máté foglalta el.

Az óegyházi hagyomány Lukácsot nevezi meg az evangélium írójaként. A hagyomány foglalkozására nézve orvosnak tartotta. A szerzőség kérdésében az ApCsel nyújt még segítséget: az az általánosan elfogadott nézet, hogy az ApCsel szerzője Lukács: ez az evangéliumra nézve is ebben az irányban dönti el a kérdést.

Az evangélium anyagának eredete

Lk félreismerhetetlenül szoros kapcsolatban áll Mk-al, kétségtelen rokonságot mutat Mt-val is, ezek mellett a szinoptikusok közül a legnagyobb mértékben nyújt önálló anyagot. Bár Lk a Mk-féle anyagnak csak mintegy hét tizedét adja, mégis világos, hogy alapvető forrása Mk, ennek a szerkezetét követi, ha nem is változtatások nélkül. Erre nézve az a következtetés adódik, hogy Lk gondosan összegyűjtötte a rendelkezésére álló írásos, és a palesztínai

útján hallott, még mindig élő szóbeli hagyományt, és főként ennek alapján alakította ki hosszú bevezető történetét (1:2) és az ún. „nagy betoldást” (ld. alább). De ennek hatása érződik más részletekben és bizonyos párhuzamos részek átdolgozásában is.

Az evangélium irodalmi sajátosságai

Lukács mint művelt görög szükségesnek tartja forrásainak nyelvi, stiláris és tartalmi simítását; de mint korának képzett embere, aki az akkori történetírásban is járatos, korszerű történeti művet is akar alkotni. Ezt azért is fontosnak tartja, mert az Izráelben támadt nagy ajándékot, az evangéliumot a Római Birodalom nem-zsidó alattvalóihoz akarja eljuttatni. Másrészt az is irodalmi sajátosság, hogy evangéliumát nem fejezi be ott, ahol a többi evangélista: ez a könyv mintegy bevezetéssé válik az ApCsel-ben megírt „egyháztörténeti” műhöz. Így irodalmi jellegét egy sajátos feszültség: a történetírás és a bizonyágtétel feszültsége jellemzi. Történeti jellege érvényesül abban, hogy történeti művekként értékeli forrásait; történeti céljának megfelelően formálja egész anyagát, mindenesetre Lk-ban kevesebb önállósággal, mint az ApCsel-ben, még itt is legkevésbé érintve Jézus szavainak a hagyomány szentesítette formáját. Viszont történeti jellege sem eredményezi azt, hogy időrendje, általában Jézus életének „históriai” adatai pontosabbak volnának, mint a többi evangéliuméi. Történeti igényéből következik az is, hogy a hagyomány anyagát az általa elérhető legnagyobb teljességben kívánja adni. Ennek az anyagnak túlnyomó része a galileai munkásság kereteit

szétfeszítené, a jeruzsálemi időszakba viszont nem illik bele, ezért a 9:51-ben elhagyja a Mk-féle szerkezetet, innentől kezdve önállóan halad, és az elhagyott kerethez csak a 18,14-ben tér vissza. Az így keletkezett „nagy betoldásban” a szituáció általában az, hogy Jézus úton van, ezért ezt az egységet „úti elbeszélésnek” is szokás nevezni.

Az evangélium teológiai gondolatvilága

Lk középponti gondolata az evangélium egyetemes érvénye: hangsúlyozza, hogy Jézus Krisztus megváltó tette Isten terve szerint kezdettől fogva az egész embervilágra tekint, minden emberi korlátozás nélkül. Így a többi evangéliumnál nagyobb hangsúlyt tesz Lk Jézus Krisztusnak az elveszettek iránti szeretetére is. Ehhez szorosan kapcsolódik a földi javakhoz való viszonyunk kérdése: akár a makarismos-ok Lk-féle megfogalmazására, akár a 16. rész tartalmára gondolunk, világos, hogy Lk határozottan a szegények mellé áll a gazdagokkal szemben. Erőteljes hangsúlyt kap az evangéliumban a Szentlélek jelentősége: ez a bevezető történetben kezdődik, végigvonul Jézus egész életén, a Lélek munkájának gyümölcse a Jézusban beköszöntő új korszak eljövetele, és a Lélek teremti meg a folyamatosságot Jézus élete és az egyház élete között. Krisztusba vetett hite alapján vár a földi egyház Urának dicsőséges visszajövetelére, így bizonyos hangsúlyeltolódással az válik világossá, hogy az egyház nem a végső szó az üdvösség történetében, a parousia az egyház számára a jövőre utaló, de nem tisztán futurikus váradalom.

Az evangélium keletkezési helye és ideje

Lukács az írását görög anyanyelvű pogányoknak szánta; így sem Palesztinában, sem Szíriában nem keletkezhetett. A 2Kor 8:18 alapján a hagyomány Achaiára utal, de nem lehetetlen, hogy Lk az ApCsel-vel együtt Rómában keletkezett. Időben Mk és Mt föltétlenül megelőzte Lk-t, ez a 65–70 közötti évekre utal.

Az evangélium szerkezete

Az evangélium szerkezete a mondottakból már nagy körvonalaiiban megmutatkozik. A 1:1–4 után János és Jézus születésének előzményeivel foglalkozó nagyszabású bevezető történet következik: 1:5–3:38. Az első főrész Mk-kal többnyire párhuzamosan Jézus galileai munkásságáról szól: 4:1–9:50. A nagy betoldás: 9:51–19:27 a második főrész, míg a harmadik és egyben záró főrész a jeruzsálemi időszak elbeszélése a passióval, a feltámadással és mennybe-menetellel együtt: 19:28–24:53.

(tömörítve a Jub.Kommentárból GyJ.)

Bevezetés az Apostolok Cselekedeteinek könyvéhez

folytatás az első féléből (17 rész- 28 rész)

III. AZ EVANGÉLIUM ÚTJA A FÖLD VÉGSŐ HATÁRÁIG

a) Az első missziói út (13:1–15:35).

1. Barnabás és Pál kiküldése: a ciprusi út (13:1–12).
2. A pizídiai Antiókhiaiban (13:13–52).
3. Ikóniumban (14:1–7).
4. Lisztrában (14:8–21a).

5. Visszatérés Antiókhia (14:21b–28).

6. A jeruzsálemi apostoli gyűlés (15:1–35).

b) A második missziói út (15:36–18:22).

1. Pál és Barnabás útjai elválnak (15:36–41).

2. Gyülekezeti látogatások és új munkára szóló megbízatás (16:1–10).

3. Filippiben (16:11–40).

4. Thesszalonikában (17:1–9).

5. Béreában (17:10–15).

6. Athénben (17:16–34).

7. Korinthusban (18:1–17).

8. Pál körútja, a gyülekezet építése (18:18–22).

c) A harmadik missziói út (18:23–21:14).

1. Pál gyülekezeti látogatásai; Apollós Efézusban (18:23–28).

2. Pál Efézusban (19:1–22).

3. Efézusi tüntetés Demetriusz lázítása nyomán (19:23–40).

4. Görögországban (20:1–6).

5. Troászi istentisztelet (20:7–12).

6. Troászból Milétoszba (20:13–16).

7. Pál elbúcsúzik az efézusi vénektől (20:17–38).

8. Milétosztól Cézareáig (21:1–14).

d) Isten ígéje nincs bilincsbe verve (21:15–28:31).

1. Jeruzsálemben (21:15–26).

2. Pál elfogatása (21:27–40).

3. Pál beszéde Jeruzsálem népéhez és ennek következményei (22:1–30).

4. Pál a Nagytanács előtt (23:1–11).

5. A zsidók össze-esküvése Pál ellen (23:11–15).

6. Pál unokaöccse jelenti az összeesküvők tervét

(23:16–22).

7. Pált Cézárába kísérik (23:23–35).

8. Pált Félix előtt vádolják (24:1–9).

9. Pál védőbeszéde (24:10–21).

10. Pál és Félix (24:24–27).

11. Fesztus Jeruzsálemben (25:1–5).

12. Pál a császárra hivatkozik (25:6–12).

13. Agrippa király látogatása Fesztusznál (25:13–22).

14. Fesztus üdvözlí a vendégeket és megnyitja a gyűlést (25:23–27).

15. Pál Agrippa és Fesztus előtt (26:1–32).

16. Útban Róma felé (27:1–44).

17. Málta szigetén (28:1–10).

18. Máltától Rómáig (28:11–16).

19. Pál Rómában (28:17–31).

(tömörítve a Jub.Kommentárból Gyl.)

Bevezetés Pál apostol Filippiekhez írt leveléhez

Áttekintés:

Ennek a levélnek különösen a 2,6-11 része követeli meg annak átgondolását, hogy Jézus Krisztus a legmagasabbról az emberileg elképzelhető legmélyebbre érkezett. Nemcsak a rabszolgaságot, hanem annak legszégyenletesebb halálát vállalta a kereszten. Ezek után emelte fel őt Isten a legmagasabbra, hogy előtte mindenki hulljon térdre, és minden az ő uralma alá kerüljön. Ennek a megalázkodásnak az ereje hatja át e levél sorait elejétől végig. Pál börtönben van, és a reá váró ítélet és más szorongattatás közben is higgadt, nyugodt.

Megosztja a filippibeliekkel azt, hogy élet és halál között van, és elmondja nekik, hogy ebben a helyzetben is mi az ő fő törekvése: *„Hogy megismerjem őt és feltámadásának erejét, valamint a szenvedéseiben való részesülést.”*. Aki előtt ennyire világos a cél: *“nékem az élet Krisztus és a meghalás nyereség”*, - megérthetjük belőle, hogy az egész filippi levelet miért hatja át annyira az öröm, amire a külső körülmények egyáltalán nem szolgáltatnak alapot. A vizsgálati fogság és kimenetelének, valamint annak ellenére, hogy esetleg a gyülekezetre is hasonló sors vár, – mialatt még tévtanítók is tolakodnak a gyülekezet ajtaja előtt, – az apostolt mégis eltölti a szó szoros értelmében vett öröm, mert öröme *„az Úrban való öröm”*. Biztos benne, hogy Isten mindenek felett áll, mindeneket irányít és – a látszat ellenére – semmiképpen nem engedi a történelem fonalát kezeiből kivenni. Az apostol azt is tudja, hogy pere az ő üdvét szolgálja, bármi is legyen annak kimenetele, felmentés vagy halálos ítélet. Afelett is örvendezik, hogy Isten mindent, még az emberi irigységet, versengést is az evangélium hirdetésének szolgálatába tudja állítani. Az egyéni érdekeknek a gondolata is messze van tőle, számára csak az evangélium továbbadása a fontos. Az Istenben való szilárd bizalom az alapja annak, hogy Pál minden probléma ellenére sem veszítette el bátorságát. Tudja, hogy Isten a filippi gyülekezetet kezében tartja és célját el is éri velük.

Befejezés:

Pál mindenben, ami vele történt, Isten kezét látja és tapasztalja. Életét ennek megfelelően rendezte be, és

bátran ajánlja magát példaként a filippiek számára, mert Isten tette őt erre alkalmassá. Ennek a levélnek a nagy kihívása ebben áll: Tudunk-e úgy bízni Isten erejében, mint az apostol, aki ezt az erőt az alázat útján mutatta, élte elénk.

Bevezetés Pál apostol Thesszalonikaiakhoz írt 1-2. leveléhez

1.Thesszalonikai levél

Pál apostol második térítői útján jutott el Silás és Timótheus társaságában az Égei-tenger thermae-i öblénél levő Thesszalonikába, a mai Thessalonikibe, a római birodalom Macedónia tartományának fővárosába.

A fontos hadi és kereskedelmi út, a Via Egnatia mellett levő politikai és kereskedelmi központban, amely a tartomány legnépesebb települése volt, konzuli székhely, „szabad város” önálló közigazgatással és bíraskodással, aránylag igen rövid idő alatt virágzó keresztyén gyülekezet jött létre. A helybeli zsinagóga körül tömörült zsidók nagy többsége elutasította Pál és társai igehirdetését, de az „istenfélő görögök”, vagyis az Izrael egyistenhite felé tájékozódó, de a zsinagóga közösségébe formálisan még fel nem vett személyek, azután bizonyára a prozelitusok, valamint a pogányok közül is sokan engedtek az evangélium hívásának. Voltak közöttük „előkelő asszonyok” is, de többségükben bizonyára kismemberek voltak: kézművesek, kereskedők és feltehetően a híres hajójavító műhely munkásai is. A zsidók részéről megindított üldözés miatt az apostolnak társaival együtt néhány hét múltán menekülnie kellett.

Először Béreába menték, majd onnan Pál Athénbe, később Korinthusba utazott. Az újonnan alapított és nagy szorongattatások között élő gyülekezet további sorsa igen nagy gondot okozott az apostolnak. Valószínűleg éppen emiatt hagyta hátra két munkatársát Béreában. Kétszer is gondolt arra, hogy visszatér, de tervét nem tudta megvalósítani. Amikor munkatársai utolérték őt, Timótheust visszaküldte Thesszalonikába. Mivel ekkor Silás sem volt vele, egyedül győtrődött Athénben, várva Timótheus küldetésének eredményét. Az apostol már Korinthusban volt, amikor végre feloldódott a szorongó várakozás feszültsége: Timótheus jó hírekkel tért vissza hozzá. Ekkor írta Pál első levelét, amelynek alaphangja a kínos bizonytalanságot feloldó örvendező hálaadás. De Timótheus a gyülekezet problémáiról is beszámolt, és a levél tartalmában ezek is tükröződnek. Az evangélium ellenségei továbbra sem nyugodtak. Próbálták az apostol jellemét befeketíteni és a keresztyének életét minden lehetséges módon megnehezíteni. De nyugtalanította az elméket az a kérdés is, hogy mi lesz azokkal, akiket nem talál életben Jézus Krisztusnak a közeljövőben várt eljövetele. Mindenképpen szükségesnek látszott, hogy maga az apostol írjon a gyülekezetnek. Így jött létre Korinthusban az első levél, amely Pál apostol fennmaradt írásai között a legkorábbi.

A levél hitelessége, keletkezési ideje

Az 1Thessz Páltól való származását általában kezdetől fogva elismerték. Mivel tudjuk, hogy Pál apostol korinthusi működésének egy része egybeesett Lucius Junius

Gallio akhájai proconsul hivataloskodásának idejével, aki-
nek hivatalba lépésekor az apostol már Korinthusban volt,
továbbá ha elfogadjuk azt a megállapítást, hogy Gallio
szolgálatra Kr. u. 51 közepétől kezdődött, akkor Pál apostol,
1Thessz levelének keletkezési idejét a Kr. u. 50. év első
felére helyezhetjük.

A levél tartalma

Ebben a levélben hiába keresnők a keresztyén tan
rendszeres kifejtését vagy az őskeresztyén üdvüzenet teljes
tartalmát. Elejétől végéig feltételezi az evangélium
ismeretét. Igazi alkalmi irat; csak a konkrét helyzet által
felvetett témákkal foglalkozik. Valódi pásztor-levél, abban
az értelemben is, hogy benne a Jó Pásztor lelke szól. Ezért
látjuk benne számunkra is tanulságos és a mai keresz-
tyénséget megszégyenítő módon az igazi gyülekezeti élet
dinamikáját. A levél üdvözléssel és hálaadással kezdődik.
Majd a 2. részben Pál és társainak önfeláldozó szolgálatáról
hallunk, az evangélium fogadtatásáról és az apostolnak a
gyülekezet után való vágyódásáról. A 3. részben továbbra
is Pál és a gyülekezet kapcsolatáról van szó. Ebben a
vonatkozásban olvasunk Timótheus elküldéséről, az általa
hozott jó hírekről. A részt az apostol áldáskívánása zárja. A
4. rész 1–12 verse a gyülekezet túlnyomóan pogány
környezetéből adódó kísértésekkel szemben a megszen-
telődés szükségességét hangsúlyozza. Majd következik a
levél legfontosabb „tanszerű” része: az elhunytak felől való
reménység kifejtése. Az 5. rész ennek a gyakorlati követ-
kezményét vonja le az éberségre és józanságra való
intéssel. Majd a gyülekezeti élet rendjével és megnyi-

latkozásaiival kapcsolatos intések után az apostol áldást kívánó és búcsúzó szavaival végződik a levél. (12–28).

II. Thesszalonikai levél

A levél írásának okai, hitelessége

Pál apostolnak első levele megírása után sem nyílt lehetősége arra, hogy Thesszalonikába visszamenjen, viszont hamarosan értesülnie kellett arról, hogy a végső dolgokra nézve további problémák álltak elő mind a keresztyén reménység tartalmát, mind pedig az azoknak megfelelő keresztyén magatartást illetően. A nagyobb baj megelőzésére újra írt, hogy egyfelől a „parousia”-t világosabban megmagyarázza, másfelől a gyülekezet tagjait állhatatos, nyugodt, csendes és munkás életre buzdítsa. A levél páli szerzőségét a múlt századtól kezdve többen és többféle okból kétségbe vonták. A javasolt újabb megoldások azonban több kérdést vetnek fel, mint amennyire felelni próbálnak. Ha a két levél közül csak a második maradt volna ránk, talán fel sem vetődött volna a hitelesség kérdése, mert annyira súlyosak és régiek a páli szerzőség melletti tanúbizonyságok. A kétségtelenül meglevő nehézségek megmagyarázására van olyan feltételezés is, hogy a második levél csak a zsidókeresztyéneknek szólna és az ő sajátos eszkatológiai problémáikra felelné az ő gondolatformáik felhasználásával. Eszerint az apostol csak az első levelet szánta volna az egész gyülekezet (vö. 26–27: „összes atyafiak”, „minden szent atyafi”) előtti felolvasásra, míg a különleges tartalmú és hangszerelésű levél kizárólag a zsidókból lett keresztyéneknek szólt volna. Ez azonban ellentétben van azzal, amit a gyülekezet

túlnyomóan pogánykeresztyén jellegéről tudunk. Tekintettel a második levél kanonicitásának és Páltól való származásának a II. századtól kezdve látható elismerésére (Ignatius, Római Kelemen, Jusztin mártír, a Muratori-kanon, a Pesitta, Marcion, Tertullianus, Irenaeus, Alexandriai Kelemen, Origenes), a legegyszerűbb és leghelyesebb megoldás az, ha elfogadjuk, hogy a második levelet is Pál apostol írta, nem sokkal az első után, Kr. u. 50-ben vagy 51-ben, és hogy a második levél mondanivalóját is az egész gyülekezetnek szánta.

A levél tartalma és felosztása

Ami a levél tartalmát illeti, különösen két tanítást kell kiemelnünk. Az egyik helyreigazítja a gyülekezetben az első levél óta elterjedt tévedést, *„mintha itt volna már a Krisztusnak ama napja”* (2:2). Pál emlékezteti a thesszalónikaiakat az ottléte alatt már elmondott tanításra, hogy a „parousia”-t a bűn összpontosított kirobbanásának, a „Törvénytaposó” megjelenésének kell megelőznie. Ez azonban még nem következett be: először annak, aki a Törvénytaposót most még visszatartja, félre kell az útból tolatnia (2:7). A második tanítást kiváltó probléma már az első levelet megelőzőleg is kezdett jelentkezni, azóta azonban súlyossá vált: némelyek esetében az eltorzult váradalom munkakerüléssel és rendetlenséggel járt együtt. Az eltorzult reménység tényleg gátolhatja az ember tevékenységét: tétlen várákozást, álmodozást, a földi élet kérdéseitől való elfordulást, munkakerülést eredményezhet. Pál célja nemcsak az, hogy a thesszalónikaiak kisiklott eszkatológiáját helyreigazítsa, hanem az is, hogy a

helyes keresztyén reménységből következő aktív, felelősségteljes, munkás életet hangsúlyozza. Az igazi keresztyén reménység ugyanis erőfokozó, aktivizáló érzés; megóv attól, hogy „megrestüljünk a jó cselekvésében” (3:13). E tanításoknak megfelelően a levél a következőképpen tagozódik:

Az I. rész a szokásos köszöntést, Pál hálaadását és a gyülekezetnek küldött vigasztalását tartalmazza.

A II. részben először a Krisztus eljövételét megelőző „szakadásról” hallunk (1–5), majd az Antikrisztus eljövételéről (6–12). Ezután az apostol a gyülekezet üdvtörténetileg megvilágított helyzetében állhatatosságra int (13–17).

A III. rész először a gyülekezet könyörgéséről és hűségéről szól (1–5), majd az Úr napjának helyes várásáról. Az apostol saját kezű üdvözlete (17–18) zárja a levelet.

(tömörítve a Jub.Kommentárból Gyl.)

A Fénysugarak elkészítésében közreműködtek:

A Szerzők nevei, akik a vasárnaptól szombatig terjedő hetek igéihez a magyarázatokat írták, olvasható a vasárnapal kezdődő hét előtti rövid bevezető alatt.

Felelős kiadó: Dr. Gellén Márton elnök

A szerzők koordinátora: Lengyel Norbert alelnök

Lektorálásért felelős: Bereczki Krisztina

Szerkesztésért, tördelésért felelős: Nagy Zsolt Zoltán

Munkatársak: Lengyel házaspár, Takács házaspár, Gyurkó házaspár, Hajdú Zoltán, Tóthné Wischer Judit és még sokan mások, akik a postázásban, kiszállításban, terjesztésben stb. vettek részt.

Minden szerző és közreműködő szolgálatát köszönjük.

Az Úr áldása legyen életükön!

Munkánkat nagy mértékben segítik olvasóink észrevételei. Ezért kérjük, mindenképpen ossza meg velünk javaslatait a

Fénysugarakkal kapcsolatban a Bethánia CE Szövetség postai címére **(2081 Piliscsaba, Kálmán király u. 16.)** vagy a **fenysugarak2013@gmail.com** e-mail címre küldött levélben.

A könyv beszerezhető:

Bethánia CE Szövetség iratterjesztésében
2081 Piliscsaba, Kálmán király útja 16.
Tel: 06-20-8248270 (Gyurkó)

CE Szövetség Románia Központjában
540181 Tg. Mures, Hegyi Lajos u. 9.

CLC Keresztény Könyvesboltban
1074 Budapest, Hársfa u. 19.

Dunamenti Ref. Egyházkerületi Bibliás Könyvesboltban
1092 Budapest, Ráday u. 28.

Good News Kft.-nél
1073 Budapest, Dob u. 74.

Huszár Gál Könyvkereskedésben
1052 Budapest, Deák tér 4.

Luther Kiadónál
1085 Budapest, Üllői út 24.

Karakter 1517 Könyvesboltban
4026 Debrecen, Emlékkert

Pro Credo Könyvesboltban
4400 Nyíregyháza, Színház u. 12.

Fénysugarak olvasható a világhálón:

Bethánia CE Szövetség honlapja:
www.ce-union.hu

Parókia – református portál:
www.parokia.hu

Facebook:
www.facebook.com/BethaniaCE.Szovetseg